

Tù Lung

Contents

Tù Lung	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	16
6. Chương 6	19
7. Chương 7	22
8. Chương 8	24
9. Chương 9	27
10. Chương 10	31
11. Chương 11	34
12. Chương 12	37
13. Chương 13	40
14. Chương 14	44
15. Chương 15	48
16. Chương 16	50
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	56
20. Chương 20	58
21. Chương 21	61
22. Chương 22	65
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	72
26. Chương 26	74
27. Chương 27	76
28. Chương 28	78
29. Chương 29: Chương 29	80
30. Chương 30	83
31. Chương 31: Chương 31	86
32. Chương 32: Phiên Ngoại Bánh Bao – Thượng	89
33. Chương 33: Phiên Ngoại Bánh Bao – Trung	92
34. Chương 34: Bánh Bao – Hạ	94
35. Chương 35: Bánh Bao – Kết Thúc	98
36. Chương 36: Phản Công Kí – Thượng	100
37. Chương 37: Phản Công Kí – Trung	102
38. Chương 38: Phản Công Kí – Hạ	104
39. Chương 39: Phản Công Kí – Hạ 2	107
40. Chương 40: Phản Công Kí – Hạ 3	109

Tù Lung

Giới thiệu

Hứa Tuấn Thiên, năm nay 30 tuổi, 18 tuổi tham gia quân đội, sống trong quân đội 12 năm, nhưng tên

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-lung>

1. Chương 1

Hứa Tuấn Thiên khom người siết chặt cơ thể, hai tay đút vào túi áo, cả người cúi xuống hết như một con tôm. Đây là phương pháp tốt nhất mà hắn có thể nghĩ ra lúc này để chống lại cái rét, nhưng vẫn không có tác dụng nhiều lắm, cơn gió lạnh cắt da cùng bông tuyết hết như từ địa ngục thổi tới, xuyên thấu qua quần áo, dễ dàng đóng băng từng lỗ chân lông.

Hứa Tuấn Thiên là một người rất nguyên tắc, hắn chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có một ngày như thế này, như một tên ngốc đi bộ trong bão tuyết. Liềm liềm môi, một chút hơi nước lưu lại trên môi lập tức biến thành một tầng sương mỏng manh. Nơi chết tiệt, tuyết chết tiệt. Hắn oán hận mắng, cố hết sức nâng bàn chân đang vùi lấp trong tuyết, tiếp tục loạng choạng bước về phía trước.

Còn có thể duy trì được bao lâu?

Hắn quay đầu lại nhìn con đường mình vừa đi qua, trước mắt chỉ là một mảnh màu trắng khiến người ta tuyệt vọng.

Mệt chết mất, đói quá.

Nhưng hắn không thể tuyệt vọng, cũng không thể bỏ cuộc, hắn muốn thoát khỏi nơi này, hắn còn muốn tìm kiếm những chiến hữu bị thất lạc.

Hắn vốn...không phải người của thế giới này!

Hứa Tuấn Thiên, năm nay 30 tuổi, 18 tuổi tham gia quân đội, sống trong quân đội 12 năm, nhưng tên của hắn không có trong bất kỳ tập hồ sơ nào. Hắn vô cùng lãnh khốc, ý thức trách nhiệm rất cao, hắn cảm thấy vinh dự vì là một quân nhân trời sinh, hoặc cũng có thể là một cỗ máy giết người chỉ nghe theo sự quản lý của quân đội. Bởi vì hắn là bộ đội, không thuộc trong lục quân, không quân và hải quân, cũng không thuộc về một nhóm vũ trang cá nhân nào. Hắn và chiến hữu cho dù phải chết cũng không được phép công khai tên. Nhưng hắn cảm thấy rất đáng giá, hắn đập nát mạng lưới buôn lậu ma túy trên internet qua Việt Nam, trải qua cuộc chiến tranh vùng Trung Đông, thâm nhập đảo Sicily. Cuộc sống của hắn phải đấu tranh giữa bùn lầy và máu, có thể sống sót rất đáng giá.

Đối với hắn mà nói, cái chết bình thường như ăn cơm uống nước. Nhưng không ngờ gặp phải sự cố ngoài ý muốn khiến cho hắn lạc vào thế giới xa lạ này. Hắn đang lái máy bay chuyên dụng thì gió đột ngột đổi hướng, đụng vào vách vùi. Lúc ấy hắn chỉ cảm thấy một ngọn lửa nóng rực cần quét hết tất cả. Đến lúc hắn tỉnh lại, chỉ nhìn thấy tuyết rơi trắng xóa và đồng võ nát của chiếc máy bay ở cách đó không xa.

Không phát hiện thi thể, đây là tin tốt, nhưng mà chỉ có một mình hắn ở đây.

Tình huống hiện tại, so với những gì hắn đã trải qua trong quá khứ còn ác liệt hơn. Hắn chỉ có một mình, trong tay chỉ có một con dao của lính nhảy dù. Tuyết rơi ngày càng nhiều, lớp tuyết trên mặt đất đã phủ tới đầu gối, mỗi bước đi đều khiến hắn mất rất nhiều sức lực. Đột nhiên, hắn ngừng lại, ánh mắt nhanh chóng đảo qua xung quanh.

Lùm cây thấp bé trong cơn cuồng phong phát ra âm thanh đờn điệu! Có tiếng động. Có cái gì đó theo phía sau hắn.

Hứa Tuấn Thiên nắm chặt chuôi dao, chậm rãi chuyển sang bên hông. Chung quanh vẫn là một mảnh mờ mịt, chỉ có chuôi dẫu chân của hắn đang dần bị tuyết vùi lấp. Nhưng hắn sẽ không nhận thức sai, sức phán đoán của hắn rất kinh người, không hề thua kém trực giác của dã thú. Loại trực giác này, không chỉ cứu mạng hắn một lần. Hắn biết, chung quanh đây đang che dấu một loại nguy hiểm rất lớn, hơi thở ẩn chứa mùi máu tanh.

Là dã thú!

Hứa Tuấn Thiên chậm rãi di chuyển cước bộ, hắn phát hiện cách đó không xa ở bên trái có một gốc cây tùng chết khô.

Kéo kẹt, kéo kẹt...

Giày của hắn rút ra khỏi lớp tuyết dày, lại lún xuống, hắn phải luôn chú ý động tĩnh xung quanh, cố gắng làm cho động tác của mình không quá mạnh.

Rất nhanh hắn liền di chuyển tới phía sau gốc cây tùng khô, hắn nhẹ nhàng thở dài một hơi, ít nhất hắn có thể đảm bảo chính mình không bị lộ trước tầm mắt địch nhân.

Đột nhiên một đạo ngân quang phóng về phía hắn, theo bản năng nghiêng đầu, hắn thậm chí còn không kịp rút dao ra.

Trong khoang mũi đều là mùi máu tanh, toàn bộ cơ thể đập mạnh vào thân cây. Hắn gấp đầu gối lại đá thật mạnh vào bụng dã thú. Một cước này, hắn đã dùng hết sức lực bản thân. Nhưng chỉ có thể khiến dã thú nhích khỏi cơ thể hắn.

Bước ra ba bước, hắn quay lại nhìn, đó là một con sói bạc cực lớn. Lớp lông màu bạc hiếm thấy phản xạ lại ánh sáng rực rỡ đến chói mắt, tuyệt đẹp. Nhưng Hứa Tuấn Thiên không phải nghệ thuật gia, hắn tình nguyện gặp một con đại hùng, cũng không muốn gặp phải một con sói hoang.

Sói cô độc so với một bầy sói càng tàn nhẫn hơn, rất khát máu.

Hắn chăm chú nhìn con sói, nó cũng nhìn lại hắn. Keng keng, tuyết rơi xuống đọng trên một nhánh cây. Không khí giữa một người một thú bị kéo căng như dây cung.

Con sói bắt đầu di chuyển, móng vuốt nhẹ nhàng bước qua tuyết, tao nhã giống như một người thuộc tầng lớp quý tộc.

Hứa Tuấn Thiên theo dõi động tác của con sói đang di chuyển thân thể, cố gắng không để vết thương trên bả vai của mình bại lộ trong tầm mắt của nó. Hắn biết sói là loại động vật có chỉ số thông minh cực cao, một bầy sói là một quân đoàn, giống như con người biết hợp tác chiến đấu với nhau. Hắn không biết sói cô độc có kiểu chiến đấu như trong bầy đàn hay không, hoặc là còn cao cấp hơn sói bầy đàn. Dù sao đi nữa nếu muốn sinh tồn trong hoàn cảnh ác liệt, thì cần phải có trí tuệ cao và sự nhẫn nại. Nhưng hắn có thể xác định được, sói là một sinh vật hành động rất có kế hoạch, một khi con mồi lộ ra bộ dáng yếu ớt, con sói sẽ giống như mũi tên rời khỏi dây cung, một ngụm cắn đứt cổ con mồi.

Máu rơi xuống nền tuyết, im lặng không một tiếng động.

Con sói chớp đôi mắt xanh biếc, đầu lưỡi mỏng manh lướt qua hàm răng nanh sắc bén.

Hứa Tuấn Thiên cảm thấy bàn tay mình cứng đờ, hắn đá một vốc tuyết, thừa dịp con sói bị phân tâm trong nháy mắt đem con dao cắm sâu vào cổ con sói.

Phốc. Lưỡi dao đâm xuyên vào da thịt, ngọt ngào như điệp khúc các loài chim hót véo von. Nhưng hấn cũng phải trả một cái giá lớn, chân của hấn, từ mắt cá tới đầu gối bị móng vuốt sói xé toạt một mảng dài, máu không ngừng từ da thịt chảy ra. Hấn lăn vài vòng, bên tai nghe thấy tiếng răng nanh cắn vào khoảng không.

Hấn thở hổn hển, vòng ra phía sau cây tùng, chăm chú nhìn dã thú đồng dạng đang thở gấp.

Trời dần dần tối đen, mắt con sói phát ra ánh sáng xanh biếc, giống như hai đóm lửa ma trời. Mùi máu tươi ngày càng nồng nặc, Hứa Tuấn Thiên vốc lên một nắm tuyết trát lên vết thương, tốc độ máu chảy dần chậm lại. Hứa Tuấn Thiên cố gắng hít thở thật sâu, hấn biết vết thương trên người rất nặng, dưới ánh sáng mỏng manh, hấn có thể nhìn thấy một đường máu đỏ tươi nghếch ngoạc, từ móng vuốt sói kéo dài tới chân hấn. Nhưng con sói cũng bị thương rất nặng, một dao kia, đâm sâu tận cán, đáng tiếc nó tránh đi không trúng chỗ hiểm.

Con sói chăm chú nhìn Hứa Tuấn Thiên, chậm rãi cúi đầu, liếm liếm máu dính trên móng vuốt.

Hứa Tuấn Thiên rùng mình một cái, hấn bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Ánh mắt con sói rất nguy hiểm, hấn đột nhiên ý thức được, con sói bây giờ mới thực sự hành động, một dao của hấn đã khơi dậy ngọn lửa giận của nó.

Sẽ bị cắn một ngụm đứt cổ sao? Trong hoàn cảnh này, một khi nảy sinh sợ hãi sẽ bắt đầu lan truyền toàn thân. Toàn thân Hứa Tuấn Thiên tê cóng chăm chú nhìn con sói, bị cắn cổ chết cũng coi như là hạnh phúc đi! Bị cắn chết, da thịt tách rời, kền kền và sài cẩu sẽ xúm lại ăn thịt thối....

Hấn vẫn không nhúc nhích, trong mắt là bóng dáng con sói đang phóng tới.

Khoảng khắc răng nanh đâm vào cổ, hấn theo bản năng tránh đi, hai tay siết chặt cổ con sói.

Con người đen chống lại ánh mắt xanh biếc, “Ta không thể chết được!” Hứa Tuấn Thiên nói rất chậm, mỗi lời nói cứ như từ kẽ răng bật ra: “Bây giờ, không thể chết được!”

Con sói phát ra một tiếng gầm rú, Hứa Tuấn Thiên cảm giác có gì đó đâm vào đùi của hấn, rất sắc bén, xuyên thấu qua mạch máu, đập vụn xương cốt. Nhưng hấn không quan tâm, hấn đem khí lực toàn thân dồn vào hai tay, chỉ cần trước khi bị chảy máu đến chết bốp chết con sói này cũng đáng giá.

Khí lực con sói so với Hứa Tuấn Thiên lớn hơn rất nhiều, nó vùng vẫy tứ chi, xé toạt da thịt Hứa Tuấn Thiên. Cả người Hứa Tuấn Thiên toàn là máu, giống hệt như một con búp bê rách nát.

Hô hấp con sói ngày càng yếu, vài lần có ý đồ muốn cắn đứt yết hầu Hứa Tuấn Thiên đều bị hấn khéo léo né tránh được.

Không biết qua bao lâu, thân thể cao lớn của con sói cuối cùng sụp đổ trên mình Hứa Tuấn Thiên. Hứa Tuấn Thiên không dám buông tay, hai tay của hấn cứng ngắc, bên tai vang lên tiếng tim đập thình thình. Lớp lông mềm mại của con sói lướt nhẹ qua gò má hấn, tay hấn vẫn siết chặt trên cổ con sói, không chớp mắt chăm chú nhìn vào đôi mắt con sói đang nhắm chặt.

Một phút, hai phút, ba phút....

Hứa Tuấn Thiên do dự, từng chút từng chút thả lỏng tay. Con sói không hề động đậy, hấn nắm chặt con dao, nhắm ngay cổ con sói, nhưng tư thế con sói ngã xuống khiến hấn không thể một dao trúng ngay chỗ hiểm.

Hấn quan sát một hồi, cuối cùng xác định con sói không thể tạo thành uy hiếp ình, ít nhất... là trước mắt. Hấn phải nhanh hơn một chút, khiến cho dã thú nguy hiểm này vĩnh viễn ngừng hô hấp.

Hấn từ dưới thân con sói trèo ra, khó khăn di chuyển thân thể. Con sói im lặng nằm bên người hấn, lớp lông bạc dày mềm mại trơn nhẵn. Hai tay Hứa Tuấn Thiên run rẩy, vài phút vừa rồi dường như đã hút hết tất cả sức lực trong cơ thể hấn, hiện tại mỗi tấc da thịt, mỗi tế bào đang nhanh chóng suy kiệt. Hấn muốn nằm xuống, hảo hảo nghĩ ngơi một chút.

Dao nhỏ rất nhanh rơi xuống, lưỡi dao sát qua lớp lông rậm trắng như tuyết. Ngay trong nháy mắt này, con sói bạc đang nằm hấp hối mở to đôi mắt xanh biếc.

Răng nanh còn sắc bén hơn lưỡi dao, cắm phập vào cổ tay nam nhân.

“Ồ!” Nam nhân kêu rên, bị con sói tung lên.

Cuối cùng... Trong tầm mắt hắn chỉ nhìn thấy một mảng đỏ tươi, tuyết chậm rãi biến thành màu đỏ, móng vuốt dã thú đang từ từ tiến đến...

2. Chương 2

Warning thận nhập H b x g! !

Dường như đang trong tử cung của mẹ, thân thể lạnh như băng được nước ối nóng hổi vây quanh...

An toàn, ấm áp.

Đây là một loại cảm giác khiến người ta say mê, mỗi tế bào trong cơ thể bắt đầu tan chảy như băng tuyết. Rất đau, ngay lập tức sau cơn đau là sự tê dại. Hắn cảm giác miệng của mình bị mở ra, có ai đó đang nói gì.

Có lẽ là an toàn! Hắn cố gắng hạ xuống bản năng cảnh giác khắc sâu trong lòng, mệt mỏi, buông thả cơ thể trong tử cung ấm áp.

Nhưng sự buông thả này cũng không kéo dài, Hứa Tuấn Thiên nhanh chóng tỉnh lại, đồng thời hắn phát hiện mình đang chìm trong một giấc mơ kỳ lạ. Một nữ nhân đang đè lên người hắn, từ góc độ của Hứa Tuấn Thiên có thể dễ dàng nhìn thấy đôi môi đỏ mọng của nữ nhân, đang ngậm lấy nụ hoa trên ngực mình.

Đáng chết! Hắn thắp giọng nguyên rửa một tiếng, túm lấy tóc nữ nhân: “Cút!”

Nữ nhân nâng mắt lên, gương mặt xinh đẹp hoàn mỹ như một búp bê bằng gốm sứ. Hứa Tuấn Thiên giật mình, rất nhanh hồi phục lại tinh thần, hắn chán ghét những nữ nhân tùy tiện bỏ lên giường của mình, cho dù nữ nhân kia có xinh đẹp hết như một thiên sứ: “Cút!”

Nữ nhân nở nụ cười, bàn tay trắng nõn chăm chú xoa nắn hạ thể hắn, thuận theo cơ bụng cứng rắn xuôi xuống, chui vào vùng rừng rậm đen đặc.

Hứa Tuấn Thiên hít một ngụm lãnh khí, vươn tay gạt nữ nhân ra, hắn thành công nhưng đồng thời cũng phải trả một cái giá rất đắt, miệng vết thương trên bả vai lại bị xé rách.

“Lâu rồi không thấy một nam nhân như vậy.” Nữ nhân bị hắn đẩy ngã một bên cười, một bên cố tình nghiêng thân mình, khéo léo lộ ra bộ vị bí mật giữa hai đùi: “Ta rất thích người, làm người của ta đi!”

Hứa Tuấn Thiên nhú mày, xuống giường, đi thẳng tới trước mặt nữ nhân: “Quần áo của ta đâu?”

Nữ nhân vén mái tóc rũ trước trán, chiếc lưỡi xinh đẹp khẽ lướt qua cánh môi: “Người có thể gọi ta là Mễ Đạt Á.”

Nàng rất biết cách khiêu khích dục vọng của nam nhân, hạ thân Hứa Tuấn Thiên dưới ánh mắt chăm chú của nữ nhân bắt đầu trở nên nóng rực. Hừ lạnh một tiếng, dùng sức xé rách sàng đan, cột ở bên hông: “Đây là một tòa thành? Người là chủ nhân?”

“Nga, không. Ta chỉ là nô lệ ở tòa thành này.” Âm Thanh Mễ Đạt Á vô cùng ôn nhu, nàng đi tới trước cửa sổ, ôm lấy thắt lưng Hứa Tuấn Thiên: “Mà người, là nô lệ của ta.”

Hứa Tuấn Thiên nghiêng đầu, tránh khỏi đầu lưỡi của Mễ Đạt Á đang liếm mút vành tai mình: “Nô lệ? Nữ nhân xinh đẹp như người, lại có thể là một nô lệ? Ai có thể có tư cách có nô lệ xinh đẹp như vậy?” Hứa Tuấn Thiên cúi đầu cười, vuốt ve ngực nữ nhân, phát ra âm thanh trầm thấp. Nữ nhân nhanh chóng bị cơ thể cường tráng của nam nhân mê hoặc, nhẹ nhàng vuốt ve bộ vị mẫn cảm của nam nhân.

“Tuy rằng ta rất vui khi nghe tán thưởng của người, nhưng mà, nếu người tận mắt nhìn thấy chủ nhân của tòa thành này, chỉ sợ sẽ không nói nữa câu tán thưởng ta nữa.” Mái tóc vàng thật dài của Mễ Đạt Á quấn lấy đùi nam nhân, nàng ngẩng đầu lên, nhu thuận tiếp nhận nụ hôn của nam nhân. Hai người hôn rất kịch liệt, nam nhân ngậm lấy môi nàng, tiếp theo dùng răng nanh gặm cắn. Có chút đau đớn, bất quá chút đau đớn nhỏ nhoi này nhanh chóng bị làn khoái cảm mãnh liệt vùi lấp. Mễ Đạt Á phát ra tiếng khóc rên rỉ, ôm lấy cổ nam nhân, đem đầu lưỡi chính mình đưa sâu vào khoang miệng nam nhân hơn.

“Người thật nhiệt tình.” Hứa Tuấn Thiên rời khỏi môi nàng, dễ dàng nhắc bổng nữ nhân lên, bừa bãi liếm qua bầu vú cao ngất.

“Nga...” Mễ Đạt Á dùng hai chân quấn chặt lấy thắt lưng nam nhân, vườn hoa thần bí giữa hai chân đã bắt đầu ẩm ướt: “Nhanh lên, ta muốn người, hung hăng...”

Hứa Tuấn Thiên nở nụ cười, dùng sức cắn lên nụ hoa, hài lòng cảm nhận thân thể trong lòng mình càng thêm run rẩy. Đây quả thực là một báu vật...

“Nơi này...thật ẩm ướt!” Máu từ miệng vết thương thuận theo cánh tay chảy xuống, bất quá hiện tại đối với Hứa Tuấn Thiên không hề quan trọng. Hắn chạm vào vòng eo mềm dẻo của nữ nhân, thuận theo cột sống, đột ngột xâm nhập vào huyết khẩu đang không ngừng khép mở.

“Ngô...mau...nhanh lên...” Mễ Đạt Á cào lưng nam nhân, ra lệnh.

“Người thật đẹp, toàn thân từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài...” Hứa Tuấn Thiên dùng âm thanh so với độc dược càng nhanh chóng hơn ăn mòn lòng người. Hắn một bên vừa mê hoặc nữ nhân, một bên đem ba ngón tay vói vào bên trong. Huyết khẩu phần hồng lập tức bị ép mở ra, biến thành màu đỏ tươi đáng thương.

“Không, đừng...” Mễ Đạt Á phát ra tiếng nức nở, làn tóc vàng trên trán dần dần bị mồ hôi thấm ướt.

Hết như thiên sứ bị bẻ gãy đôi cánh! Hứa Tuấn Thiên mỉm cười, đem ngón tay đang chôn sâu trong huyết động bắt đầu quay động. “A a a, tha ta...” Vòng eo mềm mại của nữ nhân cong lên, dường như không thể chịu nổi.

Hứa Tuấn Thiên liếm đi nước mắt nữ nhân, “Thật đáng thương, khó chịu như vậy sao?” Hắn khẽ thì thầm bên tai nữ nhân, hết như hành động lúc này nàng làm với hắn: “Nếu thật sự khó chịu như vậy thì nơi này sẽ không kẹp chặt như vậy đi? Nóng hầm hập, ngay cả ngón tay của ta cũng muốn bị tan chảy.”

Thân thể nữ nhân ngày càng run rẩy nhiều hơn, bất ngờ ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh biếc chớp động tỏa ra ánh sáng lấp lánh: “Vào đây, tiến vào bên trong ta đi.” Nàng kẹp chặt ngón tay nam nhân, hôn lên đôi môi nam nhân: “Ngón tay...không thể nào thỏa mãn được ta.”

Hứa Tuấn Thiên không biết đã xảy ra chuyện gì, ánh mắt xanh biếc của Mễ Đạt Á dường như có một loại ma lực dị thường. Trong nháy mắt bị nàng nhìn chăm chú, Hứa Tuấn Thiên cảm thấy toàn bộ cơ thể trở nên nóng rực, nhanh chóng muốn lao vào địa phương ẩm áp kia mà phát tiết.

Thế là hắn đặt nữ nhân trên mặt đất, tách ra đôi chân trắng nõn, hung hăng, giống như mún phá hủy đâm mạnh vào hang động chật hẹp kia.

Điên cuồng đâm vào, điên cuồng luật động.

Thân thể mềm mại của Mễ Đạt Á dường như tràn ngập mì dục, hết lần này tới lần khác đem nam nhân nuốt vào nơi sâu nhất.

“Người thật lợi hại.” Phút điên cuồng qua đi, Mễ Đạt Á nằm sấp trên ngực nam nhân, đùi giỡn làn da bị mồ hôi bao phủ ẩm ướt: “Lâu rồi không có ai khiến ta điên cuồng như vậy, lưu lại đi! Ở trong này, người có thể có được mọi thứ người muốn!”

“Với thân phận nô lệ?” Hứa Tuấn Thiên ngồi dậy, đem miệng vết thương một lần nữa băng bó tốt: “Ta nhớ rõ người nói tòa thành này còn có một chủ nhân đi?”

Mễ Đạt Á cắn một cái lên môi nam nhân: “Tuy là chủ nhân ở đây, nhưng không phải việc nhỏ nào ngài ấy cũng hỏi tới. Chỉ cần người ngoan ngoãn ở trong này, sẽ không bị phát hiện.”

Hứa Tuấn Thiên cong khoe môi, mang theo nòng đậm giễu cợt: “Chẳng lẽ y sẽ giết ta? Không để ý tới pháp luật sao?”

Mễ Đạt Á mặc quần áo, tao nhã hết như một quý phu nhân: “Tin ta, chỉ cần việc ngài ấy muốn, không có gì không thể làm được. Pháp luật... bất quá chỉ là những thứ ngài ấy nói được ghi lại mà thôi.”

Đó là thần sao? Hứa Tuấn Thiên nhìn Mễ Đạt Á biến mất sau cánh cửa, cúi đầu suy nghĩ. Không, trên đời này không có thần.

Một vài ngày sau, hắn vẫn ở trong phòng của Mễ Đạt Á. Đương nhiên hắn cũng không phải một sủng vật ngoan ngoãn nghe lời, hắn có kế hoạch của mình. Hắn đang đứng trước cửa sổ, im lặng quan sát khung cảnh ngoài cửa sổ. Đúng vậy, đây là công việc quan trọng nhất trong ngày của hắn. Theo tầm mắt phóng xuống, có thể đoán được tòa thành rất cao, vách tường trơn trượt, dùng những công cụ thô sơ không thể ứng phó được. Bên dưới tòa thành là một khu rừng rậm rộ lớn, tối hôm đó, hắn có lẽ là xuyên qua cánh rừng mà tới được tòa thành đi! Hứa Tuấn Thiên không khỏi cảm thấy vận số mình rất tốt, nếu không được Mễ Đạt Á phát hiện, bây giờ chắc hắn đã trở thành một bộ xương khô, tuy nhiên làm nô lệ của một nữ nhân cũng không phải chuyện tình vui vẻ gì.

Lối ra duy nhất của tòa thành là cổng chính. Hứa Tuấn Thiên quan sát cả ngày, mơ hồ nhìn thấy phía dưới tòa thành có một đại môn hồng sắc. Màu bạc mờ ảo, màu đỏ chói mắt, không biết vì cái gì, Hứa Tuấn Thiên cảm thấy ớn lạnh, cảm giác có gì đó không tốt.

Bóng cửa sổ ngày càng kéo dài, trời bắt đầu choạng vạng tối. Hứa Tuấn Thiên trở về giường, cầm lấy cốc nước uống một ngụm. Hắn tính toán thời gian quả thực rất chuẩn xác, ngay lúc hắn vừa buông cốc nước xuống, cửa phòng bị Mễ Đạt Á đẩy ra.

Lúc nào cũng vậy, vào thời khắc hoàng hôn tòa thành mới bắt đầu có chút sức sống.

“Xảy ra chuyện gì? Sắc mặt của ngươi có chút không tốt?” Hứa Tuấn Thiên thân thiết hỏi, tựa như một người đàn ông ngu ngốc đang chìm đắm trong tình yêu.

Mễ Đạt Á thả lỏng một chút, hôn lên môi Hứa Tuấn Thiên: “Đêm nay ở lại trong phòng, đừng rời khỏi.”

“Ta vẫn luôn ở trong này.” Hứa Tuấn Thiên quay đầu đi làm chính mình lộ ra một chút thần sắc cô đơn. Hắn biết biểu tình này rất dễ dàng khơi gợi bản năng mẫu tính trong nữ nhân.

Quả nhiên âm thanh Mễ Đạt Á càng thêm ôn nhu, có ý tứ muốn đền bù nhẹ nhàng vuốt ve bả vai Hứa Tuấn Thiên: “Còn đau không?”

“Chỉ cần không động vào miệng vết thương, ta nghĩ cũng không có vấn đề gì.” Hứa Tuấn Thiên hôn lên trán Mễ Đạt Á, hắn có thể cảm nhận được nữ nhân đang bắt an: “Nói cho ta biết, có phải xảy ra chuyện gì không tốt? Tuy rằng ta không giống như người... có sức mạnh thần kỳ, nhưng ta nghĩ mình có thể chia sẻ một chút.” Kỳ thật Hứa Tuấn Thiên định nói là “ma lực khiến người ta sợ hãi” bất quá những từ ngữ ngày khi rơi vào tai nữ nhân có thể khơi gợi chiến tranh, nhưng hắn không muốn phá hủy hình tượng tình nhân ôn nhu.

Ma pháp, quái vật. Hứa Tuấn Thiên chăm chú nhìn nữ nhân tóc vàng đang nằm trên ngực mình, cố gắng kiểm chế chính mình không toát ra một tia chán ghét.

“Chủ nhân đã trở về.” Mễ Đạt Á chậm rãi nói: “Ta rất thích ngươi, cho nên đêm nay mặc kệ phát sinh chuyện gì cũng đừng đi ra ngoài.”

Hứa Tuấn Thiên ôn nhu đáp ứng: “Đương nhiên, chỉ cần ngươi yêu cầu...” Bất quá ở một góc độ Mễ Đạt Á không nhìn thấy, Hứa Tuấn Thiên rũ ánh mắt xuống, tuyệt đối không phải ánh mắt của một nô lệ ngoan ngoãn.

3. Chương 3

Buổi tối hôm nay, Hứa Tuấn Thiên lần đầu tiên mở cửa phòng.

Tòa thành rất lớn, lối đi vô cùng rộng rãi, một dãy các gian phòng chạy dài. Mặt trên những cánh cửa phòng lớn hình vòm cung điêu khắc hoa văn khác nhau. Phòng của hạ nhân sao? Hứa Tuấn Thiên vừa suy đoán, vừa cố gắng nấp cơ thể mình vào bóng tối. May mắn đồ trang trí trong tòa thành hoàn toàn mô phỏng theo thời xưa, những chiếc lồng đèn treo trên tường tỏa ra ánh sáng cam, biến đổi hình dáng những chiếc bóng trên hành lang thành những hình thù kì dị.

Đi tới khoảng 20m, hành lang không còn thẳng tắp nữa, xuất hiện rất nhiều lối rẽ.

Hứa Tuấn Thiên nhớ rõ đại môn nằm ở hướng tây bắc.

Tòa thành rất u ám, trừ bỏ những khung cửa sổ trong phòng, toàn bộ tòa thành quả thực là một không gian ngăn cách với bên ngoài. Nhưng Hứa Tuấn Thiên không ngạc nhiên đến mức mở từng phòng để dò xét vị trí của mình, ai biết trong đó che giấu quái vật gì a? Nhưng điều duy nhất hẳn có thể chắc chắn là mình đang đi xuống. Chắc cũng sắp tiếp cận đại môn rồi!

Quẹo qua một ngã rẽ, cuối cùng đứng là đại môn đỏ thẫm. Hứa Tuấn Thiên cố nén xuống niềm vui mừng như điên, cẩn thận bước tới trước cửa đại môn. Màu đỏ, đây chính là cổng ra.

Rất nhiều năm về sau, Hứa Tuấn Thiên không chỉ nhớ lại một lần, nếu lúc trước hẳn không đẩy cánh cửa này ra, tất cả mọi chuyện cũng không như bây giờ!

Có lẽ hẳn sẽ chết, nhưng so với sự tình này, hẳn tình nguyện chọn lựa cái chết.

Nhưng bây giờ là hiện tại, Hứa Tuấn Thiên dĩ nhiên không thể đoán trước sẽ phát sinh ra việc này, vì thế hẳn nhanh chóng dùng sức đẩy mạnh đại môn.

Trong nháy mắt ánh sáng mãnh liệt ập tới làm Hứa Tuấn Thiên không thể nhìn rõ này nọ. Hứa Tuấn Thiên nhắm mắt lại, bởi vì dự cảm có chuyện gì đó, đầu ngón tay bắt giác tê tê.

“Con người? Ngoài ý muốn thật. Lô Dịch, hẳn ta giống như một con gián thoát khỏi cống thoát nước.”

Âm thanh nhẹ nhàng trong vắt, tựa hồ như tiếng ly thủy tinh chạm vào nhau.

“Chủ nhân.”

Nam nhân mặc áo bành tô cung kính khom thắt lưng:

“Đây là sơ sót của tôi, lại để cho con chuột bên ngoài chui vào thành.”

“Con chuột?”

Thiếu niên hơi ngừng lại một chút, giọng điệu lạnh lùng có một chút trào phúng:

“Con chuột cũng không có loại ánh mắt hung ác này!”

Bị so sánh thành con chuột Hứa Tuấn Thiên cũng không cảm thấy tức giận, hẳn lẳng lặng đứng ở đó, như đang kiềm nén.

Đây là một buổi tiệc, các món điểm tâm tinh xảo được đặt trên một chiếc bàn tròn nhỏ, một nhóm nam nữ anh tuấn xinh đẹp mặc lễ phục dạ hội trên tay cầm ly rượu vang đỏ. Hứa Tuấn Thiên khẽ nhếch môi, hẳn phát hiện Mễ Đạt Á đang ở giữa đám người. Đêm nay Mễ Đạt Á ăn mặc hết sức gợi cảm, cổ áo kéo xuống thật thấp lộ ra bộ ngực căng tròn mê người. Vài sợi tóc mai vắt qua vành tai, Hứa Tuấn Thiên biết rõ những bộ vị Mễ Đạt Á cố tình để lộ ra có bao nhiêu cơ dân tuyệt hảo. Bất quá hiện tại trong mắt Mễ Đạt Á chỉ có một người.

Án, có lẽ nên gọi “người đó” là quái vật thì thích hợp hơn, là quái vật còn cao cấp hơn Mễ Đạt Á. Hứa Tuấn Thiên nghe thấy tên quản gia xưng hô với y chủ nhân.

Là một chủ nhân rất trẻ.

Nâng mắt lên, Hứa Tuấn Thiên lần đầu tiên đối diện với thiếu niên.

“Lô Dịch, giải quyết con chuột này đi!”

Thiếu niên không chút để tâm tới ra lệnh, cao cao tại thượng như một vị thần.

Hứa Tuấn Thiên nhanh chóng lui về phía sau, áo đã bị luồng kinh phong cắt thành một lỗ. Vị trí Lô Dịch đứng đã bị thay đổi, nếu không phải vạt áo có chút rung động, căn bản không thể tưởng được một nam nhân bộ dáng nho nhã như vậy có thể trong nháy mắt tiến tới trước 20m, hơn nữa còn hoàn thành đợt tập kích đầu tiên.

“Người không phải là một con chuột bình thường.”

Lô Dịch để lộ ra nụ cười nho nhã trên gương mặt mình:

“Nhưng người đã phá hủy buổi tiệc của chủ nhân, không thể tha thứ.”

Sát khí!

Rất nhanh.

Hứa Tuấn Thiên còn chưa kịp phản ứng, cả người đã bị một sức mạnh cực lớn ném ra ngoài.

Hướng bắc, cách năm met.

Phần eo dùng sức, cố gắng giữ cân bằng, Hứa Tuấn Thiên ở giữa không trung tự cuộn mình một cái, một giây trước khi đụng phải cột đá mới hạ xuống.

“Rất lợi hại.”

Con người màu bạc của thiếu niên phản xạ dưới ánh đèn, nổi lên màu đỏ quỷ dị:

“Nhưng người không phải đối thủ của Lô Dịch.”

Dường như được nhận khen ngợi, Lô Dịch vừa rồi còn vô cùng ôn hòa lập tức tản mát ra luồng sát khí dày đặc. Hứa Tuấn Thiên chú ý thấy móng tay gã ngày càng sắc nhọn hơn, tựa như lưỡi dao nhọn của lính nhảy dù.

Đôi mắt nhú lại, bóng đen chợt lóe lên, mọi người nghe thấy một tiếng xích nhỏ, tiếp theo là mùi máu tươi nồng đậm.

.

Nồng đậm ngọt ngào xen lẫn mùi hôi thối tanh tưởi, đây không phải mùi hương của máu con người.

Lô Dịch nhìn cánh tay mình bị lưỡi dao cắm xuyên qua:

“Sao...có thể?”

Lâu lắm rồi chưa hề bị thương, đột nhiên một lần nữa cảm thụ cảm giác đau đớn, ngay cả vị quản gia nổi tiếng khôn khéo cũng có chút sững sờ. Gã chậm rãi rũ mắt xuống, đem ánh mắt tập trung trên bàn tay đang khổng chế cổ họng mình:

“Người lại có thể... làm ra loại này....”

Hứa Tuấn Thiên không để gã nói hết lời, dứt khoát vụn gãy cổ.

“Kể tiếp, là ai?”

Buông thì thể xụi lơ trong tay ra, hấn khiêu khích nhìn thiếu niên.

Thiếu niên mỉm cười, dùng giọng điệu như đang dạy dỗ một đứa trẻ:

“Người phải chém đứt đầu Lô Dịch.”

Đồng tử Hứa Tuấn Thiên co rút lại một chút, hấn nghe thấy dưới chân mình truyền tới âm thanh xương cốt răng rắc.

“Con người, lần sau, nhớ rõ đem đầu ta chặt bỏ!”

Lô Dịch đứng lên, phần đầu bị Hứa Tuấn Thiên vụn ngược về sau chậm rãi chuyển động xoay về trước.

Hứa Tuấn Thiên lui về phía sau. Hắn cảm thấy chính mình giống như rơi sâu vào mạng nhện. Trong đại sảnh tràn ngập quái vật, Lô Dịch giết không chết, còn có thiếu niên đang mỉm cười vô cùng xinh đẹp. Một chút phần thắng cũng không có.

“Nếu chặt bỏ đầu có thể giết được gã, thì ngươi cũng như vậy đi!”

Hứa Tuấn Thiên lạnh lùng nói.

Thiếu niên nhìn Hứa Tuấn Thiên. Vậy ngươi...sẽ làm gì? Đang muốn hỏi như thế, đột nhiên mũi dao bóng loáng đập vào trước đôi mắt lục sắc xinh đẹp.

“Chủ nhân.” Lô Dịch thất kinh lập tức lao về phía thiếu niên, ý đồ muốn dùng cơ thể mình ngăn cản hung khí đang bay tới.

Bất quá Hứa Tuấn Thiên rõ ràng có chủ ý riêng, mục tiêu của hắn là cánh cửa sổ chính giữa bức tường. Cánh cửa sổ có hình vòm cung, màu ngọc lưu ly. Hứa Tuấn Thiên mượn xung lực, đập lên vách tường đánh vỡ cửa sổ. Bên tai nghe thấy âm thanh ngọc lưu ly vỡ nát, đồng thời thân thể va chạm với gì đó, ướt ướt.

Tự do. Xoang mũi hít vào luồng không khí lạnh khiến hắn mừng như điên. Hiện tại hắn chỉ cần tìm cách làm cơ thể rơi xuống nhưng giảm mức độ thương tổn đến mức thấp nhất.

Đột ngột cánh tay bị nắm chặt. Bởi vì lực nắm quá mạnh cộng với sức nặng cơ thể đang rơi xuống, cánh tay lập tức phát ra âm thanh xương cốt trật khớp.

Cái...cái gì....

Một bàn tay, xuyên thấu qua bức tường, bắt được hắn.

“Ngươi làm ta rất tức giận.”

Giống như dòng nước lũ qua khe đá, nửa thân trên của thiếu niên dần lộ ra.

“....sao ngươi có thể làm vậy được.”

Ý cười trong mắt thiếu niên ngày càng sâu, so với lúc nãy giống như một nụ cười trên một chiếc mặt nạ giả dối thì nhiều hơn một chút.

“Ta sẽ chậm rãi nói cho ngươi biết, chúng ta có rất nhiều thời gian....”

4. Chương 4

Tiếp theo đó hắn bị thiếu niên ném vào phòng.

Hứa Tuấn Thiên thề là hắn chưa bao giờ gặp tình thế khó xử như vậy, lưng đụng vào ván cửa, giống như một con gấu mèo cuộn tròn lăn mấy vòng trên thảm, trong miệng thậm chí còn có vài sợi lông tơ dính vào.

“Tốt lắm, bây giờ chúng ta có thể nói chuyện.”

Thiếu niên ngồi xuống ghé:

“Ta gọi là Y Ân, Lô Phục Nặc, ngươi tên gì?”

“...Hứa Tuấn Thiên.” Cái này không hề giống như hắn tưởng tượng. Hắn nghĩ kế tiếp mình sẽ bị trừng phạt rất thảm khốc, chẳng hạn như đánh gãy tay gãy chân, móc mắt, giống như một con chó bị kéo ra ngoài, hơn nữa còn bị móc ruột lóc da. Mặc kệ có phải cố ý hay không, nhưng tất cả các hình ảnh trong các bộ phim kinh dị tự động xoay vòng trong đầu Hứa Tuấn Thiên. Đối với quái vật mà nói, loại hành vi này hắn rất bình thường. Bất quá thiếu niên này...ân, y nói mình gọi là Y Ân. Được rồi, tên Y Ân này dường như thích chơi một trò chơi khác: giả dạng bộ dáng nho nhã lễ độ, sau khi thu được cảm tình của địch nhân sẽ không chút lưu tình cho một kích!

Hứa Tuấn Thiên mỉm cười, đứng lên, duy trì một khoảng cách nhất định với Y Ân.

“Ngồi xuống đi, chúng ta sẽ nói chuyện khá lâu.”

Y Ân nhàn nhạt nói.

Phản ứng đầu tiên chính là cự tuyệt, nhưng ánh mắt điềm tĩnh của Y Ân dường như có một loại ma lực, Hứa Tuấn Thiên không tự chủ ngồi xuống.

“Nói cho ta biết, vì sao lại đến tòa thành của ta.”

“Ta không biết. Ta bị lạc ở trong rừng.”

Hứa Tuấn Thiên có chút ảo não, hần đúng ra nên tỏ ra mạnh mẽ một chút chứ không phải bộ dáng như học sinh tiểu học đang kiểm điểm trước mặt thầy giáo như vậy:

“Ta nhớ rõ mình gặp một con sói, sau đó ta bị thương.”

Đôi mắt lục sắc của Y Ân dao động một chút, nhưng rất nhanh, chút cảm xúc bị lộ ra nhanh chóng bị thiếu niên thu lại, khóa vào trong hộp kín.

“Là Mễ Đạt Á đã cứu ta.”

Hứa Tuấn Thiên rũ mắt xuống, lộ ra một nụ cười ngại ngùng:

“Ta không nghĩ ở đây lại gặp được một nữ nhân tốt như vậy. Ta muốn đưa nàng ra ngoài, ta thấy nàng ở trong này cũng không được vui vẻ lắm.”

“Người yêu cô ta?”

Y Ân nói.

Hứa Tuấn Thiên do dự một chút, bởi vì hần cảm thấy nếu thừa nhận quá nhanh ngược lại sẽ không có hiệu quả:

“Đúng vậy, ta yêu nàng.”

Ngữ khí của hần buồn bã ưu thương:

“Chỉ cần có thể làm nàng vui vẻ, cái gì ta cũng cam tâm tình nguyện. Đương nhiên ta biết muốn rời khỏi đây giống như nói chuyện vô nghĩa.”

Hần dùng ánh mắt coi thường cái chết nhìn Y Ân:

“Người rất mạnh, ta trước mặt người hết như một con kiến yếu ớt, bắt quá cái này có gì quan trọng!”

Nở nụ cười:

“Ta đang chiến đấu vì người mình yêu.”

Sẽ bị cảm động đi! Hứa Tuấn Thiên đoán, nhanh chóng đem lý do vừa rồi nói lại trong đầu một lần, ăn khớp không có lỗ hổng, thần thái cũng rất chân thực. Bất quá thiếu niên này thoạt nhìn không giống loại người dễ bị tình cảm tác động, có lẽ y sẽ cho người đi điều tra Mễ Đạt Á, thậm chí vào rừng tìm kiếm bộ hài cốt của dã lang, tuy rằng khả năng này rất nhỏ, nhưng cũng là một khả năng. Mặc kệ thế nào đi nữa, thiếu niên cũng sẽ ngờ vực lời nói của hần. Sau khi gieo được hạt giống nghi ngờ, nó sẽ nhanh chóng phát triển thành một cây đại thụ. Rồi sau đó nữa, sẽ có rất nhiều chuyện biến đổi.

Nhưng Y Ân không nói gì, chỉ đặt hai tay lên bụng, im lặng nhìn Hứa Tuấn Thiên.

Hứa Tuấn Thiên bắt đầu cảm thấy bất an, có trời mới biết, lần trước hần xuất hiện thời điểm này là lúc nào.

“Tình yêu rất đẹp, ta quả thực không có lý do gì phản đối.”

Y Ân bình tĩnh nói, nhưng Hứa Tuấn Thiên chưa kịp nhấp nhấp sự vui sướng nho nhỏ kia, đã bị một thau nước lạnh đổ ụp lên đầu:

“Nhưng thứ tình yêu tốt đẹp này toàn do người bịa đặt ra đi!”

“Cái...cái gì!”

Hứa Tuấn Thiên tức giận đỏ mặt, hấn nhảy dựng lên, bày ra tư thế quyết đấu:

“Người phải thu hồi lại lời nói vừa nãy, ta không thể chịu đựng được sự bôi xấu của người.”

“Người không có thiên phú diễn trò.”

Y Ân lạnh nhạt nhìn gương mặt phẫn nộ của Hứa Tuấn Thiên:

“Ngay từ lúc đầu, người chỉ muốn trốn đi một mình.”

Ngữ điệu của y thập phần vững chãi:

“Mặc kệ là thứ gì, đối với người mà nói chỉ là quân cờ.”

Hứa Tuấn Thiên nhếch môi, đối với lời khẳng định chắc chắn của thiên niên hấn không thể phản bác, hướng chỉ sự thật đúng là như vậy:

“Ta không hiểu vì sao người nhìn ra được.”

Hứa Tuấn Thiên tháo lớp mặt nạ, thoải mái ngồi xuống, nâng chân lên bắt chéo, không hề có chút lúng túng vì bị vạch trần:

“Ánh mắt của người so với rắn hổ mang còn độc hơn.”

Y Ân không có tức giận, thậm chí ngay cả chân mày cũng không nhíu lại chút nào:

“Nửa giờ trước, ta đã nói ta rất tức giận. Người dám bước vào tòa thành, theo luật chính là nô lệ của ta.”

Hứa Tuấn Thiên nhún nhún vai, một hành động hấn chỉ làm khi nghe thấy một điều vớ vẩn gì đó:

“Ta chưa từng nghe thấy pháp luật nào như vậy.”

Y Ân nhàn nhạt nói:

“Như vậy bây giờ người đã biết. Người đã phá hư buổi tiệc và tòa thành của ta, làm khách nhân của ta hoảng sợ.” Y ngừng lại một chút: “Người phải biết, thân phận những vị khách này vô cùng tôn quý.”

“Cho nên?”

Hứa Tuấn Thiên siết chặt nắm tay, chủ thủ trong tay phải đang chờ cơ hội tấn công.

“Ta không thể để người khác nghĩ rằng trong tòa thành của ta có một nô lệ không có giáo dục.”

Y Ân điềm tĩnh nhìn hấn.

“Ai là nô lệ của người?”

Hứa Tuấn Thiên mắng to, chủ thủ trong nháy mắt đâm tới gáy cổ Y Ân.

Đương nhiên, hấn biết Y Ân không phải một tên ngốc ngoan ngoãn để mình đâm thủng cổ y, vì thế hấn chọn lựa phương pháp an toàn nhất. Trong lúc chủ thủ đâm tới, chân của hấn đồng thời đá về phía hạ bộ đối phương.

Răng rắc một tiếng, ghế gỗ bị đá phá thành mảnh nhỏ, mảnh gỗ vụn đâm vào tay hấn.

Hấn hoàn toàn không thể nhìn thấy sao y có thể thoát được, động tác của y thực lạnh lẽo. Hứa Tuấn Thiên giật khuỷu tay về phía sau. Cùng lúc đó, tay kia nắm lấy ghế dựa vừa bị mình đá nát vụn, không hề quay lại quãng về phía sau. Chỉ nghe thấy ba một tiếng, ghế dựa bị đập nát, mảnh vụn lướt qua hai má Hứa Tuấn Thiên, phân tán trong không trung. Trán Hứa Tuấn Thiên chảy mồ hôi lạnh, vừa định thay đổi chiêu thức, nhưng xui xẻo, khuỷu tay hấn bị đối phương mạnh mẽ khóa lại.

Hấn cắn môi, vung hai ngón tay cầm về phía mắt đối phương. Nhưng tốc độ đối phương nhanh hơn quét mạnh chân hấn. Hứa Tuấn Thiên chỉ cảm giác được có cái gì đó lướt nhẹ qua, tựa như một cơn lốc cuộn cuộn nổi lên, trời đất quay cuồng, cả người hấn té xuống một cái gì đó rất mềm mại.

Qua vài giây sau, hắn mới ý thức được, chính mình ngã lên sô pha, không hề bị thương chút nào.

Đây là chiêu thức gì a, đừng nói toàn bộ, ngay cả một chút bóng dáng cũng không thấy được. Hứa Tuấn Thiên toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

“Người không muốn trở thành nô lệ của ta?”

Y Ân đứng trước mặt hắn, quần áo sạch sẽ phẳng phiu hết như vừa được lấy ra từ tiệm giặt ủi:

“Vậy đánh ngã ta đi!”

Lại là loại ánh mắt này! Giống như vị thần, ngồi tít trên cao nhìn người đời bằng nửa con mắt. Hứa Tuấn Thiên nheo mắt lại, trong con ngươi có thể nhìn thấy ngọn lửa đang bùng cháy:

“Chỉ cần đánh ngã người, ta có thể rời khỏi đây sao?”

Hắn ngồi thẳng dậy, dùng một loại giọng điệu hài hước nói:

“Đây là người cố tình treo cà rốt trước mặt voi đi! Người biết rõ chỉ cần sử dụng...ân, ma pháp, ta ngay cả một chút cơ hội cũng không có.”

Rõ ràng như vậy, ngay cả một đũa ngọc cũng biết trong lời nói của y có cạm bẫy. Hứa Tuấn Thiên điều chỉnh tư thế ngồi, kiêu ngạo nhìn Y Ân. Bất quá cho dù bị nhìn thấu thì sao? Nam nhân này nhất định sẽ đồng ý không chút do dự. Đúng vậy Y Ân chính là một nam nhân như vậy. Một người ngồi trên vị trí lãnh đạo tối cao, tuyệt đối sẽ không cho phép người khác hoài nghi năng lực của mình. Thực tế hắn cũng có loại kinh nghiệm kiêu căng này. Trong lòng Hứa Tuấn Thiên bắt đầu có chút lo lắng, cho dù Y Ân không sử dụng ma pháp, hắn cũng còn cơ hội trốn khỏi đây sao? Động tác của Y Ân rất nhanh, chiêu thức lại quỷ dị. Đây không phải loại chiêu thức chỉ cần nhìn động tác của hắn, Y Ân đã biết trước hắn định làm gì đi, giống như một lão thợ săn im lặng chờ con mồi tự sa vào lưới.

Bất quá...anh ta rất tự tin.

Quả nhiên Y Ân nhanh chóng gạt đầu: “Được, cứ dùng quy tắc của con người, chiến đấu công bằng.”

Không đợi y nói xong, Hứa Tuấn Thiên dùng sức đập một cái, lộn mào ra phía sau sô pha. Vừa rồi hắn đã quan sát rất kỹ, sau sô pha là cửa. Chỉ cần hắn có thể lợi dụng thời cơ công kích Y Ân sau đó thoát ra khỏi cửa, như vậy mặc kệ có thể đánh ngã Y Ân hay không, nam nhân trời sinh vô cùng kiêu ngạo này sẽ không bắt hắn về một lần nữa đi!

Lúc mũi chân vừa chạm đất, ngón tay Hứa Tuấn Thiên liền đặt lên cửa, chỉ cần mở ra, mọi việc đều trọn vẹn. Nhưng phía sau hắn truyền tới âm thanh xé toạt không khí, vôi vàng cúi đầu xuống, đôi chân dài thuận thể đá sô pha văng lên.

Một tiếng cười giễu cợt vang lên phía sau. Hứa Tuấn Thiên vừa mở bung cửa ra, bả vai đã bị Y Ân bắt lấy, toàn bộ cơ thể lại bị ném ra sau. Chết tiệt, hắn lại cảm nhận mình hết như một món đồ chơi bị người khác trêu chọc. Trong không trung lộn nhào vài vòng, Hứa Tuấn Thiên cố gắng duy trì cân bằng cơ thể, tuy rằng rất khó xem, nhưng ít ra không cần như lúc này lăn tròn trên thảm sau đó trong miệng còn dính đầy lông tơ thật dài.

Đầu gối chống trên mặt đất, Hứa Tuấn Thiên chuẩn bị tốt phản kích. Lúc này, khóe mắt của hắn ngẫu nhiên nhìn thấy vật thể bên cạnh. Sô pha bị xẻ thành hai nửa! Ánh mắt lập tức tròn tròn, tay của anh ta là đao laser sao?

Đột nhiên sợi tóc hơi rung động một chút, có cái gì đó ở phía trên! Trực giác lâu năm bồi dưỡng nói cho hắn biết như vậy. Thế là Hứa Tuấn Thiên lập tức ngã nhào sang bên trái. Ngay một giây đó, chỗ hắn vừa đứng lúc này xuất hiện một lỗ thủng.

Chết tiệt! Xem ra đã quá coi thường y, quả thực ngay cả một phần thắng cũng không có.

Hứa Tuấn Thiên nhếch môi, bang bang đánh hai quyền, thừa dịp đối phương tránh né lập tức chớp thời cơ lao ra cửa, chỉ cần một bước nữa là thành công. Khóe miệng Hứa Tuấn Thiên lộ ra tươi cười.

“Rất đáng tiếc.”

Bên tai đột nhiên truyền tới hơi thở ấm áp. Hơi nước trong cơ thể Hứa Tuấn Thiên lập tức đóng băng lại, sau đó cổ tay bị một lực mạnh chế trụ, cứng rần kéo hẳn trở về phòng.

“Người từ lúc nào...”

Âm thanh Hứa Tuấn Thiên có chút run rẩy. Hẳn rõ ràng nhìn thấy y bị công kích của hắn bức lui về sau, ít ra, không thể nào trong một giây ngắn ngủi bật lại đuổi theo hắn, trói buộc hai cổ tay, cuối cùng siết chặt hai tay hắn áp lên vách tường.

“Động tác của người quá chậm.”

Y Ân xé nát quần áo, trói hai tay hẳn lại:

“Ta còn tưởng người có thể nhanh hơn một chút.”

Hứa Tuấn Thiên đương nhiên sẽ không ngoan ngoãn để y trói, không ngừng đá loạn hai chân.

“Ân, chân của người rất có lực sát thương, nhưng trong cận chiến nếu không thể một đòn lấy mạng đối phương, ngược lại sẽ gây rắc rối ỉn.”

Y Ân kéo dây thừng, đem Hứa Tuấn Thiên trói chặt trên khung, sau đó đánh mạnh một quyền vào bụng hắn.

“Ồ...”

Hứa Tuấn Thiên tả tơi gập người lại, vô cùng đau đớn, nội tạng cơ hồ bị đánh nát, cảm giác buồn nôn mãnh liệt dâng lên trên cổ họng. “Ta nghĩ...khụ khụ.... quý tộc sẽ không làm chuyện nghiêm hình bức cung ngu xuẩn này. Không phải sẽ dơ tay người sao.”

“Tới bây giờ vẫn không chịu từ bỏ chống cự.”

Y Ân siết chặt cầm Hứa Tuấn Thiên, ánh mắt ngang bướng của đối phương làm y lộ ra nụ cười hiềm thấy:

“Người muốn Lô Dịch tới trừng phạt người? Cho dù không phải Lô Dịch, bất cứ ai cũng được phải không!”

Đồng tử Hứa Tuấn Thiên hơi co rút lại,

“Nếu may mắn, người có thể đánh ngã bọn họ, sau đó trốn khỏi đây.”

“Đây chỉ là suy đoán của người!”

Hứa Tuấn Thiên nói.

“Phải không?”

Y Ân buông cầm Hứa Tuấn Thiên ra:

“Mặc kệ có phải như vậy hay không, từ giờ trở đi, ta sẽ không để người rời khỏi tầm mắt của mình.”

Y đi ra cửa, phân phó gì đó với một tên người hầu.

Một lát sau, Y Ân trở lại, trên tay y cầm một cây roi ngựa.

“Ta rất thích ánh mắt của người.”

Cây roi nhọn mềm dẻo chậm rãi lướt trên mặt Hứa Tuấn thiên:

“Hung tàn lại giả dối, có ai từng nói người giống dã lang không?”

Hứa Tuấn Thiên quay đầu đi, dùng ánh mắt xem thường liếc nhìn Y Ân:

“Phi, người mới là dã lang! Tấn công khủng bố như vậy, không, người chính là quái vật.”

Y Ân nhẹ nhàng nở nụ cười, giống như đóa hoa thuốc phiện đỏ rực đang nở rộ, tản mát ra hơi thở tà khí chết người.

Hứa Tuấn Thiên không khỏi ngáy người, chỉ có một ý niệm trong đầu, nam nhân này, con mẹ nó quả thực rất xinh đẹp.

“Nô lệ của ta, ngươi phải hiểu rõ địa vị của mình.”

Bá một tiếng, roi ngựa màu đen hung hăng quất lên người Hứa Tuấn Thiên.

Hai mươi mốt, hai mươi hai, hai mươi ba....

Hai mắt nhắm nghiền, Hứa Tuấn Thiên giống hệt một xác chết được treo trên khung. Hắn dám khẳng định cái tên có gương mặt nữ nhân kia nhất định là một tên biến thái có sở thích chơi SM. Roi rất mềm, âm thanh vung trong không khí giống như lưỡi dao cắt đôi trang giấy. Bất quá lực đạo nó quật xuống không hề tỷ lệ thuận chút nào với âm thanh tuyệt vời đó.

Ba một tiếng, lông mi Hứa Tuấn Thiên hơi rung động một chút. Rất đau, nơi bị đánh có cảm giác hệt như bị lửa thiêu. Bất quá Hứa Tuấn Thiên biết mình không hề chảy máu. Nhưng như vậy mới càng đáng sợ, nếu tên kia muốn, tuyệt đối có thể khiến mình không chảy một giọt máu nhưng chịu đủ tra tấn đến chết. Cổ, bên hông, thắt lưng, bụng, đùi....Chết tiệt, roi da vì quá mềm mại nên không dễ dàng không chế, nhưng tên gia khóa kia sử dụng cứ như đang tùy ý điều khiển một bộ phận trên cơ thể mình.

Hắn biết ý đồ của y. Muốn thông qua tra tấn làm tinh thần hắn sụp đổ. Chuyện này cũng không hiếm lạ gì, thời điểm hắn làm bộ đội đặc chủng cũng từng làm như vậy. Hứa Tuấn Thiên biết, trong trường hợp tương đối yếu thế như vậy, thỏa hiệp là phương pháp tốt nhất. Nhưng không biết vì cái gì, Hứa Tuấn Thiên luôn đặt lý trí trên tình cảm, hiện tại lại chọn hành động ngu xuẩn nhất. Hắn không muốn cầu xin tên gia khóa kia tha thứ!

Cái gì mà nô lệ với tù binh chứ! Hắn là Hứa Tuấn Thiên, là người không chịu khuất phục dưới bất cứ kẻ nào!

Cứ nghĩ như thế, hắn ngậm chặt miệng lại, im lặng cố chấp phản kháng.

Roi da đột nhiên ngừng lại, Hứa Tuấn Thiên cảm giác cơ thể mình đang bị kéo căng hết mức. Hắn không nghĩ rằng Y Ân dễ dàng từ bỏ trò chơi mới mẻ này, mặc kệ là xuất phát từ lòng tự tôn ngổ ngẩn hay sự khát máu của con quái vật này. Y Ân đứng phía trước, đang nhìn hắn. Có lẽ Y Ân đang suy nghĩ phương pháp làm tên nô lệ cứng đầu này khuất phục.

Hứa Tuấn Thiên châm biếm nhếch khóe môi, bởi vì cúi thấp đầu nên hắn cũng không lo lắng bị Y Ân nhìn thấy.

Quần áo bị roi đánh rách tơi tả, may mắn trong phòng có hệ thống lò sưởi, Hứa Tuấn Thiên không hề cảm thấy lạnh. Nhưng mà....tựa hồ hệ thống sưởi nhiệt hơi ột chút. Liếm liếm môi, hắn cảm thấy có chút khát nước, mồ hôi chảy càng nhiều. Sao lại như vậy! Độ ẩm không ngừng tăng cao, quả thực giống hệt như đang ở trong sa mạc.

Mồ hôi chảy vào mắt, nóng bỏng khô khốc. Hứa Tuấn Thiên không thể không mở mắt ra. Thoáng chốc hắn ngây ngẩn cả người, hắn thấy Y Ân đang bình tĩnh nhìn mình. Cặp mắt lục sắc mờ ảo hiện lên một tầng màu vàng.

“Ánh mắt của ngươi....”

Quả thực giống như bị mê hoặc, Hứa Tuấn Thiên hạ quyết tâm tuyệt đối không mở miệng cứ như vậy ngây ngốc hỏi.

Đôi đồng tử của Y Ân nhìn Hứa Tuấn Thiên đột nhiên bắt đầu co rút lại, tầng quang mang màu vàng kia ngày càng lan rộng ra. Hứa Tuấn Thiên không ý thức được đang có chuyện gì xảy ra, trói buộc trên tay bị xé đứt, sau đó cả người hắn bị nhấc bổng lên. Tên gia khóa kia đang phát điên gì a. Tiếng gió vù vù bên tai, trước mắt là một mảnh màu xanh, tốt cùng là tốc độ gì có thể gây ra ảo giác như vậy.

“Buông ra!”

Hắn vừa kêu to vừa dùng sức cạy bàn tay Y Ân đang bấu chặt bên hông. Rất đau, tên này muốn bẻ gãy thắt lưng hắn sao?

Y Ân hừ một tiếng, vung tay ném nam nhân ra ngoài.

Rầm một tiếng, Hứa Tuấn Thiên té vào trong nước, hấn không ngờ trong tòa thành lại có một hồ nước sâu như vậy. Đầu óc có chút choáng váng xoay vòng, một lượng nước lạnh lớn ào ạt xông vào khoang miệng khoang mũi. Nhưng tay chân vẫn vùng vẫy theo bản năng, mặc kệ tư thế khó coi thế nào, ít ra không giống như hòn đá lao xuống dốc.

Cuối cùng đầu ngón tay đụng phải vật gì đó cứng rắn, vật thể bóng loáng có hình chữ nhật. Đang định bắt lấy bỏ lên, đột nhiên mắt cá chân bị thứ gì đó bắt được. Hứa Tuấn Thiên cả kinh, vội vàng vùng vẫy. Nhưng thứ đó rất mạnh, hấn phản kháng hệt như một con kiến. Thân thể nhanh chóng bị kéo xuống, trở mắt nhìn vùng ánh sáng ngày càng xa.

Bị kéo thẳng xuống đáy, thứ đó buông mắt cá hấn ra, nhanh chóng bắt lấy hai cổ tay, đặt hấn lên trên nền cát.

Hứa Tuấn Thiên thấy một đôi mắt xanh mờ mờ. Ngẩng người, bỗng nhiên cảm thấy dường như đã gặp đôi mắt này ở đâu đó. Nhưng hiện tại không phải thời điểm để nghĩ tới điều này, thống khổ vì không thể hít thở làm hấn liên tục vùng vẫy, nhưng thứ này càng giữ chặt hơn, lạnh lùng nhìn lượng lớn bọt khí từ mũi và miệng hấn thoát ra.

Vùng vẫy của Hứa Tuấn Thiên ngày càng yếu ớt, ánh mắt cũng từ từ khép lại, hấn cảm thấy mình sắp chết.

Đột nhiên, một luồng hơi thở trong lành đưa đến trong miệng hấn. Rất ngọt, thân thể lập tức sống lại. Hấn mở miệng ra, tham lam mút vào thứ gì đó mềm mại trên miệng mình.

5. Chương 5

Có thứ gì đó luồn vào trong miệng, mềm mềm trơn trượt, mang theo hơi thở xâm lược mãnh liệt. Hứa Tuấn Thiên dùng sức lắc mạnh đầu, muốn cắn đứt thứ kia, nhưng hấn không thể nào khép miệng lại được. Một lượng lớn không khí thoát ra khỏi miệng, ý thức vừa mới thanh tỉnh được một chút lại trở nên mơ hồ.

Đột nhiên một cỗ lực đạo mạnh mẽ đem hấn từ trong nước kéo ra ngoài. Mắt hết sức lực, thân thể bị ném mạnh xuống nằm sấp trên mặt đất cứng rắn. Hứa Tuấn Thiên há to miệng, lá phổi cơ hồ bị phá nát. Hấn ho khan, bộ dáng vô cùng chật vật.

Dùng khuỷu tay chống đỡ thân thể, cảnh giác ngẩng đầu lên, hấn nghe thấy tiếng thở sâu của dã thú, ngay sát bên cạnh.

Một đám lông lá bù xù đi lại gần, cọ sát lên lưng hấn. Toàn thân cứng ngắc, hấn hoàn toàn bị thứ kia đè dưới thân.

Gáy cổ nóng hầm hập, đáng chết, thứ nọ dám liếm lên. Cuộn mình lăn một vòng, từ bụng thứ kia thoát ra ngoài, cuối cùng Hứa Tuấn Thiên cũng thấy rõ bộ dáng của thứ kia. Nhưng ngay lập tức hấn cảm thấy rất sợ hãi.

Đây là một loại bản năng, con người được kế thừa từ tổ tiên thời xa xưa bản năng sợ hãi trước dã thú.

Một...một con sói bạc.

Mồ hôi lạnh từ lưng chảy xuống, bị gió lạnh thổi qua, vừa lạnh lại dính dính, rất khó chịu.

Hứa Tuấn Thiên không thể nhúc nhích, trở mắt nhìn con ngân sói chậm rãi đến gần, dùng ánh mắt khát máu nhìn mình từ trên xuống dưới. Tựa hồ như đang đánh giá xem bộ vị nào tốt nhất. Lúc này, Hứa Tuấn Thiên hiểu được cảm giác của đám heo trong lò mổ.

Con ngân sói rất lớn, một móng vuốt có thể bao phủ ngực hấn.

Hứa Tuấn Thiên bị nó đặt bên dưới, cảm giác rất quen thuộc. Đúng rồi, nó chính là con ngân sói trong ngày tuyết đó. Đầu ong ong một tiếng, con súc sinh này muốn tới báo thù. Bất quá lão từ sẽ không ngoan ngoãn để người cắn.

Hứa Tuấn Thiên cong gối, đá một cước vào cằm nó. Phần eo hắn rất mềm dẻo có lực, trong tình huống khó khăn, động tác này của hắn trông vô cùng đẹp mắt. Ngân sói nghiêng đầu né tránh, cổ họng phát ra âm thanh gầm gừ.

Hứa Tuấn Thiên không hề quay đầu lại nhìn, lập tức xoay người bỏ chạy.

Đây là một khu rừng rậm, cây cối cao lớn che khuất cả bầu trời, cơ hồ không thể thấy được ngôi sao nào.

Tiếng gió vù vù bên tai. Hứa Tuấn Thiên đã muốn đem hết sức lực của mình ra để cố sức chạy. Thân thể hắn bị thương, lại không ăn gì từ tối đến giờ, có thể kiên trì đến bây giờ đã là kì tích. Hắn chạy vòng qua các cây đại thụ, hi vọng rừng cây rậm rạp này có thể ngăn cản con sói một lúc.

Nhưng hắn hiển nhiên đã quá xem nhẹ bản lĩnh của con sói. Nó căn bản không cần chơi trò trốn tìm để đuổi theo Hứa Tuấn Thiên. Hứa Tuấn Thiên nghe thấy một tiếng nổ lớn, đám cây cối phía trước đã bị con sói chặt đứt.

Hứa Tuấn Thiên trợn mắt há hốc mồm, cây đại thụ kia đường kính cũng 10 met a.

Con sói hướng hắn nhe răng, ý tứ rất rõ ràng người còn dám chạy nữa, đừng trách ta.

Hứa Tuấn Thiên lạng lẹ di chuyển bước chân, đột nhiên quyết tâm chạy sang hướng bên cạnh.

Một đạo ngân quang xẹt qua trước mắt hắn, cùng lúc đó là âm thanh cây cối ngã xuống đất. Nếu Hứa Tuấn Thiên không nhanh nhẹn nhảy qua một bên, hắn đã sớm bị cây cối đè lên.

Con sói rõ ràng không còn kiên nhẫn, nó cắn áo Hứa Tuấn Thiên, đem hắn vứt ra ngoài.

Vù một cái, Hứa Tuấn Thiên ngã xuống thật mạnh. Hắn còn chưa kịp đứng lên, cơ thể đã bị con sói giẫm lên.

Quay đầu lại hung hăng trừng mắt liếc nó một cái, con sói tăng thêm lực đạo. Hứa Tuấn Thiên cắn răng, cảm thấy không khí trong phổi cơ hồ bị nó ép ra hết. Nửa người trên bị con sói đặt dưới thân, phần dưới eo hơi nhếch cao.

“Mẹ nó, người có gan cứ cắn một ngụm chết lão tử.”

Hứa Tuấn Thiên thề với lòng mình, nếu đêm nay có thể thoát khỏi miệng con sói này, hắn nhất định sẽ đi vái lạy tất cả các vị thần tiên.

Cơ thể chợt cảm thấy lạnh, quần bị con sói xé rách. Hắn chấn động. Con súc sinh này muốn làm gì, lột hết quần áo mới chịu ăn sao?

Có thứ gì đó nóng hầm hập cào lên da, cùng với âm thanh ồ ồ thở dốc. Hắn biết con sói đang để lại mùi lên cơ thể mình, dã thú luôn có đặc tính xác định lãnh thổ. Bất quá...hắn cảm thấy có chút gì đó không thích hợp. Thuận theo những hành động khác thường của con sói, cảm giác lo lắng chậm rãi gom góp lại, cuối cùng biến thành vô cùng sợ hãi.

Hai chân bị tách ra, một vật thô cứng đáng sợ gì đó đặt lên khe hở non mềm trong khoảng không giữa hai chân chậm rãi chuyển động lên xuống.

“Dừng lại! Dừng lại!” Hắn cuối cùng cũng hiểu được, con súc sinh này đem hắn trở thành thú cái, muốn làm cái chuyện này với hắn. Hắn cố sức vùng vẫy, hai tay bầu sâu vào mặt đất. Nhưng khí lực con sói rất lớn, đem cả người hắn cố định trên mặt đất. Hắn quay đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu như máu:

“Lão tử giết người. Cút, cút ngay.”

Cửa vào bị thứ nóng rực gì đó chèn vào, hắn cắn răng, liều mạng căng cứng cơ thể, chết sống cũng không cho con sói đi vào.

Đột nhiên có một thứ gì đó nóng hôi hổi liếm lên da hắn, thuận theo sóng lưng một đường đi xuống liếm lên cửa huyết.

Thân thể hắn run rẩy kịch liệt, chỗ này chưa bao giờ bị đối xử như vậy.

Đầu lưỡi con sói rất thô ráp, còn có móng vuốt sắc nhọn, mỗi lần liếm qua, bộ vị non mịn sẽ nhẹ nhàng run rẩy. Khoái cảm tê dại thuận theo xương sống, xông thẳng lên não. Hấn không bài xích, thậm chí còn có thể dạy cho bạn giường biết cách làm thế nào để tình ái lên tới đỉnh điểm vui sướng, nhưng hiện tại hấn đang bị một con sói chà đạp, mất đi vị trí chủ động, đây là điều hấn không thể chịu được.

Hấn bắt đầu dùng ngôn ngữ vô cùng ác độc để chửi con sói, hấn biết con dã thú này nghe hiểu được. Nhưng hấn chửi càng độc địa, con dã thú lại càng hưng phấn. Không đơn giản chỉ là cái mông, toàn thân hấn đều bị con sói liếm qua. Con sói đặc biệt rất thích hạ thân hấn, đầu lưỡi mềm dẻo liên hồi liếm cắn lên khe hở và nam căn phía trước.

Rất nóng, trên người con sói tỏa ra mùi giống đực nồng đậm. Hai chân hấn muốn nhũn ra, khoeo mắt chảy ra nước mắt, hấn vừa mắng vừa vươn tay cầm lấy tính khí đang nhếch cao của mình. Nơi nó có chút dính, lại vừa cứng vừa nóng. Một bàn tay cần bản không thể giữ được.

Khó nhìn quá!

Đột nhiên, đầu lưỡi con sói đảo qua da thịt bên trong đùi. Hấn quát to một tiếng, đạt được một chút cao trào.

Nơi đó rất mẫn cảm, bình thường hấn cũng không chạm tới. Hiện tại sao có thể chịu nổi con sói thô lỗ liếm loạn như vậy. Hấn muốn xoay người lại, nhưng con sói không cho phép, nó rất thích thú với trò chơi mới này.

Móng vuốt sắc nhọn cào xước mặt trong đùi non mịn, đầu lưỡi mạnh mẽ liếm lộng đôi tinh hoàn căng phồng.

“Dừng lại, súc sinh!”

Hấn kêu to, đầu để trên mặt đất, hai tay vói vào mả tới khi chạm được bộ phận sinh dục đang căng cứng dùng sức mân mê.

Trước mắt là một mảnh đỏ tươi, hấn không biết chính mình đang làm gì. Hấn chỉ biết trong cơ thể có một luồng nhiệt lưu diên cuồng bùng cháy, hấn chỉ biết mỗi lần thứ trong bàn tay co rút, cơ thể sẽ cảm nhận được cơn khoái cảm mãnh liệt.

Tiểu huyết phía sau hình như bị cái gì đó mở ra, mềm mại, thoải mái. Thân thể hấn đang bị người khác nhìn, ngay cả bên trong cơ thể cũng bị nhìn không sót thứ gì. Đây là một cảm giác mới lạ, chưa bao giờ trải nghiệm qua cảm giác bị mạnh mẽ xâm lược như vậy. Hấn lớn tiếng quát to, nam căn phía trước bắn ra lượng lớn tinh dịch.

Một chút khí lực cũng không có. Hấn vẫn giữ tư thế nhếch mông, quỳ rạp trên mặt đất hớp từng ngụm không khí.

Hạ thân trần trụi, trong khe mông, trên đùi, trên bụng tất cả đều là nước bọt của con sói và tinh dịch của hấn.

Tiểu huyết có chút trướng đau, tựa hồ bị thứ gì đó tách ra. Không phải đầu lưỡi, mà một thứ gì đó lớn hơn nhiều....

Hấn trừng lớn ánh mắt, hai tay cào trên mặt đất muốn thoát ra. Nhưng không còn kịp nữa, tính khí thô to đến mức làm người ta sợ hãi đã từng chút từng chút tiến vào bên trong tiểu huyết.

Trừ bỏ lúc đầu hét thảm một tiếng, hấn không hề phát ra âm thanh nào nữa. Hai mắt đỏ ngầu trừng trừng nhìn về phía trước, răng nanh cắn chặt phát ra tiếng trèo trẹo. Hấn không thể nhìn được tình cảnh phía sau, vì thế cảm giác trên cơ thể càng mãnh liệt hơn.

Đây là một hình phạt tàn khốc.

Tiểu huyết bị kéo căng đến tận cùng, bị xé rách, nhưng con sói vẫn tiếp tục đi sâu vào. Thứ kia không biết đến mức nào mới tới gốc. Hấn không biết tới lúc nào con sói mới ngừng lại, cảm giác bụng mình bị đâm xuyên qua. Tràng ruột mềm mại bắt đầu rên rỉ, gắt gao siết chặt lấy hung khí xâm nhập. Tiếng trái tim con sói đập thành thạch áp bức từng sợi thần kinh của hấn.

Đây là một buổi tiệc sau một trận cướp đoạt chinh phục kịch liệt.

Hắn hoàn toàn không có cảm giác khoái cảm. Sau vài lần hôn mê, dưới những cơn đau đớn kịch liệt làm hắn tỉnh lại. Mồ hôi chảy xuống mắt, vừa chua xót lại chan chất. Thân thể bị đâm sâu lác lác không ngừng, có dòng chất lỏng ấm áp men theo đùi non chảy xuống, hắn biết tiểu huyết đã bị phá hỏng. Trong cơ thể đầy áp vết thương, mỗi lần con sói chuyển động, đều làm cho những vết trầy xước thật nhỏ này chảy ra ngày càng nhiều máu.

Hô hấp con sói ngày càng nặng nề, tốc độ chuyển động ngày càng nhanh, sắp đạt tới cao trào. Mơ mơ màng màng, hắn thấy được những móng vuốt bạch sắc của con sói đang giữ bả vai mình.

Nheo mắt, quay qua, dùng sức cắn thật mạnh người làm lão tử đau, lão tử cũng không để người dễ chịu.

Con sói rống to một tiếng gao ô, còn chưa đạt tới cao trào đã bắn vào bên trong cơ thể hắn.

Hắn cảm thấy thỏa dạ, đầu nghiêng sang một bên, ngất đi.

6. Chương 6

Đây là cái gì!

Hứa Tuấn Thiên chậm chạp mở to mắt, phát hiện hắn đang nằm trong một cái lọ hình tròn kỳ quái. Vây quanh mình là một thứ chất lỏng trong suốt, ấm áp, sền sệt lại dính dính như trứng gà. Thử giật giật cánh tay, không bị đông đặc lại. Thật là kỳ lạ, lỗ chân lông dường như đang mở ra, thứ chất lỏng này đang từ từ tiến vào cơ thể hắn, cùng dung hòa với máu trong cơ thể.

Vết thương trên cánh tay đang từ từ biến mất, tiểu huyết phía sau cơ hồ cũng không còn đau đớn. Trước đây ở trong quân đội hắn cũng từng thấy chúng. Những loại thuốc chữa vết thương nhanh chóng, nhưng không đến mức thế này.....

Hắn vươn tay ra sau đó khép lại.

Chỉ có thể nói khoa học kỹ thuật ở tinh cầu này đã vượt xa địa cầu.

Hai chân dùng sức đạp một chút, thân thể tựa như một chú cá đang bơi lội trong nước. Dòng nước xẹt qua cơ thể, cảm giác giống như đang bay lượn trong không trung.

Hắn tùy ý thả lỏng cơ thể, phun ra một lượng bọt khí, thoải mái hô hấp trong nước.

“Chủ nhân, hắn ta phục hồi rất tốt.” Quản gia hơi cúi người, cung kính nói.

Y Ân gật đầu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn nam nhân trên màn hình. Trên môi y bắt gặp xuất hiện một nụ cười hiếm hoi, đối với thứ tốt đẹp y không bao giờ tiếc lời khen ngợi.

Không thể phủ nhận, Hứa Tuấn Thiên rất đẹp, một vẻ đẹp nam tính được rèn luyện lâu dài. Trong làn nước óng ánh, sáng tối xen kẽ, phơi bày từng tác da thịt hoàn mỹ của hắn ra ngoài. Đôi chân dài, eo thon nhỏ, mỏng vảnh.....

Y Ân nhìn xuống, lực đạo đang vuốt ve con sói con trong ngực có chút tăng mạnh. Con sói đang ngoan ngoãn nằm trong ngực y có chút đau đớn, mở mắt ra, có chút bực bội phát ra tiếng gầm gừ trong cổ họng.

“Đem hắn tới phòng ngủ của ta.”

Y phân phó.

Quản gia tiếp thu, sau đó được y cho phép, cung kính lui ra ngoài.

“Hắn hình như vẫn chưa phát hiện.”

Y Ân chăm chú nhìn vào vị trí giữa hai chân nam nhân:

“Nhưng như thế lại có chút thú vị.”

Y liếm liếm môi, tuy chỉ mới ba ngày, nhưng y lại rất nhớ thân thể của nam nhân kia.

Nửa giờ sau, Hứa Tuấn Thiên đã ăn mặc chỉnh tề, đứng trong phòng ngủ của Y Ân. Sở dĩ hắn biết đây là đầu bởi vì quản gia đã nhắc nhở trước. Chỉ có những quý tộc lớn mới có những quản gia như vậy, mỗi động tác đều chuẩn mực như được dùng thước đo đếm cẩn thận, âm thanh ôn hòa lịch sự, trên mặt luôn có nụ cười tinh tế. Tóm lại rất điềm đạm, không phô trương cũng quá lạnh nhạt, khiến cho người ta không thể nhìn thấu được. Nhưng khi rời đi, vị quản gia này đã làm một việc lệch khỏi quỹ đạo vốn có của mình. Ông nói với Hứa Tuấn Thiên, tuyệt đối không được chọc giận chủ nhân.

Nghe ra chính là đang quan tâm hắn. Sau khi trải qua một đêm bi thảm như vậy, nếu Hứa Tuấn Thiên vẫn không nhận ra thiếu niên kia chính là lang nhân, thì hắn quả thực ngu xuẩn đến cực điểm. Hứa Tuấn Thiên là một người thông minh. Cho dù không được quản gia nhắc nhở, hắn cũng không dại gì chọc vào tên lang nhân kia.

Sức mạnh chênh lệch quá xa, hắn vẫn còn rất yêu quý tính mạng của mình.

Nhưng sau đó lại suy nghĩ, vì sao quản gia lại nhắc nhở hắn như vậy? Tuyệt đối không phải Y Ân bày kế bảo ông ta làm như vậy. Là một quản gia, khi làm bất cứ việc gì điều đầu tiên phải nghĩ tới là lợi ích của chủ nhân. Hứa Tuấn Thiên thấy nghĩ như vậy có vẻ hợp lý hơn.

“Quần áo này rất hợp với người.”

Âm thanh đột ngột vang lên từ phía sau, Hứa Tuấn Thiên bỗng chốc rùng mình, quả thực hắn đã quá sơ ý. Y Ân lướt qua hắn, đi về phía sô pha, trên bàn nhỏ đã để sẵn một ly rượu vang đỏ.

Y Ân đã thay bộ quần áo lễ phục sang trọng ra, mặc một chiếc áo dài trắng tinh theo phong cách Trung Đông. Thuận theo bước chân, vạt áo được thêu chỉ vàng đen tinh xảo khế pháp phối, lộ ra lớp da thịt trắng nõn bên trong, vô cùng yêu diễm quyến rũ.

Không có ai hợp với bộ quần áo này hơn y. Hứa Tuấn Thiên nhìn thiếu niên ngồi xuống sô pha, cầm lấy ly rượu vang đỏ. Y không uống, chỉ hơi lắc ly rượu.

Hứa Tuấn thiên nhìn chằm chằm những ngón tay trắng nõn, cảm thấy có chút khát.

“Người bắt ta, rốt cuộc muốn thế nào?” Cảm giác không thể phản kháng này rất đáng ghét, Hứa Tuấn Thiên dứt khoát đi thẳng vào vấn đề.

Y Ân hợp một ngụm rượu, đôi môi nhiễm một lớp rượu vang đỏ càng thêm xinh đẹp: “Ta muốn người làm nô lệ của ta.”

Đây là lần thứ hai Hứa Tuấn Thiên nghe Y Ân nói như vậy. Không phải nói đùa, thiếu niên đã nắm ưu thế trong tay không cần phải lừa hắn.

“Ta không hiểu, sao người lại cố chấp như vậy. Với quyền thế địa vị của người, chắc chắn không thiếu nô lệ.”

“Nhưng không thích hợp.”

Y Ân đặt ly rượu xuống, đứng lên. Y thoát nhìn trông vô cùng nhỏ nhắn xinh đẹp, thế nhưng lại cao hơn Hứa Tuấn Thiên. Bị cặp mắt xanh biếc nhìn chằm chằm, Hứa Tuấn Thiên cảm giác có một loại áp bức vô cùng mạnh mẽ:

“Ta muốn có một đứa con nối dòng.”

Hắn nghe Y Ân nói như thế.

Con nối dòng.....

Đầu óc trống rỗng, hắn không rõ từ này với chuyện bọn họ đang nói có liên quan gì a.

“Tìm rất nhiều người, nhưng tất cả đều bị cơ thể mẹ bài xích. Nga, cơ thể mẹ chính là cái lọ lúc trước người ở trong đó. Nó sẽ cải tạo cơ thể người được chọn, cho đến khi họ phù hợp để mang thai. Nhưng đáng tiếc, đã nhiều năm, nhưng chỉ có người là phù hợp.”

“Vì thế...”

Hứa Tuấn Thiên cố gắng kiềm chế chính mình không lui về phía sau:

“Không, ta không hiểu ý của ngươi. Cái gì mà người được chọn, mang thai, những thứ này không hề quan hệ gì với ta.”

Hắn cười một chút:

“Ta bị người đánh bại. Ngươi có thể giết chết ta, hoặc xem ta như hàng hóa mà bán đi. Như thế sẽ không có gì rắc rối.”

Y Ân lắc đầu, bước tới gần, nắm lấy cằm Hứa Tuấn Thiên:

“Hiện tại, ngươi là nô lệ của ta, phải hầu hạ, nghe theo lời ta.”

Y ngừng một chút, chăm chú nhìn ánh mắt nam nhân:

“Sau đó, sinh con nối dòng cho ta.”

Con ngươi Hứa Tuấn Thiên trong nháy mắt co rút lại, dấn mạnh một quyền:

“Con mẹ ngươi.”

Y Ân dễ dàng bắt được tay Hứa Tuấn Thiên, xoay ngược ra sau, chụp lấy thắt lưng hắn:

“Ngươi hẳn rất rõ ràng, chúng ra chênh lệch lớn cỡ nào. Ta chỉ dùng một ngón tay, cũng có thể đâm thủng đầu ngươi. Bất quá đối với giống cái, giống đực luôn nương tay.”

“Ngươi mới là giống cái...”

Phần eo bị siết chặt, Hứa Tuấn Thiên đau đến mức không thể nói ra lời.

Y Ân đặt ngón tay lên môi hắn: “Suyt, ngươi phải sửa lại tính tình của mình. Tuy ta rất khoan dung, nhưng cũng không thể để ngươi liên tục khiêu khích quyền uy của ta. Đặc biệt, có một số từ phải kiêng kị.” Y đột nhiên mỉm cười: “Ta có thể dùng một ít phương pháp để dạy dỗ ngươi, bất quá ta nghĩ ngươi sẽ không muốn bị đối xử như vậy.”

Hứa Tuấn Thiên cắn răng. Y nói đúng, sức lực bọn họ quá chênh lệch. Y chỉ cần dùng một tay, cũng có thể khống chế khiến hắn không thể nhúc nhích. Như vậy lúc trước đánh nhau, không phải đều là đùa giỡn mình sao? Hứa Tuấn Thiên cảm thấy chính mình bị sỉ nhục.

“Buông ra.”

Hắn rầu rĩ nói.

Y Ân cũng không muốn bức bách hắn, liền buông lỏng tay:

“Đừng lo, ta sẽ tự mình dạy ngươi, để ngươi chậm rãi thích ứng với cơ thể dựng dục.”

“Ai cần ngươi dạy!”

Theo phản xạ lập tức cự tuyệt. Giống như một máy chiếu phim, tất cả những hình ảnh khủng bố trong đêm đó trong trí nhớ lập tức bùng phát ra. Sắc mặt hắn trở nên trắng bệch, liên tục lui về sau, chỉ mong sao có thể cách Y Ân xa một chút.

“Thế ngươi muốn ai dạy?”

Âm thanh Y Ân rất ôn nhu, nhưng con ngươi xanh biếc lại phủ mờ bởi một tầng ánh sáng màu tím quỷ dị.

Hứa Tuấn Thiên biết Y Ân sinh khí. Hệt như đêm đó, không khí chung quanh bắt đầu nóng rực.

Phải trốn! Hắn lập tức xoay người nhào tới cửa sổ sát bên cạnh.

Trong nháy mắt ngón tay chạm vào cửa sổ, Hứa Tuấn Thiên phát hiện chính mình không thể nhúc nhích. Hắn bị một sợi dây thừng vô hình trời chạt, trôi nổi trên không trung bay tới trước mặt Y Ân.

Y Ân sờ mặt Hứa Tuấn Thiên, đồng thời mở cúc áo hắn: “Ta nói rồi, chỉ cần một ngón tay, có thể chọc thủng đầu ngươi.”

Không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể trơ mắt nhìn Y Ân cởi sạch quần áo mình.

Hắn đứng thẳng, giống hệt một bức tượng điêu khắc, tùy ý để Y Ân đánh giá mình.

“Thật xinh đẹp, cho dù là lang tộc, cũng rất ít người có được thân thể tuyệt mỹ thế này.”

Thẩm mỹ của người có vấn đề sao. Nếu hắn có thể nói chuyện, nhất định sẽ nói như vậy. Chữ “mỹ” này, chỉ dùng để khen ngợi nữ hài tử, hoặc là những đứa bé trai lớn lên bộ dạng có chút nữ tính. Cả người hắn, một lão nam nhân cao 175cm, có chỗ nào mỹ?

Chết tiệt, con dã thú này đang nhìn chỗ nào a? Hắn muốn khép hai chân lại, nhưng không biết vì sao, hai chân lại hơi hơi tách ra. Y Ân đưa tay tới, xuôi theo tính khí đang mềm nhũn, chậm chạp đưa xuống.

Hắn trừng mắt. Định làm gì....

“Xem ra người vẫn chưa phát hiện.”

Y Ân chậm rãi rút ngón tay về: “Bất quá cũng không có vấn đề gì, bắt đầu từ đêm nay, ta sẽ chậm rãi khai phá bộ vị này của người. Rất nhanh người sẽ biết được, nó tuyệt vời thế nào.”

Y mỉm cười:

“Như vậy, chúng ta bắt đầu chương trình học tối nay đi!”

7. Chương 7

Hứa Tuấn Thiên dán mắt vào Y Ân, không buông tha bất cứ nhất cử nhất động nào của y. Chỉ cần cơ thể được tự do, lập tức đá vào đầu y. Nhưng Y Ân không đến gần Hứa Tuấn Thiên, y đi tới một cái ghế ngồi xuống, dò xét thân thể nam nhân giống như đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

Cơ thể đột ngột bị thứ gì đó chạm nhẹ vào. Hứa Tuấn Thiên muốn nhích ra nhưng cơ thể không thể động đậy. Chỉ có thể trơ mắt nhìn mấy thứ đen tuyền gì đó từ hư không vươn tới, cuốn lấy thân thể mình.

Đây là..... cái quái gì a.

Không giống nhánh cây, có dạng hình trụ lại rất mềm mại.

Một cái, hai cái.... ngày càng có nhiều thêm.

Nhìn không tới cơ thể mẹ của chúng, nhưng theo những xúc tua này có thể đoán được cơ thể mẹ nhất định rất lớn.

Hắn ngừng thở, cố gắng giảm hết mực sự tồn tại của mình. Nhưng những xúc tua này dường như có trí tuệ, chúng bắt đầu dò xét trên người hắn, chậm rãi cuốn lấy hai tay, hai chân. Thân thể rời khỏi mặt đất, bị nâng lên.

“Tên khốn này, buông ra.” Không biết từ lúc nào, cơ thể đã có thể cử động. Hắn bắt đầu giãy dụa, nhưng những xúc tua này giống như được điều khiển, hắn càng giãy dụa nó càng trói chặt hơn.

Hai đầu gối bị quấn quanh, ép buộc hắn tách thật rộng ra hai bên. Hắn đá động cẳng chân, lại càng cảm thấy chính mình bất lực.

“Không cần lo lắng, chỉ là một chút vật nhỏ tặng thú vị thôi.” Y Ân mỉm cười: “Nhưng nếu người giãy dụa nhiều quá, những thứ kia sẽ bị đứt trong cơ thể người, như thế sẽ phiền phức.”

Trong cơ thể.....

Hắn xuất thân từ quân đội, chấp hành đủ loại nhiệm vụ. Hắn biết kế tiếp mình phải đối mặt với tình huống gì, giống như những cuộc đấu giá các thiếu niên, vì muốn thỏa mãn dục vọng biến thái của đối phương, thường đem những khí cụ kỳ quái bỏ vào bên trong cơ thể: “Người muốn đem những thứ này....” Hắn cắn răng, cố gắng đè nén cảm giác ghê tởm những xúc tua này mang đến: “Không cần như vậy. Ta có thể làm cho người....” Hắn lướt nhanh qua hông thiếu niên, khó khăn phun ra hai chữ “khẩu giao”.

Y Ân khép hồ làn mi dài che khuất đôi mắt xanh, khẽ hớp một ngụm rượu: “Xem ra người thực sự rất chán ghét những thứ này!” Khóe môi y có chút cong lên, đáy mắt thản nhiên hiện lên ý cười: “Nhưng người nên học cách thích ứng nó, nó có thể dạy người làm thế nào để trở thành một giống cái thực sự.”

Không! Hứa Tuấn Thiên muốn kêu to, nhưng một cây xúc tua đã chui vào trong miệng, quấn lấy đầu lưỡi hắn, nhẹ nhàng kích thích hàm trên. Hắn chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô, nước bọt theo khóe miệng chảy xuống cằm.

Quần áo bị xé rách, xúc tua men theo khe thở tiến vào, âu yếm mọi chỗ trên cơ thể hắn. Từ ngực tới bụng, từ mắt cá tới bắp chân, không buông tha một tấc nào.

So với toàn thân trần trụi còn có cảm giác xấu hổ hơn, hắn nức nở, liều mạng muốn khép đùi lại, nhưng những xúc tua thô to trói chặt cơ thể hắn, gian xảo trượt tới khoảng giữa hai chân. Hôm nay hắn mặc quần lót màu lam, đây là mảnh vải duy nhất còn nguyên vẹn trên người. Hắn nhìn xuống, trong lòng run sợ nhìn động tác của xúc tua. Xúc tua chỉ lang thang qua khu vực này, dùng những xúc tua nhỏ hơn vuốt ve bộ vị mẫn cảm của hắn. Nhưng hắn không thể thả lỏng, bộ phận quan trọng của nam nhân đang bị nắm trong tay người khác, ai biết tiếp theo sẽ phát sinh việc gì đâu!

Lúc này hắn ngửi được một mùi hương ngọt ngào, cơ thể dường như sắp bùng nổ, giống như khi say rượu không có cách nào trầm tĩnh lại cơ thể.

Đỉnh xúc tua bắt đầu tiết ra một loại chất lỏng, trong suốt trắng mịn. Quần lót màu lam đã bị thấm ướt, đám xúc tua bên cạnh bắt đầu tiến vào bên trong, âu yếm nam vật của hắn. Giống như bàn tay nhỏ bé của nữ nhân đang xoa nắn, chỉ một chốc sau, nam vật mềm nhũn bắt đầu gắng gượng đứng dậy.

Hắn rên rỉ một tiếng, cố gắng chuyển động phần hông, muốn đám xúc tua mơn trớn nhiều hơn một chút.

Phần gốc bị cuốn lấy, song hoàn bị vuốt nhẹ, khoái cảm nhanh chóng tích lũy, giống như dòng điện nhanh chóng lan truyền khắp toàn thân.

Vô cùng kích thích, thân thể căn bản không thể chống chọi lại loại âu yếm này. Lúc này xúc tua đang xâm phạm khoang miệng hắn lui ra, hắn rớt cuộc không thể kiềm chế được, lớn tiếng rên rỉ.

Qua làn sương mù trong mắt, hắn nhìn thấy Y Ân nâng cái chén về phía mình. Trong lòng chợt rung mình một cái, đột ngột cắn chặt môi, không cho phép chính mình phát ra tiếng rên rỉ nào nữa.

Nhưng hắn rất nhanh lại nhắm chặt mi, nam vật đang gắng gượng bị quần lót trói buộc, dục vọng dâng cao không thể phóng thích. Hắn cử động hai tay, muốn xé mở quần lót, nhưng ngay cả một ngón tay cũng không thể động. Xúc tua tiến vào ngày càng nhiều, nam vật được âu yếm cũng ngày càng mãnh liệt.

“Dừng lại!” Hắn hung hăng trừng mắt nhìn Y Ân, thống khổ nói: “Làm chúng nó dừng lại! Ô....”

Đột nhiên, một cây xúc tua chạm phải một nơi kì quái. Tầm mắt bị quần lót cản lại, hắn nhìn không tới. Thân thể lại càng thêm mẫn cảm. Hắn cảm nhận những xúc tua nho nhỏ bắt được hai phiến mỏng gì đó, bắt đầu tách ra hai bên.

“Là...là cái gì?” Những xúc tua bắt đầu liên tục vuốt ve bộ vị kia, so với nam vật đang được âu yếm càng có những khoái cảm mãnh liệt hơn. Hắn ngẩng đầu lên, vắn vẹo thắt lưng, muốn thoát khỏi cảm giác xa lạ này. Hắn thành công, đám xúc tua vòi trợt ra ngoài. Nhưng rất nhanh sau đó, càng có thêm nhiều xúc tua chui vào, tấm vải dệt mỏng manh căn bản không thể chịu nổi, cuối cùng cũng biến thành miếng giẻ rách.

Một màn trước mắt làm hắn sợ ngây người. Nam vật cao cao đứng thẳng, từ song hoàn đến đỉnh đầu bị xúc tua quấn chặt, tựa như rong biển nhúc nhích. Bên dưới nam vật chính là bộ vị nữ tính làm hắn vô cùng sợ hãi, chính mình lại bị đám xúc tua làm nhục.

“Thật xinh đẹp.”

Y Ân ngoắc ngoắc ngón tay, thân thể hắn lập tức bị đưa đến trước mặt thiếu niên. Khoảng cách quá gần, hắn thậm chí còn có thể nhìn thấy lông mi thật dài của đối phương.

“Giống như một đóa hoa mềm mại.”

Đóa hoa bị tách ra, ngón tay thiếu niên chui vào.

“Dừng lại.” Hấn quay đầu đi nhắm chặt mắt lại.

“Thật đáng thương, xinh đẹp như vậy lại bị vật nhỏ đùa giỡn.”

Ngón tay trong cơ thể khẽ cong lại, xoay tròn, chậm rãi chơi đùa với vách tường bên trong.

“Bên trong người thật nóng, bắt quá có chút khô.”

Ngón tay cuối cùng cũng rút ra, hấn còn chưa kịp thở ra một hơi, đám xúc tua đang chờ đợi bên ngoài hoa huyết lập tức tua tủa tranh nhau chen vào.

“Không, không, dừng lại!” Hấn ngẩng đầu lên, kêu to. Cảm giác bị xâm phạm quả thật rất khó chịu. Nhưng khi những vật nhỏ này bắt đầu vuốt ve tường thịt mềm mại bên trong, khoái cảm mạnh liệt đột ngột dâng lên. Theo đám xúc tua chen vào càng nhiều, khoái cảm lại càng lớn. Hấn sợ cảm giác này, nếu còn tiếp tục cơ thể hấn không biết sẽ biến thành thế nào nữa. Xúc tua lúc nhúc dần dần lấp đầy hoa huyết, dò xét vào thật sâu, sâu đến mức hấn cảm giác đã đến nhụy hoa nhưng chúng vẫn muốn tiếp tục tiến vào. Thất lưng bắt đầu run rẩy, khoái cảm từ hoa huyết quá kích thích! Hấn vô thức siết chặt bụng, muốn gạt bỏ đám xúc tua này khỏi cơ thể mình, ngày càng nhiều xúc tua không ngừng xâm nhập, không chút lưu tình đem hoa huyết tinh xảo kéo căng, khuếch trương đến cực hạn.

“Không được, dừng lại!” Âm thanh hấn run rẩy, hy vọng thiếu niên có thể chấm dứt loại tra tấn này.

“Bộ vị này rất tuyệt vời! Thả lỏng một chút, người sẽ thích cảm giác này.” Âm thanh Y Ân rất ôn nhu, đôi mắt xanh biếc vẫn chăm chú nhìn bộ vị nữ tính của nam nhân. Y nhìn đám xúc tua vờ đang lúc nhúc mở rộng hoa huyết, chất lỏng trong suốt chảy ra, thấm ướt đùi hấn, thực mê người!

Hấn mãnh liệt lắc đầu: “Làm cho chúng ra ngoài đi, nha....” Một cây xúc tua tinh tế quần lầy khe hở trên đỉnh nam vật, kích thích mãnh liệt làm hấn phải hét lên: “A a a a a” Xúc tua nhỏ mềm không ngừng ma sát trên khe hở, thậm chí còn quần lầy, nhanh chóng đưa hấn đạt tới đỉnh điểm khoái cảm. Ngay thời điểm đạt tới cao trào, hấn nhắm chặt mắt lại, phần bụng run rẩy không ngừng, hoa huyết kẹp chặt. Mà ngay lúc này, tiểu huyết phía sau cũng bị một cây xúc tua đâm vào.

“Dừng lại!” Theo bản năng kêu to, nhưng hấn biết thiếu niên sẽ không dừng lại, chỉ có thể liều mạng thả lỏng cơ thể. Nhưng làm thế nào cũng không thể thả lỏng được. Cao trào làm hấn co rút lại, sợ hãi làm hấn càng khép chặt hơn, nhưng đám xúc tua bướng bỉnh lại liên tiếp cắn thận đâm vào cục huyết, dây dưa với từng tác da thịt mềm mại, chui vào thật sâu, cuối cùng hậu môn cũng bị kéo căng ra, hai tiểu huyết trước sau đều bị lấp đầy, không còn khe hở nào.

Cảm giác cấm kị cùng mãnh liệt, luồng khoái cảm trước nay hấn chưa bao giờ nếm qua. Hấn rên rỉ vặn vẹo cơ thể, hai tiểu huyết dưới thân ngày càng có thêm nhiều xúc tua chen chúc tiến vào, cũng ngày càng đâm sâu hơn. Thậm chí còn bắt đầu theo quy luật chạm vào nhụy hoa, ma sát điểm mẫn cảm trong cục hoa làm hấn không thể nào chịu được.

Cao trào điên cuồng ập tới, hấn cơ hồ không thể hô hấp, hét thật to, đồng thời phun ra một lượng lớn yêu dịch thấm ướt hoa huyết và tiểu huyết. Toàn thân mồ hôi đầm đìa, da thịt màu đồng bởi vì trải qua tình cảm mãnh liệt mà nổi lên một tầng hồng nhạt. Hấn nửa mở nửa khép mắt, xụi lơ tùy ý để xúc tua treo lên.

“Thực mê người.” Y Ân đẩy đóa hoa ướt sũng của nam nhân ra, bởi vì còn chìm đắm trong dư vị khoái cảm, đóa hoa mẫn cảm lập tức ngậm lấy ngón tay y: “Mấy ngày tới, ta sẽ để những vật nhỏ khác tới dạy dỗ người. Không lâu nữa, ta có thể chân chính hưởng dụng thân thể người.” Y áp đầu nam nhân, hôn lên môi hấn.

8. Chương 8

Thân thể mỗi nhừ, mềm nhũn không còn chút sức lực. Nhất là từ thất lưng trở xuống, bị kéo căng đến phát đau. Hứa Tuấn Thiên dùng khuỷu tay chống đỡ cơ thể ngồi dậy, ánh mặt trời chiếu xuyên qua những khe hở trên cửa sổ, trời đã sáng rồi.

Hấn nhu nhu cái trán, rên rỉ một tiếng, từ trên giường chậm chạp đứng dậy.

“Thưa ngài, ngài muốn đến đại sảnh hay đem cơm trực tiếp vào đây?” Âm thanh vô cùng non nớt, giống như một thiếu niên còn chưa trưởng thành.

Hứa Tuấn Thiên quay đầu, một thiếu niên nhỏ, mặc áo bành tô lễ phép đứng một bên. Nở nụ cười: “Người là con người?”

“Đúng vậy.” Thiếu niên giương mắt ngắm nhìn hần một cái, hai luồng ánh mắt chạm vào nhau, gương mặt lập tức đỏ bừng lên. Thật đáng yêu. “Lang nhân chắc hẳn sẽ không làm loại công việc thấp hèn này. Nga, đương nhiên, có thể hầu hạ ngài là công việc vô cùng đáng quý.”

“Được rồi.” Hứa Tuấn Thiên khoát tay: “Ta biết thân phận của ta. Người đừng dục.” Hần cười một chút: “Đỡ ta đứng lên, ta muốn tới cửa sổ nhìn một chút. Tên khốn chết tiệt, làm ta không còn chút sức lực.”

Thiếu niên lập tức chạy tới đỡ hần. Xem ra đã trải qua một khóa huấn luyện đặc biệt, nhất cử nhất động đều rất chuẩn xác. Nhưng vẫn thua kém quân gia, còn rất non nớt. Hứa Tuấn Thiên tiện tay lướt qua trán thiếu niên, quả nhiên làm cậu bé run rẩy một chút. “Tiên sinh?”

“Hình như người rất sợ ta, vì cái gì?”

Thiếu niên do dự một chút mới chậm rãi nói: “Ngài là người đừng dục. Ta là người thấp kém như vậy, có thể ở gần để hầu hạ đã rất quang vinh.”

Hứa Tuấn Thiên giật mình. Hần luôn nghĩ người đừng dục chỉ là một thứ công cụ, chỉ cần lang hài ra đời, mạng sống của hần cũng lập tức kết thúc. Không thể tưởng tượng được địa vị của người đừng dục lại cao như vậy. Nhớ kỹ lại, Y Ân cũng từng thoáng đề cập tới chuyện này, chỉ là lúc ấy.....

Cẩn rằng, nhớ lại ác mộng tối hôm qua. Bộ vị nữ tính bên dưới lại bắt đầu nhúc nhích vùng dậy, tựa hồ như vẫn còn đám xúc tua chết tiệt cắm xuyên ở bên trong. Hần lại có thể ở trước mặt tên khốn đó đạt tới cao trào.

“Tiên sinh?”

“Người ra ngoài trước, bữa sáng đem tới đại sảnh là được.” Ngay cả nói chuyện cũng có chút khó khăn, vất vả mới có thể chờ đến lúc thiếu niên khép cửa lại, hần lập tức vịn vào tường trượt ngồi xuống.

Ngón tay run rẩy vói vào bên trong, bộ vị nhỏ kia đã muốn ướt đẫm. Vách tường thịt mềm mại cực nóng nhanh chóng ngấm lấy ngón tay hần.

Tức giận rút ngón tay ra, tùy tay nắm lấy vạt áo ngủ dùng sức lau. Mãi đến khi bộ vị dâm mĩ kia không còn tiết ra chất lỏng nữa, sưng đỏ đau đớn hần mới ngừng lại.

Chỉ là một buổi tối thôi, đã biến thành như vậy.

Hần run rẩy ôm lấy cánh tay mình, cuộn mình thành một cục trong góc tường. Tên lang nhân Y Ân kia quả thực rất đáng sợ, y có thể tùy ý cải tạo cơ thể mình. Biến hần thành quái vật bất nam bất nữ, mỗi buổi tối phải nằm dưới thân y dâm dăng rên rỉ.

Trong miệng truyền ra mùi máu tươi, hần đã cắn nát môi mình.

Nhất định không thể ngồi chờ chết. hần sờ sờ phần bụng bằng phẳng rắn chắc, muốn chạy trốn, trước khi Y Ân đem thứ ghê tởm gì đó cắm vào thân thể hần, và cả đứa nhỏ quái vật sẽ chui ra từ bụng hần, nhất định phải trốn khỏi đây.

Mặc quần áo, rửa mặt chải đầu sạch sẽ, chờ đến lúc hần đi tới nhà ăn đã gần 10 giờ sáng. Hần cố ý chọn thời gian này chính vì muốn tránh mặt Y Ân.

Quả nhiên nhà ăn vắng vẻ, không hề thấy bóng dáng Y Ân. Hần thỏa mãn cười cười.

“Chủ nhân đâu?” Hần cố ý hỏi.

“Chủ nhân đi họp.” Vẫn là âm thanh của cậu thiếu niên lúc nãy, xem ra sau này cậu ta là người sẽ ở bên cạnh chăm sóc mình.

“Để ta nhìn xem, bữa sáng có món gì?” Vừa rồi không hề để ý, giờ nhìn mới biết thì ra thiếu niên này lại đẹp như vậy. Mái tóc vàng mềm mại gọn gàng, chỉ có phần đuôi tóc nghịch ngợm xoắn tít lại, hấn nhú nhú mày, tóc Y Ân cũng màu vàng, đáng ghét thật. Bất quá thiếu niên cũng có đôi mắt xanh xinh đẹp, giống như những giọt nước tinh khiết. “Mắt của người thật đẹp.” Nhịn không được đưa tay lên sờ sờ.

“Cám ơn.” Thiếu niên không được tự nhiên cười một chút, vừa mở lồng bàn lên: “Bữa sáng hôm nay có bánh mì nướng, sữa nóng...”

“Bữa sáng kiểu tây a!” Hứa Tuấn Thiên cầm lấy dao nhỏ: “Tuy ta không ăn kiêng, bất quá nếu được ta vẫn thích món ăn Trung Quốc hơn.”

“Kiểu Trung Quốc, ngài là người Trung Quốc sao?”

Lần đầu tiên nghe thấy hai chữ này. Hứa Tuấn Thiên cố gắng kiềm nén lại trái tim đang kích động của mình, làm bộ như không hề để ý tới: “Người cũng biết quốc gia này sao?”

“Tôi nhìn thấy trong sách. Nơi đó rất đẹp, cũng rất thần bí.”

“Đúng vậy, bất cứ ai đi qua Trung Quốc một lần đều bị mê hoặc.” Hấn chậm rãi gặm bánh mì, Hứa Tuấn Thiên chọn lọc từ ngữ thật kỹ. Hấn không thể để thiếu niên nghi ngờ: “Đúng rồi, ta vẫn chưa biết tên người!”

“Đây là lỗi của tôi, vẫn chưa nói tên mình cho tiên sinh.” Thiếu niên lập tức sợ hãi khom người nhận lỗi: “Tên của tôi là Jack.”

“Đây là tên, vậy họ người là gì?”

“Thưa ngài, tại quốc gia này, họ chỉ dành cho những người có thân phận cao quý.”

Xem ra xã hội ở đây phân chia vô cùng nghiêm ngặt, không còn nghi ngờ gì nữa, con người trong xã hội này thuộc tầng lớp thấp kém nhất. Hứa Tuấn Thiên bưng ly sữa lên, hớp một ngụm: “Ta có một đứa em trai, cũng lớn cỡ người. Bởi vậy khi nhìn thấy người, ta có cảm giác rất thân thiết.” Hấn chia chia chỗ ngồi bên cạnh: “Ta chưa bao giờ bảo em trai ta hầu hạ mình cả. Người ngồi xuống đi!”

Jack do dự một chút, Hứa Tuấn Thiên biết đứa nhỏ này đang khó khăn quyết định nghe theo lệnh của mình hay Y Ân. Biết thế hấn càng cố chấp hơn: “Nếu Y Ân đã bảo người tới hầu hạ, thì người nhất định phải nghe theo lời của ta. Hiện tại ta chính là chủ nhân của người.”

Những lời này quả thực có uy lực, nô tính đã thấm sâu vào tận xương cốt của Jack. Hấn vừa mới nói xong, thiếu niên lập tức nghiêng người ngồi xuống. Hứa Tuấn Thiên cảm thấy vô cùng hài lòng, mặc dù vẫn còn khoảng cách, nhưng lời nói của hấn trước mặt những người hầu vẫn có phân lượng a.

Hấn đẩy ly sữa ra, mỉm cười nói: “Kỳ thật ta không muốn người cứ giữ bộ dáng câu nệ như vậy. Lúc này ta đã nói rồi, ta có một đứa em trai cùng cha khác mẹ, nhỏ hơn ta rất nhiều.” Hấn ngừng một chút, dịu dàng nhìn Jack: “Giống như người vậy, ta rất thương nó.”

Jack rõ ràng bị chuyện xưa của hấn thu hút, đôi mắt xanh biếc mở to nhìn hấn không chớp mắt: “Tiên sinh, ngài là một người anh trai tốt.”

“Thực ra bây giờ ta rất hối hận, sau khi tới đây, ta không biết còn cơ hội nào gặp lại nó không nữa. Nó vẫn còn đang đi học, ta nhớ rõ ngày ra đi nó đang tham gia giải bóng rổ toàn quốc Mỹ. Nó nói nhất định sẽ đạt được giải quán quân cho ta xem.” Nói tới đây, Hứa Tuấn Thiên khẽ cười, ánh mắt có chút mơ màng, tựa như đang chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình: “Nó rất láu cá, muốn ta nó đi du lịch Trung Quốc một chuyến làm phần thưởng.” Thở dài một hơi, âm thanh cũng dần trầm xuống: “Chỉ là, ngay cả Trung Quốc ở đâu ta cũng không biết. Nơi này...” Hấn khẽ cắn môi, vẻ mặt vô cùng buồn rầu: “Ta cảm thấy nơi này giống như thuộc một không gian khác, ở trong này, ta không hiểu biết gì. Có lẽ, ta vĩnh viễn không bao giờ thấy được em trai mình nữa.” Hấn che mặt, bả vai hơi co rúm một chút.

“Xin ngài đừng quá bi thương.” Jack luống cuống tay chân, nhịn không được vỗ vỗ lên bả vai nam nhân: “Nơi này không đáng sợ đến vậy đâu. Chỉ là một không gian khác mà thôi. Tôi nhớ rõ có một quyển sách có đề cập tới “không gian song song”, đại khái chính là như vậy.”

Hứa Tuấn Thiên chậm rãi ngẩng đầu: “Không gian song song? Ta không rõ lắm. Nhưng ta có thể trở lại Trung Quốc sao?”

“Xin tin tưởng tôi.” Ánh mắt nam nhân hoang mang hết như một đứa nhỏ, Jack cảm thấy trái tim mình như bị vật gì đó đâm vào, vừa chua xót lại đau đớn: “Tiên sinh, ngài không cần nghĩ nơi này đáng sợ như vậy, tôi sẽ cố hết sức giúp đỡ, hầu hạ làm cho ngài cảm thấy vô cùng thoải mái. Đương nhiên, tôi không thể so sánh với em trai ngài, nhưng chỉ cần hiểu rõ thời cơ, ngài muốn trở về thăm em trai cũng không phải việc khó.”

Thời cơ! Hứa Tuấn Thiên nhảy bèn chụp lấy ngay chữ này. Nắm tay đặt trên đầu gối lặng lẽ nắm chặt lại, hơi nghiêng đầu: “Người đang an ủi ta sao?”

“Xin tin tưởng tôi, tiên sinh.” Jack cũng không biết vì sao mình lại lo lắng như vậy, đến khi ý thức được mới biết mình đã cầm lấy tay nam nhân. “Tôi thật sự quá thất kinh, lại làm ra hành động vô lễ như vậy.” Vội vàng buông ra, nhưng lại có chút luyến tiếc. Nam nhân này hoàn toàn khác biệt, rất trầm ổn, cũng rất ôn nhu. Jack muốn ở bên cạnh người nam nhân này.

“Không có vấn đề gì.” Hứa Tuấn Thiên sờ sờ đầu Jack, mái tóc vàng vô cùng mềm mại, giống như đang lướt trong nước: “Vừa rồi người nói thời cơ là sao?”

Jack trầm ngâm một chút, sau đó cố gắng nhớ lại những gì mình đoạn ngắn mình nghe thấy: “Sức mạnh lang tộc đến từ ánh trăng, hàng năm lúc mặt trăng tròn nhất, cũng là thời điểm sức mạnh của lang tộc lên đến đỉnh điểm. Lúc này, họ sẽ mở thông đạo ra.”

“....mở ở đâu?”

“Ở thánh điện. Đó là nơi thiêng liêng nhất ở lang tộc. Y Ân chủ nhân chính là sinh ra ở đó.”

Tuy rất muốn hỏi tiếp những chuyện liên quan tới Y Ân, tên chết tiệt kia nhìn không giống lang tộc bình thường, nhưng Hứa Tuấn Thiên biết nếu còn hỏi tiếp sẽ làm Jack nghi ngờ. Xem ta cậu bé này rất có hảo cảm với hắn, cần phải lợi dụng thật tốt. Hắn cười tủm tỉm: “Thế thì tốt quá. Ta rất muốn đưa người tới gặp em trai ta, các người nhất định sẽ trở thành bạn bè tốt.”

Jack cũng cười, gương mặt trắng nõn lộ ra hai lúm đồng tiền nho nhỏ. Nụ cười thản nhiên thoáng nở rộ như một đóa hoa anh đào nho nhỏ, sáng ngời rực rỡ.

“Theo ta ra ngoài một chút!” Hứa Tuấn Thiên nắm lấy bả vai gầy đơn độc, nhanh chóng hôn lên trán cậu bé một cái.

Jack sờ sờ cái trán, biểu tình kinh ngạc vô cùng đáng yêu: “Tiên sinh, ngài...”

“Suyt!” Đặt ngón trỏ lên môi cậu bé: “Chỉ là hôn chào buổi sáng thôi.” Khóe môi hắn cong lên, không chút keo kiệt phát ra sức quyến rũ chính mình: “Ta bình thường luôn hôn lên trán em trai ta như vậy.”

Jack không nói gì, trong lòng khẽ dâng lên một cảm xúc ngọt ngào: “Chúng ta đi dạo gần đây một chút! Ngài phải chú ý, có vài nơi không thể đi tới.”

Hứa Tuấn Thiên đi dạo suốt cả ngày. Hắn luôn tủm tỉm cười nghe Jack nói chuyện, còn chào hỏi những người hầu chung quanh. Vốn vốn có một ngày, hắn đã thiết lập được những mối quan hệ cơ bản. Có nhiều lúc, tin tức của đám người hầu rất cần thiết. Đương nhiên cũng không thể xem nhẹ ảnh hưởng của Jack. Người hầu bên cạnh hắn dường như có địa vị rất cao, chỉ dưới quản gia. Bây giờ Hứa Tuấn Thiên vẫn chưa tìm hiểu được thân phận của Jack, tuy biểu hiện của cậu bé có chút không được tự nhiên còn hơi non nớt, nhưng Hứa Tuấn Thiên tin rằng, người Y Ân phái đến bên cạnh mình nhất định không phải người đơn giản.

Trời bắt đầu tối sầm, sau khi ăn cơm chiều Hứa Tuấn Thiên trở về phòng mình. Nhưng mà khi hắn nhìn thấy thiếu niên tóc vàng đang ngồi trên ghế, tâm tình vui vẻ lập tức biến mất không còn sót chút nào.

9. Chương 9

“Lại đây.”

Y Ân ngồi quay lưng về phía hắn, không thể nhìn ra biểu tình trên mặt y. Nhưng theo âm thanh phát ra, dễ dàng nhận thấy tâm tình của y không được tốt cho lắm. Hứa Tuấn Thiên quyết định không cần chọc giận y, nghe theo mệnh lệnh chậm rãi đi qua. Ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào nhàn nhạt, có thể nhìn thấy phần gáy cổ mảnh khảnh của Y Ân.

Nếu bây giờ bóp chặt lấy thì sao nhỉ. Hai tay chỉ cần dùng sức một chút đã có thể vặn gãy cổ y. Hứa Tuấn Thiên khẽ nuốt nước miếng, mặc dù biết rằng ý tưởng này rất không thực tế nhưng máu trong người vẫn cứ sôi lên sùng sục.

“Hôm nay đi dạo ngoài vườn, Jack bồi người sao?” Y Ân chĩa chĩa chỗ ngồi bên cạnh, ý bảo Hứa Tuấn Thiên ngồi xuống.

May mắn không phải ngồi trên đùi y, Hứa Tuấn Thiên cẩn thận ngồi xuống: “Đúng vậy, Jack là một đứa nhỏ tốt, rất khéo nói.”

Y Ân cúi đầu cười: “Nó quả thực là một đứa trẻ không tồi, rất cẩn thận, sẽ không làm một số chuyện quá phận.”

Hứa Tuấn Thiên có chút lo lắng, lời nói của Y Ân dường như đang ám chỉ điều gì đó. Cẩn thận nhớ lại những chuyện đã xảy ra hôm nay, cũng không có gì bất thường. Có lẽ Y Ân chỉ muốn châm biếm hắn một chút.

“Người rất thích nó?”

Nghe Y Ân hỏi như vậy, hắn cũng không chút che giấu gật đầu: “Đúng vậy, ta rất thích cậu ta, rất giống em trai của ta.”

“Nga, người còn có một người em trai sao?”

Y Ân có vẻ rất hứng thú, hắn mím môi cố gắng làm giọng nói mình trầm thấp một chút, trên mặt cũng biểu lộ đau buồn: “Đúng vậy, ta rất nhớ nó, có lẽ ta không bao giờ được thấy nó lần nữa.”

“Tình thân sao...”

Y Ân vuốt ve hai má hắn, động tác vô cùng dịu dàng, giống như đang vỗ về một con mèo nhỏ. Tư vị bị người này xem như súc vật không tốt chút nào, nhưng Hứa Tuấn Thiên vẫn cố gắng nhẫn nại. Hắn không hi vọng thiếu niên này nhớ lại, giống như đêm qua dùng những thứ kỳ quái ghê tởm gì đó đến đùa nghịch cơ thể hắn.

“Tình cảm nhân loại thật khó hiểu. Chỉ vì trong cơ thể chảy dòng máu giống hệt nhau, nên đi đến bất cứ đâu cũng luôn lo lắng cho đối phương.”

Hắn thả lỏng cơ thể, thuận theo lực đạo của Y Ân nằm lên đùi y. Y Ân vuốt ve lưng hắn, hệt như đang đùa giỡn với một con khuyển khổng lồ. Chỉ cần không giống như đêm qua, mặc kệ Y Ân làm gì hắn cũng có thể chịu đựng được.

“Lang tộc hoàn toàn khác biệt với nhân loại. Chúng ta hết lòng đối với bầu bạn, nhưng rất tàn nhẫn đối với các đồng loại khác.”

Giọng nói Y Ân chợt lạnh như băng. Y Ân ở phía sau cực kỳ nguy hiểm, Hứa Tuấn Thiên tận lực nén xuống sự tồn tại của chính mình, cố gắng làm mình ngoan ngoãn hơn, không có chút nào chống lại y.

“Cơ thể người cứng như vậy, người đang sợ.” Bàn tay Y Ân di chuyển xuống phía hông Hứa Tuấn Thiên. Nơi đó siết chặt lại co giãn, vô cùng tuyệt vời làm y không nỡ rời đi. Y chính xác cũng làm như vậy, động tác vỗ về cũng dần biến thành vuốt ve.

“Đừng chạm vào đó.” Hứa Tuấn Thiên cắn răng.

“Vậy người muốn ta chạm vào đâu?” Y Ân nâng cằm Hứa Tuấn Thiên lên, hôn môi hắn. Nguyên bản muốn nhìn thấy bộ dáng thất kinh của nam nhân, nhưng khi đầu lưỡi chạm vào đôi cánh môi mềm mại kia, lại không thể kiềm chế được. Ngón tay niết khớp hàm nam nhân, mạnh mẽ đi vào quần lấy lưỡi hắn. Bên trong cực nóng, quả thực giống như muốn làm y tan chảy. Y thô bạo gặm nhấm lưỡi nam nhân, ép buộc hắn phải

tiếp nhận hơi thở của mình, nhìn hần lộ ra vẻ mặt thống khổ. Y thích như vậy. Nước bọt của nam nhân thuận theo khớp miệng chảy xuống, thấm ướt ngón tay y.

Y duỗi đầu lưỡi liếm đi, cố ý gây ra âm thanh vang dội. Quả nhiên nam nhân càng tỏ ra khuất nhục hơn, ánh mắt bị che kín bởi một tầng hơi nước, ngay cả khớp mắt cũng đỏ ửng lên.

“Chỉ là một cái hôn mà thôi đã thoải mái đến mức muốn khóc sao?” Ngón tay vuốt ve hai cánh hoa đã sưng đỏ, cố ý nói như vậy. Nếu Hứa Tuấn Thiên thực sự là một người yếu đuối như vậy, y đã không tiêu phí nhiều tâm tư như vậy trên người hần.

Quả nhiên nét mặt Hứa Tuấn Thiên lập tức thay đổi, miệng cũng cắn chặt lại.

Y mỉm cười, loại phản kháng này y vẫn có thể cho phép.

Y chờ mong được thấy một bộ dạng khác của nam nhân. Cởi bỏ một cúc áo, bàn tay theo cổ áo vói đi vào, vuốt ve da thịt bóng loáng của nam nhân.

Hứa Tuấn Thiên bắt đầu phát run, hần dựa vào đầu gối Y Ân, ngón tay nắm chặt vạt áo: “Đừng như vậy” . Hần ngẩng đầu khó khăn nói: “Ta có thể làm một chuyện cho người, chỉ cần người không...” Hần không biết dùng từ ngữ nào để hình dung tình cảnh hiện tại. Nhưng Y Ân cũng sẽ không cho hần có thời gian để suy nghĩ, y đã kéo quần áo Hứa Tuấn Thiên, lộ ra đầu vai mướt mà sần chắc. Hứa Tuấn Thiên chuyển tầm mắt, nhìn chăm chăm một điểm trong hư không, cúi đầu nói: “Thực sự, chỉ cần người đáp ứng không đùa giỡn cơ thể ta, ta nguyện ý làm một chuyện cho người.”

Y Ân khều cằm nam nhân, đầu ngón tay điểm lên mi tâm hần: “Chuyện gì? Nói thử xem?”

Hứa Tuấn Thiên không thể thích ứng với cảm giác khó chịu trên mặt, nhắm mắt lại, nhú mày nói: “Ta có thể dùng miệng giúp người...” Nói tới đây, hần cũng không thể nói tiếp nữa, bởi vì đầu ngón tay vốn đang đặt trên mặt hần lại chậm rãi di chuyển theo lời nói của hần, lúc này đang dừng trên môi hần, nếu hé miệng ra, ngón tay này sẽ lập tức tiếng vào bên trong. Hần run rẩy mở mắt ra, nhìn về phía Y Ân.

Ánh mắt xanh biếc của Y Ân ngày càng sâu sắc hơn, có một ngọn lửa bên trong đang nhún nhảy bùng cháy. “Nghe ra có vẻ rất thú vị.” Y buông tay ra, làm cho Hứa Tuấn Thiên nằm giữa hai chân mình: “Làm cho ta xem xem, người sẽ làm thế nào.”

Đây là cơ hội cuối cùng của hần. Hứa Tuấn Thiên do dự một chút, đưa tay mở thắt lưng Y Ân. Khi hần muốn kéo khóa kéo thì Y Ân cản hần lại: “Dùng miệng, ân?”

Giọng nói vô cùng thân thiết lại làm cho Hứa Tuấn Thiên không thể cự tuyệt. Hần theo lời y buông tay xuống, dùng răng nanh cắn khóa kéo, chậm rãi kéo nó xuống.

Khi hần nhìn thấy nam vật của Y Ân, không khỏi hút vào một ngụm lạnh khí. Mặc dù vẫn còn đang mềm yếu, nhưng phân lượng kia không có nam nhân nào có thể so được. Thứ này...lại từng tiến vào cơ thể hần.

Thực sự vừa lòng với biểu tình của Hứa Tuấn Thiên, Y Ân khẽ mỉm cười, chỉ có giọng đục cường tráng mới có thể thỏa mãn được cơ thể của giống cái. Y vuốt ve tóc Hứa Tuấn Thiên, ám chỉ hần có thể táo bạo hơn nữa.

Hứa Tuấn thiên nuốt nước miếng, chậm rãi tiến tới gần nam vật khiến hần vô cùng sợ hãi kia. Hần vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên phần đỉnh.

Y ân thoải mái rên rỉ một tiếng, hô hấp nóng rực của Hứa Tuấn Thiên làm y có một cảm giác khoái cảm trước nay chưa từng có, vừa nguy hiểm lại kích thích.

Đồng dạng là nam nhân, Hứa Tuấn Thiên biết rõ những nơi nhạy cảm của Y Ân. Hần ngẩng đầu, đem đầu mút của nam vật ngậm vào, mùi vị của giống đực lập tức tràn ngập khoang miệng, hần nhẹ nhàng mút vào, dây thần kinh nơi đó vô cùng mẫn cảm, nam vật kia trong miệng hần lập tức lớn lên dựng thẳng, hần phải cố gắng mở to miệng ngậm lấy toàn bộ nam vật của Y Ân.

Hô hấp của Y Ân dần dần trở nên dồn dập, y cảm thấy chính mình quả thực giống như đang đi vào một cái lò luyện. Không có ngôn ngữ nào có thể hình dung được cảm giác hiện tại của hần. Khoang miệng của nam nhân vừa nóng lại ẩm ướt, mỗi lần mút vào lại làm nam vật của y trương lớn một vòng. Nhưng nam

nhân này lại đang áp bức hấn, dùng đầu lưỡi khiêu khích rãnh nhỏ mẫn cảm nhất, làm hấn thoải mái đến mức mở rộng hai chân, lúc này lại giảo hoạt rời đi.

Y gầm một tiếng nhỏ, chế trụ đầu nam nhân, bức bách hấn đem nam vật nuốt càng sâu hơn. A, đụng tới yết hầu hấn. Nơi đó lại càng nóng lại vô cùng mềm mại, còn có thể mấp máy nuốt vào chất lỏng y tiết ra. Quả thực là vô cùng tuyệt vời. Khoái cảm không ngừng tích lũy, sau khi nam nhân mút vào y liền đạt tới cao trào, đem toàn bộ yêu dịch phóng vào bên trong miệng nam nhân.

Nam nhân bị sặc, từ khóe mắt chảy ra nước mắt, hai tay liều mạng đẩy bụng y, muốn chạy trốn khỏi kiềm chế của Y Ân. Y không chút nào để ý tới, mãi tới khi nam nhân nuốt vào toàn bộ yêu dịch mình phóng ra, y mới buông nam nhân ra.

Nam nhân té ngã trên mặt đất, lớn tiếng ho khan, thê thảm vô cùng, nhưng lại vô cùng gợi cảm. Y đột nhiên hồi hận, lúc trước vì cái gì lại đáp ứng thỉnh cầu của nam nhân. Thật hao tổn tâm trí, nhưng y không thể làm một giống đực không biết giữ lời.

“Ta đã... người.” Kia Hứa Tuấn Thiên nói có chút lóng ngóng, nhưng ý tứ lại vô cùng rõ ràng.

“Còn chưa xong.” Y Ân chĩa chĩa dưới bụng mình, nơi đó vẫn còn dính vài giọt bạch trọc. Nam nhân không đem nơi đó liếm sạch sẽ, Y Ân cảm thấy bị tổn thất.

Hứa Tuấn Thiên không biết làm sao, đành phải đi qua liếm sạch hết. Hấn vô cùng cẩn thận không chạm tới nam vật của Y Ân. Thứ này nếu lại gắng gượng đứng lên quả thực có thể giết hấn chết mất.

“Như vậy được rồi chứ!” Hứa Tuấn Thiên nhếch khóe mắt nhìn Y Ân.

Hạ phúc y Ân nóng hừng hực, nam nhân chết tiệt này quả thực vô cùng gợi cảm. Y mắng một tiếng, ôm lấy nam nhân. Một bên hung hấn hôn lên môi Hứa Tuấn Thiên, một bên tùy ý vuốt ve trên người hấn.

Hứa Tuấn Thiên thất kinh: “Dừng tay, ô...” Đáng thương, hấn chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ. Hấn không biết mình đã làm gì xúc phạm tới Y Ân, hiện tại y giống hệt như một con dã thú.

Cái miệng bị xoa nắn, đóa hoa cũng bị đùa giỡn vô cùng dâm loạn. Hứa Tuấn Thiên cảm thấy đau đớn, trong lòng phát sinh ra cảm giác vô lực.

Trước mặt Y Ân vô cùng mạnh mẽ, hấn giống hệt một con kiến yếu ớt.

Bất chấp có thể chọc giận Y Ân hay không, hấn dùng sức kéo mái tóc dài của nam nhân, giống như phát cuồng đá động hai chân. Hấn tình nguyện làm một người nam nhân chết đi, cũng không nguyện làm một nữ nhân để sống sót.

Giấy dựa của hấn cuối cùng cũng có hiệu quả, Y Ân ngừng động tác của mình lại.

“Người rõ ràng đã đáp ứng.” Ánh mắt Hứa Tuấn Thiên tựa hồ như sắp phun ra lửa.

Bị giống cái lên án như vậy, một người mạnh mẽ như Y Ân cũng không thể không đỏ mặt. Y dù sao vẫn là một thiếu niên, hơn nữa lại luôn muốn làm một giống đực đáng tin cậy. Y ho khan một tiếng, buông Hứa Tuấn Thiên ra: “Ta đương nhiên sẽ giữ ước định.” Y im lặng một hồi, ánh mắt liếc nhìn hạ thể mê người của nam nhân, kiên định nói: “Bất quá đêm nay muốn tiếp tục chương trình học hay muốn thương.”

Sắc mặt Hứa Tuấn Thiên trắng bệch, môi run run, hung tợn phun ra hai chữ: “Lừa đảo!”

“Ta sẽ không dùng lại những vật nhỏ hôm qua, xem ra người không thích bọn chúng.” Y ân không biết vì sao mình lại giải thích với Hứa Tuấn Thiên, chỉ có cảm giác ánh mắt của nam nhân làm y không thoải mái: “Vì thế ta quyết định dùng một thứ khác sẽ làm người thích thú.”

Y mỉm cười: “Không phải người thích Jack sao?”

Y Ân tươi cười làm toàn thân Hứa Tuấn Thiên rét run.

“Chủ nhân, người gọi tôi?”

Cửa truyền tới âm thanh quen thuộc, Hứa Tuấn Thiên vội vàng kéo quần áo, hấn không muốn người khác nhìn thấy dáng vẻ chật vật của mình.

“Jack, đêm nay người hầu hạ tốt cho tiên sinh đi!”

10. Chương 10

Hầu hạ!

Có ý gì đây. Trong nháy mắt Hứa Tuấn Thiên cảm thấy đầu óc mình cứ ông ông, không thể suy xét điều gì. Hấn cứng đờ quay đầu lại: “Y Ân, đừng đối với ta như vậy....” giọng điệu thành khẩn cầu xin, mặc dù chính hấn cũng biết không có tác dụng.

Thân thể bị nâng lên, cảm giác lơ lửng giữa không khí làm hấn muốn chết ngay lập tức. Sĩ nhục, hết như tối hôm đó, chỉ khác nhau ở chỗ hôm đó là xúc tủa, hôm nay là công tay. Nhưng tất cả đều ghê tởm như nhau.

Quần áo vốn đã lộn xộn bị hấn giãy dựa kịch liệt càng xóc ra nhiều hơn. Không thể thoát ra được. Hấn liệu mạng giãy dựa nỗ lực không để Jack nhìn thấy bộ dạng của mình hiện giờ “Y Ân, Y Ân, dừng lại.” Hấn lớn tiếng gọi tên Y Ân, hy vọng y có thể buông tha mình. “Ta có thể dùng miệng giúp người, bao nhiêu lần cũng được.” Âm thanh hấn đã muốn khàn khàn, mỗi lần kêu to hết như có ai đó dùng giấy nhám chà qua yết hầu. Nhưng loại đau đớn này sao có thể so sánh với chuyện bị người khác nhìn thấy cảnh mình bị sỉ nhục.

Bộ vị bí ẩn trên cơ thể bị mở ra thật to. Hấn biết Jack đang nhìn nơi đó. Vẻ mặt đứa nhỏ tràn ngập sự sợ hãi, nó nhất định cảm thấy rất ghê tởm, rõ ràng là cơ thể nam nhân lại có bộ phận yếu đuối của nữ nhân.

Giờ phút này, cái chết quả thực là chuyện nhân từ nhất.

Thân thể bị người vuốt ve. Bàn tay thon dài hữu lực, là Y Ân.

Hấn nhắm hai mắt lại, không muốn nhìn mặt tên hỗn đản kia: “Cầu người, buông tha ta đi.” Hấn thì thào cầu xin.

Bàn tay tiến tới giữa hai chân. Y Ân quả thực say mê bộ vị kia, ngón tay cẩn thận đẩy ra hai phiến hoa. Nháy mắt một luồng điện lưu từ nơi đó xông thẳng lên.

“Nơi này, rất đẹp đi?”

Hứa Tuấn Thiên cắn chặt răng. Trừ bỏ hấn và Y Ân, trong phòng còn một tiếng thở ồ ồ khác, là Jack.

“Mỏng manh như thế.” Tựa như tình nhân ní non, Y Ân khẽ cắn lỗ tai hấn, thật nóng. “Đóa hoa xinh đẹp như vậy, nhất định phải đối xử thật nhẹ nhàng.” Ngón tay Y Ân chui vào bên trong hoa huyết. Dị vật tiến vào lập tức làm cơ thể phản ứng mãnh liệt, hai phiến hoa mỏng manh lập tức ngậm chặt lấy ngón tay Y Ân.

“Dừng tay!” Hấn cắn răng, quay đầu đi. Y Ân đang liếm vành tai hấn, đầu lưỡi thật mềm mại lại vô cùng khéo léo làm loại cảm giác khoái cảm không nên xuất hiện lập tức tăng vọt.

“Jack, lại đây. Dùng tay và miệng người, làm cho tiên sinh sung sướng đến muốn khóc đi!”

Y Ân buông tay ra. Hứa Tuấn Thiên mở choàng mắt, gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng Y Ân.

Nhất định phải giết y! Mùi truyền tới mùi vị của máu. Hấn nắm chặt hai tay thành quyền, bởi vì dùng sức quá mạnh, đầu móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay.

“Tiên sinh.” Jack quỳ xuống trước mặt hấn.

Bốn mắt nhìn nhau, hấn chột tránh đi. Đôi mắt của đứa nhỏ này đã không còn trong suốt như lần đầu nhìn thấy. Ẩn sau lớp mê mang do dự lộ ra vui sướng mãnh liệt tràn ngập dục vọng.

“Jack.” Hấn run rẩy gọi tên đứa nhỏ: “Mau rời khỏi đây, không nên nhìn.”

Âm thanh hần giống như bị vỡ vụn, có lẽ căn bản Jack không nghe thấy. Đầu gối bị thiếu niên nắm lấy chậm rãi tách ra.

“Đừng... đừng tay...”

“Tiên sinh, nơi này....rất đẹp...” Giọng điệu tựa như đang chìm đắm trong giấc mơ, Jack vươn tay, giống như Y Ân đã làm nhẹ nhàng tách hai phiến hoa mỏng.

“Ô!” Hần phát ra tiếng rên rỉ “Đừng... đừng chạm vào...”

Đầu ngón tay Jack có chút run rẩy, nó chưa từng chạm vào thứ nào kỳ diệu như vậy. Đóa hoa màu hồng bị nó chạm vào có chút run rẩy. Bị dọa rồi, nó đột ngột rút đầu ngón tay về. Sợ sệt nhìn về phía nam nhân. “Tiên sinh, ta muốn sờ nó.” Nam nhân không nói gì, chỉ nhắm chặt hai mắt, lồng ngực rắn chắc phập phồng rất nhanh.

Tiên sinh như thế, hoàn toàn khác biệt với ban sáng.

Chính là....

Jack tiến tới gần hơn một chút, nó ngửi thấy một cỗ hương khí rất kỳ diệu. Rất nhạt, mang theo một chút ngọt ngào. Càng tới gần nam nhân, cỗ hương khí này lại càng nồng.

Dồn hết can đảm sờ lên thắt lưng nam nhân, trong nháy mắt da thịt chạm vào nhau hai người đều run rẩy một chút. Nó biết, nam nhân chán ghét bị người khác chạm vào. Nhưng nó nhịn không được lại muốn xâm nhập vào lần nữa, để cơ thể nam nhân phải run rẩy rơi lệ trước đầu lưỡi mình. Đầu óc không thể khống chế được, bàn tay thuận theo thắt lưng hướng lên trên, vuốt ve bộ ngực nam nhân.

Không giống như nữ nhân luôn mềm mại, ngực nam nhân vô cùng rắn chắc và co dãn. Nó tăng thêm sức, hưởng thụ cảm giác trên bàn tay.

“Jack, buông tay!” Nam nhân hung hăng trừng mắt. Trong lòng nó chợt run lên nhưng lập tức nó nhận ra hiện tại nam nhân căn bản không còn khí lực phản kháng. Trong người chợt dâng lên một luồng hưng phấn bí ẩn, nó có thể đem nam nhân cường tráng này đặt dưới thân, tùy ý đùa giỡn.

“Tiên sinh, ta chỉ làm theo lệnh của chủ nhân.” Đương nhiên phải giao hết tất cả cho chủ nhân. Quả nhiên nam nhân không thềm lập lại, nhưng ánh mắt khép chặt không hề nhìn nó.

Có điểm đáng tiếc, không thể nhìn thấy đôi mắt gợi cảm ngập nước của nam nhân. Bất quá cũng không có vấn đề gì, nó còn rất nhiều thời gian để hưởng thụ thân thể tuyệt vời này.

Bàn tay di chuyển đến lưng nam nhân, gian xảo trượt xuống mông hần.

Cơ thể này thật mãnh cảm, nó chỉ vuốt ve một chút đùi nam nhân sẽ run rẩy không ngừng, vô cùng gợi cảm.

Đột nhiên ánh mắt nó bị đôi nhũ tiêm đang đứng thẳng hấp dẫn. “Tiên sinh đã muốn hưng phấn sao.” Nó cố ý nói như thế, cầm nam nhân càng kéo căng hơn, nghiêng đầu tránh đi luồng hơi thở bên tai. Nó mỉm cười, cắn lên vành tai nam nhân, răng nanh sắc nhọn nhẹ nhàng ma sát khối thịt mềm mại kia.

Cầm lấy mông nam nhân, một bên vuốt ve, một bên vuốt nhẹ lên khe hở bên trong. “Nơi này của tiên sinh đang run rẩy dữ dội.”

Ngón tay nó tiến vào. Thật là chặt, hậu huyết nho nhỏ cường ngạnh cự tuyệt xâm nhập của nó. Có chút tức giận, nó giữ chặt mông nam nhân hướng về mình.

Gắng gượng tới trước hoa huyết của nam nhân.

Nam nhân rốt cuộc nhịn không được, mở to mắt: “Nếu người dám làm như vậy, ta nhất định sẽ giết người.”

Nó không chút nghi ngờ nam nhân nhất định sẽ làm như vậy, trong ánh mắt lạnh băng của hần tràn ngập sát ý. Giống như hần mới là người đang nắm giữ thế cục trong tay, loại khí thế này, giống hệt như chủ nhân. Không dám làm càn nữa, hơi buông lỏng cánh mông nam nhân.

“Tiên sinh, xin tha thứ cho ta, chủ nhân đang nhìn, ta không thể không làm.”

Nó chậm rãi quỳ xuống, ngay giữa hai chân đang mở rộng của nam nhân. Nó cuối cùng cũng nhìn rõ được đóa hoa kia.

“Tiên sinh, xin ngài nhẫn nại một chút.” Nó cố gắng kiềm chế biểu tình đang hưng phấn của mình, không muốn làm nam nhân chán ghét. “Đêm nay, ta sẽ làm cho ngài vô cùng khoái nhạc.”

Lúc Hứa Tuấn Thiên khẽ rên rỉ, nó tách hai phiến hoa ra.

Hoa huyết phấn hồng không hề che đậy bị phơi bày, bởi vì bị người khác nhìn chăm chú, hoa kính liền bắt đầu run rẩy.

Càng là thứ xinh đẹp yếu ớt, càng làm người ta muốn chà đạp.

Nó nuốt nước miếng, cẩn thận liếm lên đóa hoa.

“A!” Hứa Tuấn Thiên ngẩng cổ, liềm mạng giãy dụa, nhưng dưới vòng treo đang trói buộc dù hắn có đem hết sức lực ra để giãy dụa cũng chỉ là một chút vận vẹo mà thôi. Jack liếm nơi đó. Đầu lưỡi mềm mại xoay vòng hoa huyết, không buông tha chỗ nào.

Nơi này.....

Hắn cắn chặt môi, sợ chính mình sẽ phát ra tiếng kêu. Nhưng loại cảm giác xa lạ này. Khi đầu lưỡi liếm qua, bắp đùi hắn sẽ run rẩy kịch liệt.

“Tiên sinh, nơi này thực thích.”

Jack bắt đầu tìm tòi. Nó đề hai cánh hoa, dùng môi mút vào, dùng đầu lưỡi khuấy đảo vòng tròn.

“Không cần!”

Một tia vui sướng từ nơi đó dâng lên, cơ thể hắn trở nên vô cùng mãn cảm. Cánh mỏng siết chặt, cọng tóc thô ráp quét lên phần da đùi non mịn, ngứa không chịu nổi.

Đột nhiên hắn mở to hai mắt, chân liềm mạng quấy đạp. Nhưng cơ thể vẫn bị siết thật chặt.

Trước mắt là một mảnh mỏng lung, đầu óc giống như đang say, đầu óc lâng lâng không thể suy nghĩ được gì, rồi lại có cảm giác hưng phấn tột độ. Tất cả cảm giác đều tập trung ở đầu lưỡi Jack. Lướt qua đóa hoa, vói vào hoa kính.

Tựa hồ ngay cả nội tạng cũng bị liếm qua.

Hoa kính lập tức ngập lấy kẻ xâm nhập. Nhưng mà vách tường thịt nhu nhược sao có thể chống đỡ được tiến công của Jack, cơ hồ là tàn bạo xâm nhập vào bên trong.

“Dừng lại, dừng lại mau!”

Hắn kêu to, muốn kẹp chặt hai chân lại lại đột ngột phát hiện ra hai chân mình lại đang gác lên vai Jack, tựa như đang quyến rũ đưa tình. Còn chưa kịp hồi phục tinh thần, đầu lưỡi Jack đã mạnh mẽ tiến tới điểm tối mãn cảm.

“A!”

Hoa kính một trận run rẩy, đem đầu lưỡi Jack gắt gao quấn chặt. Thiếu niên càng làm càng hơn, một bên phát ra âm thanh mút vào vang dội, một bên dùng đầu lưỡi mãnh liệt quấn lấy khối thịt mềm mại kia.

Dòng sóng nước không ngừng dâng trào lên óc, làm đầu óc hắn trống rỗng. Hắn chỉ biết siết chặt lấy thứ gì đó, lại giống như cái gì cũng không nắm được, chân quấy đạp lại như không có, miệng bật ra tiếng kêu chính mình lại không thể nghe thấy, toàn cơ thể chỉ còn cảm giác tại khối thịt bị liếm kia, còn toàn bộ đường như đang chìm nổi ở nơi nào.

Ngay lúc hắn run rẩy toàn thân, làn da màu đồng nổi lên một tầng ửng đỏ, thất lưng uốn cong, mũi chân kéo căng thì thiếu niên đột ngột rút đầu lưỡi ra.

Khoái cảm mãnh liệt nhất thời biến thành trống rỗng.

“Không...không cần.” Hấn kìm không được bật ra tiếng rên, thất lưng và mông uổng cong về phía trước, cọ xát cơ thể thiếu niên.

“Vui vẻ thế sao?” Không biết từ lúc nào, Y Ân đã đi tới chế trụ thất lưng Hứa Tuấn Thiên, trong cơ thể dường như đang bị một ngọn lửa thiêu đốt.

“Miệng nói không cần sao nơi này lại ướt như vậy.” Y vừa hôn nam nhân, vừa đưa ngón tay cắm vào đóa hoa ướt sũng.

Nam nhân lập tức trừng mắt, khoe mắt còn lưu lại một chút mỉa mai tình dục.

“Jack, người có thể lui xuống.” Nghe thấy âm thanh đóng cửa, y mới cảm thấy cơn bực tức trong lòng giảm xuống một chút. Loại cảm giác này thật kỳ quái.

“Ta hối hận.” Y ngậm lấy vành tai Hứa Tuấn Thiên, để hấn cảm nhận được hơi thở mãnh liệt của giống đực: “Ta hấn là tự mình dạy cho người.”

11. Chương 11

Đóa hoa ẩm ướt. Y Ân dùng bàn tay bao lấy nơi đó, nhẹ nhàng xoa nắn. Lòng bàn tay rất nhanh có cảm giác ướt át: “Mún chảy ra rồi, vừa rồi bị Jack liếm thực hưng phấn đi!” Ngay cả Y Ân cũng chưa phát hiện ra, thời điểm y nói chuyện ánh mắt dường như sắp phun ra lửa.

“Cậu ta chỉ nghe theo lệnh của người.” Hứa Tuấn Thiên cúi đầu thở dốc. Địa phương bị Y Ân vỗ về chơi đùa vừa nóng vừa khó chịu, bên trong dường như có côn trùng đang gặm cắn, hấn cần một thứ cứng rắn gì đó hung hăng tiến vào. Muốn kẹp chặt đùi lại: “Chuyện gì, người nói muốn đích thân dạy ta, chẳng lẽ người cũng muốn liếm?” Hấn cười lạnh, khiêu khích liếc Y Ân một cái.

Hồ hấp Y Ân cứng lại, y quả thực muốn làm như vậy. Da thịt nơi đó đặc biệt non mềm, bàn tay khê chạm vào, hai phiến hoa nhỏ nhỏ kia sẽ xoát qua lòng bàn tay, tựa như lông chim, có cảm giác ngứa ngứa tận trong lòng.

Y thực ganh tỵ với Jack, quả thực là điên rồi, y lại muốn như một hạ nhân nhắm nháp khối thân thể xinh đẹp này. Nam nhân này của y, nước mắt, rên rỉ thậm chí là mật dịch từ hoa huyết tiết ra cũng đều là của y.

Yết hầu khô khan, y cắn lên cổ nam nhân, dùng răng nanh sắc nhọn nhẹ nhàng cọ xát.

Y đặc biệt thích phần cổ con mèo, đó là nơi yếu đuối nhất, chỉ cần cắn một ngụm có thể lập tức lấy mạng đối phương. Nhưng hiện tại, cổ của nam nhân này lại cho y cảm giác khác biệt. Y nếm thử hương vị này, là mồ hôi của nam nhân. Hồ hấp ngày càng ồ ồ, thân thể càng hưng phấn.

Làn da nam nhân nhanh chóng trở nên bóng loáng, phần da cổ màu đồng phủ một lớp mồ hôi trong suốt.

Y thuận theo cổ nam nhân đi xuống, hôn lên sống lưng. Phần cơ thể nơi đó lập tức siết chặt, lộ ra đường cong duyên dáng. Y hôn rồi cắn lưu lại trên làn da nam nhân một dấu hôn ngân xanh tím. Dấu vết này làm y vô cùng thích thú, tựa như đóng dấu y là chúa tể của cơ thể xinh đẹp này.

Một viên mồ hôi lăn dài xuống, y dường như thấy được trân bảo lập tức vươn đầu lưỡi liếm đi, một chút cũng không chừa lại.

Đầu lưỡi lướt qua làn da lại làm hấn run rẩy một trận.

Y Ân dường như nghe thấy nam nhân rên một tiếng, nghiêng đầu nhìn, hai mắt nam nhân nhắm nghiền, lồng ngực rắn chắc phập phồng kịch liệt, hiển nhiên đang cố sức nhẫn nại.

Y mỉm cười, nam nhân này cũng không phải không hề có cảm giác a.

“Người nói đúng, ta cũng muốn nếm thử mùi vị nơi đó.” Y quỳ xuống, đẩy đóa hoa của nam nhân ra.

Nam nhân phát ra một tiếng rên rĩ, cố gắng lui thân thể về phía sau.

“Thực ươn, có thể nhìn thấy bên trong.” Đóa hoa diễm hồng tinh xảo đáng yêu, chính là đang run rẩy vô cùng đáng thương. Y nuốt nước miếng nhìn chằm chằm vào huyết khẩu đang mấp máy không ngừng. Mũi ngửi được hương khí ngọt lịm, bên tai lại nghe thấy tiếng rên rĩ, nó quả thực là thuốc độc chết người. Có cái gì đó trong đầu ngọt ngọt bị cắt đứt, đột ngột nhào tới, dùng sức mút vào hoa huyết đáng thương.

Hoàn toàn bất đồng với Jack, động tác của Y Ân mãnh liệt lại tàn bạo. Hứa Tuấn Thiên há miệng nhưng lại không thể kêu ra tiếng. Cơ thể bị Y Ân giữ chặt, từng tác da thịt trên người tùy ý theo đầu lưỡi của y mà run rẩy. Mị thịt run run, cơ hồ vì vui sướng mà kẹp chặt lấy đầu lưỡi Y Ân, một lượng lớn mật dịch trong cơ thể trào ra.

Hắn nghe thấy tiếng mút của Y Ân. Thực sự xấu hổ, hắn muốn Y Ân ngừng tay lại. Nhưng nhìn thấy thiếu niên tôn quý lại quỳ gối giữa hai chân mình, lại còn liếm lên địa phương chính mình còn thấy thẹn, hắn lại cảm thấy hứng thú không thể kiềm chế được.

Làn da ửng đỏ nóng bừng, dịch thủy chảy ra càng nhiều hơn, thân thể có cảm giác dồn nén khó chịu. Phần thân mềm nhũn vì không có người vỗ về chơi đùa ở phía trước lại chậm rãi đứng thẳng.

“Thực mê người.” Y Ân rút đầu lưỡi về, khe liếm lên viền ngoài hoa huyết: “So với Jack thế nào?”

Mắt Hứa Tuấn Thiên ngập nước, dứt quang nói: “Hỗn...hỗn đản!”

Y Ân nhẹ nhàng nở nụ cười: “Vẫn còn khí lực mắng chửi, thực không có biện pháp.” Y đưa lên hai ngón tay, cắm mạnh vào hoa huyết nam nhân.

Nam nhân phát ra tiếng rên rĩ, thân thể gập về phía sau, lộ ra đường cung duyên dáng, tựa như đang hiến tế.

Ngón tay Y Ân nhanh chóng trừu sáp, đóa hoa phấn hồng trở nên vô cùng xinh đẹp dính mật dịch trong suốt đậm đặc mở rộng. Y Ân tìm được vị trí mẫn cảm, dùng chỉ tay nhẹ nhàng xoay tròn.

So với đầu lưỡi càng kích thích hơn gấp trăm ngàn lần, Hứa Tuấn Thiên cảm giác được một cỗ khoái cảm từ địa phương khó nói kia khuếch tán ra toàn thân. Hắn rút cuộc không thể khống chế được lớn tiếng rên rĩ, mồ hôi chảy ròng ròng, giống như mới lao ra từ trong nước.

Hoa kính đã trở nên vô cùng mềm mại, tùy ý mỗi lần Y Ân trừu sáp lại phát ra tiếng vang dễ nghe. Hứa Tuấn Thiên dường như cảm giác đùi mình ướt đẫm, thì ra mật dịch chảy nhiều như vậy, thuận theo khe đùi chảy xuống dưới.

Ngón tay Y Ân vẫn không tha cho hắn, dùng sức đâm vào nơi đó. Thân thể hắn run rẩy kịch liệt như phong trung lạc diệp, làn sóng khoái cảm mãnh liệt dâng lên làm hắn chịu không nổi.

Đột nhiên Y Ân rút ngón tay ra, chỉ kém một chút nữa là hắn tới cao trào. Hắn nức nở, tức giận trừng mắt nhìn Y Ân.

“Đừng nóng vội, người muốn bao nhiêu ta sẽ cho bấy nhiêu.” Y Ân hôn lên môi Hứa Tuấn Thiên, đem hắn đặt lên giường.

Khoảnh khắc lưng vừa chạm vào đệm giường, hắn ngẩn người. Sau đó lập tức bừng tỉnh, tay chân bắt đầu cuống cuống muốn trốn về phía sau. Nhưng Y Ân nhanh chóng chặn hắn lại, hai chân bị dặng sang hai bên.

“Đã mềm mại thế này, có thể cắm vào đi!” Y Ân khe mở đóa hoa đang khép lại, nhìn vào nộn thịt hồng diễm bên trong.

Hắn thuận theo ánh mắt thiếu niên đi xuống, dùng sức cắn môi quay đầu đi. Nhưng không thể nào mặc kệ được tình huống thâm mỹ này, ý thức được thiếu niên đang nhìn, hoa huyết lại càng bị kích thích nhện không được lại chảy ra nhiều chất lỏng hơn.

“Đừng sợ, sẽ không giống như lần trước.” Y Ân một bên ôn nhu trấn an, một bên đặt phân thân căng cứng của mình trước huyết khẩu khe cọ xát làm cả phần đỉnh đỉnh đầy mật nước, phần đỉnh to lớn lại dùng sức chơi đùa đóa hoa mẫn cảm.

“Buông tha ta đi, xin người!” Hấn vô cùng thống khổ, cảm giác trống rỗng đang nhanh chóng cắn xé hấn.

Y Ân mở cánh đóa hoa ra sau đó mới dùng sức một cái, phân thân thật lớn mạnh mẽ tiến vào chỗ sâu nhất của hoa huyết.

“A a a a a.....” Bị cao trào không hề báo trước đánh úp tới, Hứa Tuấn Thiên thỏa mãn kêu to.

Bị hoa kính của Hứa Tuấn Thiên gắt gao vây chặt, lại bị lượng lớn chất lỏng cọ xát, Y Ân dùng sức nắm lấy thất lưng rắn chắc của nam nhân, bắt đầu hung hăng trừu sáp, dùng sức đâm vào sau đó rút ra một chút lại tiếp tục tiến vào, mỗi lần xâm nhập đều là nơi sâu nhất của hoa huyết, phần đỉnh phân thân cực lớn đặt trên mị thịt xoay tròn, mỗi lần như vậy đều mang tới khoái cảm cực độ, từ trong cơ thể dâng trào tới não, Hứa Tuấn Thiên chìm đắm trong đại dương dục vọng, dùng đạo mềm mại căn bản không thể tiếp nhận được kích thích mạnh mẽ như vậy càng cố gắng co rút lại đối lấy thiếu niên càng hung hăng trừu sáp hơn.

“A a a.... dừng, dừng mau.....” Hứa Tuấn Thiên chịu không nổi đong đưa đầu, hai tay dùng sức nắm chặt gối, hai chân vô lực khoát trên vai Y Ân.

“Nhanh quá phải không, ân? Như người muốn, sẽ chậm lại...” Y Ân luôn có thể khống chế được dục vọng của bản thân, y chậm rãi đem phân thân rút ra khỏi hoa kính, chỉ thấy một cỗ chất lỏng đậm đặc tùy ý chảy ra, làm cả hoa huyết biến thành màu trắng mịn, cự long của Y Ân bị mật dịch thấm ướt nhiễm một tầng chất lỏng trong suốt, dâm mị vô cùng.

Hoa kính trống rỗng, Hứa Tuấn Thiên chưa thỏa mãn được dục vọng so với lúc hoa kính được lấp đầy lại càng khó chịu hơn, bây giờ từng tắc từng tắc nộn thịt ngứa ngáy khó chịu, không ngừng mấp máy chờ đợi bị chà đạp dã man hơn nữa. Nhưng mà cho dù giết hấn, hấn cũng không thêm nói ra lời cầu xin. Hứa Tuấn Thiên đưa tay lên che mặt lại, không để Y Ân nhìn thấy bộ dạng chật vật lúc này của mình.

Y Ân không ngờ Hứa Tuấn Thiên lại bướng bỉnh như vậy, bắt đắc dĩ lắc đầu.

“Trong lúc này rụt rè là rất ngu xuẩn.” Y dùng hai ngón tay chậm rãi tiến vào dò xét hoa kính, chậm rãi xoay tròn, khuấy đảo, còn cố ý dùng móng tay gãi lên nội thịt bên trong.

“A a.... a....” Hoa kính mãi cảm sao có thể chịu được kích thích như vậy, Hứa Tuấn Thiên trừng lớn ánh mắt, nhịn không được nâng mông thuận theo ngón tay của y.

“Hứa Tuấn Thiên!” bộ dáng khiêu gợi của nam nhân làm tròng mắt Y Ân trở nên thâm trầm, y một bên kêu to tên của nam nhân, một bên tiến vào thêm một ngón tay dùng sức đảo tròn hoa huyết mềm mại, tay kia cũng không rảnh rỗi nắm lấy song hoàn bắt đầu xoa nắn. Thân thể mãi cảm không chịu nổi kích thích dồn dập như vậy, Hứa Tuấn Thiên cắn cổ tay, nức nở đạt tới cao trào.

“Chậc...thoải mái đến vậy sao? Chỉ là ngón tay đã đạt tới đỉnh?” Y Ân chậm rãi rút ngón tay đã ướt sũng ra, liếm một chút “Thực ngọt, nếm thử một chút xem.” sau đó đưa ngón tay tiến vào trong miệng Hứa Tuấn Thiên đang khe khẽ nhếch. Hứa Tuấn Thiên vẫn chưa hồi phục tinh thần, theo bản năng hút lấy vật thể trong miệng mình.

Đầu lưỡi Hứa Tuấn Thiên nóng rực, Y Ân giống như bị phồng vôi vàng rút ngón tay lại.

“Thực câu nhân.” Y Ân dùng một tay nâng chân trái hấn lên, chậm rãi đem côn thịt đang cố gắng chịu đựng xâm nhập vào hoa kính.

“A.....” Y Ân thoải mái than nhẹ. Bên trong Hứa Tuấn Thiên vừa chặt lại nóng, hơn nữa vì vừa trải qua cao trào mà khe co rút làm y vô cùng thoải mái. Cố ý rút ra một chút rồi đẩy mạnh, thẳng đến tận cùng mới dừng lại, sau đó lại chậm rãi chờ đợi hấn siết chặt hoa kính sẽ rút ra, đến tận huyết khẩu lại tiến vào lần nữa.

Cơ thể Hứa Tuấn Thiên vừa mới phát tiết xong vô cùng mãn cảm, tuy rằng bị đối xử vô cùng ôn nhu, chính là vừa rồi mới phát tiết ra hết, trong lòng, trong hoa huyết lại có cảm giác trống rỗng, ngứa ngáy vô cùng, muốn được đối xử thô lỗ như lúc này.

“A.....a a.....a.....” hai chân nhịn không được kẹp thật chặt, hạ thân gắt gao siết chặt lấy Y Ân, thậm chí mỗi lần y rời đi lại không tự chủ dùng sức co rút hoa kính kẹp chặt lấy côn thịt.

“Chết tiệt! Ân....a....” Y Ân cắn răng không chế khát vọng dùng sức sáp nhập, hơi thở không ổn định gầm nhẹ một tiếng. Hai tay hướng lên phía hai nụ hoa của nam nhân dùng sức nắm chặt, vừa xoa vừa nắn. Hạ thân vẫn cắm vào bên trong hoa kính chậm rãi sáp nhập.

“A a.... a....” Hứa Tuấn Thiên chịu không nổi tra tấn như vậy đột ngột đẩy ngã thiếu niên ra giường, cười lên người y, nhanh chóng nuốt lấy cự hành thô to cao thấp luật động, khống chế tốc độ tự thỏa mãn dục vọng bản thân.

“Ân a, ô!” Nam nhân ngửa cổ, hai hàng chân mày siết chặt, thống khổ cùng sung sướng cùng đan xen vào một chỗ vô cùng mỉa mai.

Y Ân hoàn toàn không thể dời đi tầm mắt, y xoa nhẹ thắt lưng nam nhân, niết niết nụ hoa, cùng hai tay nam nhân cùng nhau đùa giỡn tính khí đang dưng thẳng.

Cái miệng kiêu đĩnh của nam nhân bởi vì chuyển động cao thấp chạm vào phần túi da phát ra âm thanh “ba ba” rung động, huyết khẩu ứt sững cũng tùy ý theo chuyển động của hắn mà vang “phốc phốc”, trong nhất thời căn phòng tràn ngập âm thanh vô cùng phóng đãng.

“A a a..... a..... a.....” Cao trào sắp đến, Hứa Tuấn Thiên cắn môi muốn đem tiếng rên nuốt xuống, nhưng vẫn còn một vài tiếng nước nở bật ra. Đúng lúc này Y Ân dùng sức chế trụ thắt lưng Hứa Tuấn Thiên, nhấc hắn lên cao sau đó lại kéo xuống. Một trận tấn công mãnh liệt sau đó lại bất động làm Hứa Tuấn Thiên đang tới cao trào ảo não không ngừng thở hổn hển, sau đó lại tiếp tục va chạm, không ngừng trêu chọc nam nhân sau đó lại cố tình cho hắn một chút.

“A a a.....a..... buông tay.” Hứa Tuấn Thiên chịu không nổi nằm lên người Y Ân, thân thể căng như dây đàn bị kích thích đến mức muốn đứt ra.

Cuối cùng cũng thưởng thức đủ mỉa mai của nam nhân, Y Ân mỉm cười tiến thẳng tới khối thịt mềm cảm nhất trong cơ thể hắn, một cỗ chất lỏng trào ra, y dùng sức đè chặt thắt lưng nam nhân, bên dưới lại càng dùng sức đâm sâu.

“Không.... không cần, a a....” Nam nhân cuối cùng không thể kiềm chế được, lớn tiếng khóc. Nhưng lúc này, Y Ân bắt tất cả tinh dịch tích trữ đã lâu vào trong cơ thể ấm áp của Hứa Tuấn Thiên, hai người đều bị cao trào quét ngang, vô lực dựa vào cùng một chỗ khê run rẩy.

Không biết qua bao lâu, Y Ân cuối cùng cũng hồi phục lại khí lực. Thực sự điên cuồng, trước kia chưa bao giờ có chuyện y không thể khống chế được bản thân như vậy. Bất quá.... Y Ân liếm khước miệng, mùi vị của nam nhân này quả thực vô cùng tuyệt vời! Nhớ tới cảm giác bị siết thật chặt vừa đau lại vừa thoải mái kia, cơ thể y lại nóng lên.

Quay đầu lại, nam nhân đã nằm trên khuỷu tay y trầm trầm ngủ. Mái tóc đen bị mồ hôi thấm ướt hỗn độn dán sát vào hai bên gò má, nhìn có chút trẻ con.

Kinh ngạc nhìn một hồi lâu, Y Ân cũng chậm chậm khép lại ánh mắt. Nghe tiếng thở trầm ổn của nam nhân, đêm nay, Y Ân sẽ có một giấc mộng thật vui vẻ.

12. Chương 12

Đợi đến khi Hứa Tuấn Thiên tỉnh lại toàn thân đều có cảm giác đau đớn, giống như bệnh nặng mới khỏi. Hắn nhìn bốn phía, là phòng của mình. Giường thực mềm mại, tỏa ra mùi hương thơm mát. Co rụt vào chăn, nằm trên giường vào mùa đông quả thực là một loại hưởng thụ xa xỉ.

“Tiên sinh.”

Hắn nghe thấy một giọng nói quen thuộc, tiếp theo có tiếng bước chân tiến vào, giật rèm cửa. Ánh nắng lập tức tiến vào rọi sáng cả căn phòng. Hắn khê nhú mi, lấy tay che tầm mắt.

“Ngài cảm thấy sao?” Bởi vì ánh sáng nên Hứa Tuấn Thiên không thể nhìn thấy gương mặt người nọ, nhưng hẳn biết đó là Jack. Ngay lập tức, những chuyện tối hôm qua lại bùng lên trong trí nhớ hẳn.

“Đi ra ngoài.” Hẳn lạnh lùng nói. Đây đã là những chữ bình tĩnh nhất hẳn có thể nói ra. Sau khi trải qua những chuyện như vậy, hẳn không muốn nhìn thấy Jack nữa.

Jack cũng chưa đi, nó đứng trước cửa sổ im lặng nhìn Hứa Tuấn Thiên.

Hứa Tuấn Thiên dứt khoát trở mình, kéo chăn lên tận cổ, đem chính bình bọc thành một cái kén.

Bên tai nghe thấy tiếng bước chân, Jack đã tiến tới bên cạnh giường.

“Tiên sinh.” Âm thanh thiếu niên kèm theo tiếng khóc nức nở.

Hứa Tuấn Thiên tức giận, hẳn không thích nhìn bộ dáng yếu ớt của thiếu niên.

“Ngài đang trách ta sao? Chính là... ta chỉ nghe theo lời chủ nhân phân phó.”

Hứa Tuấn Thiên đột ngột bật dậy, cười lạnh nói: “Đừng đem mọi chuyện đổ lên đầu chủ nhân mình, khi đó, người căn bản không nghĩ tới chuyện cự tuyệt.”

Sắc mặt Jack nhất thời trắng bệch.

Thật ra Hứa Tuấn Thiên chỉ phỏng đoán mà thôi, nhưng nhìn Jack kinh hoảng như vậy, tâm hẳn nhất thời trầm xuống.

“Vì sao người lại làm như vậy?” Hẳn cắn răng, ánh mắt chuyển tới môi Jack. Tối hôm đó, Jack chính là dùng miệng mình, dùng đầu lưỡi đùa giỡn bộ vị kia si nhục hẳn. “Ta không rõ, ta rất cuộc đã làm chuyện gì để người hận ta như vậy.”

Jack vô cùng kinh ngạc: “Hận người? Đương nhiên không phải.” Nó vươn tay, tựa hồ muốn ôm Hứa Tuấn Thiên, nhưng nhìn thấy nam nhân co rúm rụt về phía sau, lại xấu hổ thu tay về.

Hứa Tuấn Thiên có chút chán nản, trước mặt Jack hẳn lại có hành động trốn chạy như vậy. Chính là nó dường như là bản năng phản ứng, trước khi não bộ kịp suy nghĩ, thân thể đã tự động lui về phía sau. Giống như đối với Y Ân, thân thể hẳn theo bản năng chán ghét Jack. Tưởng tượng đến chuyện thiếu niên này và Jack cùng nhau đùa giỡn thân thể mình, hẳn liền cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Muốn giết chết nó!

Hứa Tuấn Thiên bắt đầu đánh giá xác suất thành công. Thoạt nhìn chỉ là người bình thường, bắt quá ai biết được? Y Ân bề ngoài thoạt nhìn chẳng phải cũng là một thiếu niên xinh đẹp yếu đuối đó sao?

Muốn thử dò xét!

“Không hận ta!” Hẳn khẽ nâng cằm lên, hiển nhiên không tin lý do thoái thác của Jack.

“Kỳ thật ta...” Jack đột nhiên cảm thấy rất xấu hổ. “Ta rất thích tiên sinh. Chỉ cần có thể chạm vào tiên sinh, ta cảm thấy vô cùng cao hứng.”

Lời nói của Jack làm Hứa Tuấn Thiên cảm thấy vô cùng buồn cười. Vì sao có thể đem loại tình cảm tốt đẹp như “thích” thành ghê tởm như vậy.

“Nhưng ta không thích những chuyện như đêm qua.” Hứa Tuấn Thiên lạnh lùng nói.

“Ta cam đoan, sau này tuyệt đối không làm như vậy nữa.” Jack vội vàng nói, bộ dáng hoang mang rối loạn làm tâm tình Hứa Tuấn Thiên tốt hơn một chút.

“Cho dù là mệnh lệnh của chủ nhân cũng không thể làm như vậy.” Nghĩ nghĩ một chút, Hứa Tuấn Thiên lại nói thêm một câu.

Jack do dự một chút, thận trọng gật đầu: “Vâng, nếu không có sự cho phép của tiên sinh, ta tuyệt đối sẽ không làm ra hành vi mạo phạm.”

Tuy rằng không hiểu vì sao Jack lại cố chấp với mình như vậy, nhưng Hứa Tuấn Thiên quả thực rất hài lòng với thái độ của Jack, có được một người có thể lợi dụng, cố sao lại phải bỏ qua.

“Người đi ra ngoài, ta muốn thay quần áo.” Hứa Tuấn Thiên có chút buồn bực, những lời này không phải lời của nữ nhân sao. Chính là.... hần quả thực không thể nào bình thường thay đồ trước mặt Jack.

“Ta lập tức ra ngoài.” Jack đi vài bước, quay đầu lại nói: “Cơm trưa đã chuẩn bị xong, nếu ngài cần cứ gọi, ta ở ngay ngoài cửa.”

Đợi Jack tiến ra ngoài Hứa Tuấn Thiên mới dám xuống giường. Đúng như dự đoán của hắn, bên dưới tấm chăn là cơ thể trần như nhộng. Thất lưng đau nhức, đứng trên mặt sàn pha lê trong suốt phản chiếu như gương, hắn có thể dễ dàng nhìn thấy toàn thân mình chỉ chút dấu hôn và chỉ ngân, hai chân và phần eo càng nổi bật hơn. Cảnh tượng thật bi thảm, ngay cả Hứa Tuấn Thiên cũng không có can đảm nhìn lâu.

Tên hỗn đản Y Ân.

Hứa Tuấn Thiên cơ hồ nghiến chặt hàm răng. Lúc nằm không có cảm giác, nhưng đợi khi đi lại vài bước mới phát hiện ra bộ vị giữa hai chân trướng đầy vô cùng khó chịu, giống như nam vật của thiếu niên vẫn còn cắm ở bên trong.

Mở cửa phòng tắm, Hứa Tuấn Thiên thoải mái ngâm mình trong nước nóng. Y Ân đã chuẩn bị cho hắn rất nhiều quần áo, tùy ý chọn một bộ. Vừa ra cửa quả nhiên thấy Jack đang chờ ở chỗ này.

“Tiên sinh mặc bộ quần áo này hợp lắm.” Jack tán thưởng nói.

Hứa Tuấn Thiên có dáng người rất đẹp, vai rộng hai chân thon dài, bộ quần áo màu trắng bình thường mặc lên người hắn lại trở nên vô cùng phong tình. Jack ho khan một tiếng, tự giác đi phía trước dẫn đường. Nó biết nếu mình còn tiếp tục nhìn tiên sinh, có thể sẽ không tuân thủ theo ước định được.

Hứa Tuấn Thiên không phát hiện ra sự khác thường của Jack: “Y Ân có ở nhà không?”

“Chủ nhân đã ra ngoài.”

Hứa Tuấn Thiên thở dài nhẹ nhõm, giống như không thèm đếm xỉa tới hỏi: “Sao y lại thường ra ngoài như vậy?”

“Chủ nhân phải đi xử lý công vụ a!” Jack giật mình, nó nghĩ Hứa Tuấn Thiên đã biết những chuyện này, bọn họ quan hệ thân mật như vậy cơ mà. Ánh mắt nó lại không tự giác hướng về phía Hứa Tuấn Thiên, chiếc áo giã dẹt căn bản không thể che được những vết hôn ngân trên cổ.... Jack không phải đũa ngọc, nó đương nhiên biết đó là gì. Kỳ thật tối hôm qua nó căn bản không hề trở về phòng. Nó đứng ngoài cửa, tuy rằng không thể nhìn thấy tình cảnh bên trong, nhưng nó có thể nghe thấy âm thanh phát ra.

Nó nghe thấy tiếng tiên sinh khàn khàn rên rỉ. Cái loại này giống như tiếng khóc nức nở làm huyết mạch nó sôi lên ùng ục.

Nó có thể tưởng tượng ra, chủ nhân tách hai chân tiên sinh ra, mãnh liệt đâm vào trong.

Chủ nhân có thể làm, nó cũng có thể làm được. Nó cũng đã vượt ve qua cơ thể tiên sinh, cũng liếm qua bộ vị thần bí cấm kỵ kia.

Liếm liếm môi, chỉ cần hưởng qua một lần liền không thể quên, dòng chất lỏng ngọt ngào chảy ra từ đóa hoa kia.

“Công vụ?”

Trong lúc đang ngơ ngẩn, nó chợt nghe thấy Hứa Tuấn Thiên hỏi. Theo bản năng lập tức trả lời: “Thân thể tộc trưởng không được tốt, vì thế chủ nhân phải thay thế tộc trưởng xử lý công việc.”

Hứa Tuấn Thiên gật đầu, hần vốn nghĩ Y Ân chỉ là quý tộc bình thường, không ngờ y lại có quyền lực lớn như vậy. Quả thực giống như thái tử thời xã hội phong kiến. Ân, như vậy, hoàng đế lang tộc này sắp chết sao?

Ăn cơm xong cũng đã quá giữa trưa. Hứa Tuấn Thiên mới tỉnh ngủ quả thực không muốn lại đi ngủ tiếp, liền hỏi Jack có hoạt động giải trí nào không. Jack nói rất nhiều, Hứa Tuấn Thiên có chút kinh ngạc, cuộc sống nơi này và nhân loại cũng không khác biệt lắm, ngay cả các hình thức giải trí cũng gần gần như nhau. Thế là Jack dẫn hắn đi đua xe.

Ga ra của Y Ân có rất nhiều xe, Hứa Tuấn Thiên không biết các hiệu xe này, nhưng xét ra thân phận của Y Ân chắc hẳn cũng dùng loại xe tốt nhất đi!

Jack đương nhiên không đồng ý, nhưng không chịu nổi ánh mắt lạnh nhạt của Hứa Tuấn Thiên liền lập tức ngoan ngoãn đầu hàng.

Trường đua được xây dựng trên một thảo nguyên rộng lớn, Hứa Tuấn Thiên rất tán thưởng cách xây dựng này.

Thử lái một vòng, Hứa Tuấn Thiên chậm rãi tìm lại cảm giác. Vòng thứ hai càng tăng tốc hơn, thấy Jack kinh hồn bạt vía Hứa Tuấn Thiên thực hưng phấn, cái loại kích thích tốc độ này đem mở uất nghẹn mấy ngày nay thành không khí.

Xe của Y Ân lái rất tốt, sàn đua cũng rất tuyệt vời, chính là không có đối thủ cạnh tranh. Lái vài vòng, Hứa Tuấn Thiên cũng dần mất hứng thú. Xuống xe, Jack lập tức sai người đem xe cất đi, hạ quyết tâm không bao giờ cho Hứa Tuấn Thiên đụng tới xe đua nữa. Tiên sinh là con người, không thể so với lang tộc được.

“Người lo lắng cái gì.” Hứa Tuấn Thiên vỗ vỗ vai Jack.

“Ta sợ tiên sinh bị thương.” Jack thành thật trả lời, nhắm mắt đi theo sau Hứa Tuấn Thiên.

Hứa Tuấn Thiên đang định trêu chọc nó vài câu, đột nhiên rùng mình một cái, kéo Jack lăn sang bên cạnh.

Có người tập kích!

13. Chương 13

Tốc độ người đánh lén cực nhanh, bọn họ vừa tránh được thì chỗ lúc nãy vừa đứng đã xuất hiện hai vết đạn. Không biết là loại vũ khí gì, không hề nghe thấy âm thanh.

Nhất định không phải là nhân loại!

Trong không khí dần dần tràn ngập mùi đặc biệt tanh hôi của dã thú. Hứa Tuấn Thiên theo bản năng cúi đầu, trên đỉnh đầu vụt qua một trận gió, ngay lập tức cây đại thụ phía sau bật ngã.

Bị bao vây.

Bên trái 3 tên, bên phải 2 tên, phía trước là tử lộ. Suy nghĩ nhanh chóng lóe lên. Chỉ có thể đột phá từ sau lưng. Nhưng muốn vượt qua hàng rào cao bằng một người lớn này cần một chút thời gian.

Hắn cắn răng, ôm chặt Jack trong tay. Tay phải đặt lên thành rào lấy trớn nhảy vọt lên. Đột nhiên trong lồng ngực trống trơn, không xong, Jack bị bọn họ bắt đi.

Đây là ý tưởng đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn, nhưng khi hắn định từ bỏ ý định chạy trốn, muốn nhảy xuống một lần nữa thì phát hiện mình đã xem nhẹ thiếu niên tên Jack kia.

Vai diễn thợ săn và con mồi đã chuyển đổi cho nhau.

Móng tay Jack trở nên vô cùng bén nhọn, tuy rằng chỉ dài ra thêm một chút, nhưng âm thanh nó sẹt qua da thịt không hề đáng yêu như bề ngoài. Máu trên người đám tập kích phụt ra, tựa như suối, động tác Jack vô cùng chuẩn xác, nó đã cắt đứt động mạch cổ của bọn họ.

Hứa Tuấn Thiên dường như thấy được bóng dáng Y Ân trên người Jack, không, có lẽ ngay cả bản thân mình cũng như vậy. Ánh mắt chuyên chú, khóe miệng hơi nhếch lên. Nó đã chìm đắm vào trò chơi máu me này, chỉ có giết chóc và những tiếng kêu thảm thiết mới làm nó cảm thấy thích thú.

Hứa Tuấn Thiên nhìn xuống ngón tay mình, móng tay trơn nhẵn mượt mà. Nếu cho hắn một cây đao, hắn cũng tham gia trò chơi này.

Hộ vệ trong trang viên đã nhanh chóng chạy tới, khống chế toàn bộ tình hình.

Đột nhiên có cảm giác một sức mạnh to lớn uy hiếp phía sau, Hứa Tuấn Thiên cảnh giác quay đầu lại, hần thấy Y Ân lẳng lặng đứng phía sau mình. Y trở về từ lúc nào? Lúc này hần là còn đang trong buổi họp đi! Từ nơi đó chạy trở về trong khoảng thời gian ngắn như vậy, thực sự là làm khó người, Y Ân....

Cánh tay bị nắm chặt, cả người không kiềm được bị Y Ân kéo đi. Hứa Tuấn Thiên có ý muốn giãy ra, nhưng lực đạo trên cánh tay lại tăng mạnh hơn. Hứa Tuấn Thiên nhú mày, thật là tiểu hài tử xấu tính.

Dù là đứa nhóc ngu ngốc cũng biết Y Ân đang tức giận. Lúc này tốt nhất không nên chọc giận y thêm nữa. Hứa Tuấn Thiên không phải sợ Y Ân, chính là hần là người lớn không cần so đo với tiểu hài tử.

Im lặng oán thầm trong lòng, dường như lấy lòng đưa quần áo cho thiếu niên vừa tắm rửa xong.

Y Ân liếc nhìn hần một cái, khoe miệng khe câu lên. Thiếu niên vừa tắm rửa xong, toàn thân toát ra hơi thở ướt át, bởi vì nghiêng đầu làm những giọt nước đọng trên tóc tí tách rơi xuống trượt dài theo gáy cổ xuyên vào bên trong lớp áo đang mở rộng. Hô hấp Hứa Tuấn Thiên nghẹn lại, nhin không được quay đầu đi.

Hình như.... nghe thấy tiếng cười phía sau.

Hứa Tuấn Thiên quyết định không để ý tới thiếu niên, trên mặt bàn chất đồng giấy tờ văn kiện, cho dù giải quyết hết mớ này, Y Ân cũng không có thời gian quấy rầy hần.

Y Ân quả nhiên không hề tới gây rối Hứa Tuấn Thiên, hần ngồi trước bàn nhìn tốc độ đọc nhanh như gió của y. Có đôi khi Hứa Tuấn Thiên thực nghi ngờ Y Ân có thực sự đọc qua những văn tự ghi trên đó hay không, nhưng nếu không đọc, y cũng không thể ghi chú lại trên đó như vậy.

“Ngày mai theo ta ra ngoài một chuyến.” Âm thanh trong veo đánh vỡ bầu không khí im lặng trong phòng.

Hứa Tuấn Thiên đắm mạnh vào bao cát trước mặt, toàn thân hần đều là mồ hôi. Bởi vì bất ngờ ngừng động tác lại mồ hôi liền theo trớn chảy xuống làm mờ cả tầm mắt hần. Y Ân không phải đang hỏi ý kiến Hứa Tuấn Thiên, mặc kệ hần có đồng ý hay không cũng phải nghe theo an bài của y. Hứa Tuấn Thiên khép mi mắt lại, che đi tầm mắt tràn ngập trào phúng của chính mình.

Đó là một cơ hội tốt.

Buổi tối hôm nay, tâm tình Y Ân rất tệ, mặc kệ Hứa Tuấn Thiên kì kèo thế nào, cuối cùng cũng bị lôi tới bên giường, lăn qua lăn lại suốt một đêm, hần bị dày vò mệt mỏi đến không chịu nổi.

Ngày hôm sau Hứa Tuấn Thiên ngủ một giấc thẳng tới tận chiều, lúc xuống giường thất lưng cũng mềm nhũn ra.

Sau khi rửa mặt xong, người hầu đưa lên một bộ quần áo do Y Ân chọn sẵn, là tây trang. Hứa Tuấn Thiên có chút do dự, mặc loại quần áo này lúc đánh nhau không thoải mái chút nào.

“Là ta chọn riêng cho người.” Y Ân nghiêng người tựa vào cửa, tư thế vô cùng tao nhã. “Có muốn ta giúp người mặc vào hay không?” Giây tiếp theo quý công tử liền lộ ra bộ mặt căm thù.

Hứa Tuấn Thiên oán hận kéo mạnh cửa, bởi vì động tác quá mãnh liệt nên tác động đến bộ vị đã bị sử dụng quá độ tối hôm qua. Xiết chặt quần áo trong tay, hần chưa bao giờ hy vọng thứ kia của thiếu niên bị thổi rữa mà rụng đi mãnh liệt như bây giờ.

Y Ân dắt hần tới buổi họp mặt gia tộc.

Đám người này cũng không phải nhân loại, không biết khi nhìn thấy mặt trắng có ngứa mặt tru dài hay không. Hứa Tuấn Thiên đi phía sau Y Ân, biểu tình vô cùng kính cẩn.

Y Ân đột nhiên ngừng lại làm Hứa Tuấn Thiên suýt chút nữa va vào lưng y.

“Đây là mẫu thân của ta.” biểu tình Y Ân vô cùng ôn hòa khác hẳn bình thường, con người xanh biếc ôn nhu nhìn phụ nhân trước mặt.

Hứa Tuấn Thiên vô cùng kinh ngạc, nếu không phải Y Ân nói ra thì nhìn hai người hệt như chị em. Thật không biết tuổi thọ của lang nhân như thế nào.

“Người khỏe.” Hứa Tuấn Thiên có chút khó xử, hẳn không biết lễ tiết của lang nhân, không biết có hôn lên tay như nhân loại không.

Y Ân cũng không để ý, quay đầu nói khẽ với Hứa Tuấn Thiên: “Người ở đây chờ, muốn ăn gì cứ nói người hầu mang đến. Ta lên lầu gặp phụ thân.”

Hứa Tuấn Thiên gật đầu, tỏ vẻ đã biết. Hắn tỏ vẻ nhu thuận, sẽ không làm gì xằng bậy.

Y Ân cười cười, bộ dáng y vốn đã vô cùng xinh đẹp, bây giờ cười lên vẻ đẹp tinh tế lại càng tỏa sáng rực rỡ làm người ta không đành lòng rời mắt.

Chính là Hứa Tuấn Thiên lại có cảm giác ớn lạnh, trực giác không biết Y Ân không phải đã biết được gì đó.

Nắm nhẹ bàn tay phu nhân, thỉnh thoảng lại thấp giọng nói cười, chậm chậm lên lầu, không thèm liếc mắt tới Hứa Tuấn Thiên một cái.

Mãi đến khi không còn thấy bóng Y Ân, Hứa Tuấn Thiên mới thở một hơi dài nhẹ nhõm. Mồ hôi hẳn chảy ướt cả bàn tay, đầu ngón tay cũng không còn chút huyết sắc.

Thuận theo đám người hầu đi ngang qua cầm lấy một ly rượu, một loại rượu màu đỏ, màu sắc thực ảm áp có thể làm dịu lại tâm tình khẩn trương của hắn.

Cũng giống như các buổi tiệc của nhân loại, những người ở đây cũng chia thành nhiều nhóm nhỏ nói chuyện với nhau, có thể đã biết nhau từ trước. Hứa Tuấn Thiên không để ý tới bọn họ, hẳn ở đây vốn đã là ngoại tộc. Tận lực làm phai nhạt sự tồn tại của bản thân mới là sự lựa chọn sáng suốt nhất. Hắn đi ra ngoài mái hiên, từ nơi này nhìn xuống có thể thấy bao quát toàn bộ hoa viên. Hoa viên thực yên tĩnh, bất quá Hứa Tuấn Thiên tin tưởng trong hoa viên mờ ảo kia nhất định đang che dấu một thứ rất đáng sợ, nếu hắn nhảy xuống nhất định sẽ bị đánh đến không kịp trở tay.

“Uống rượu một mình, thật nhàm chán a!”

Một âm thanh vang lên cắt đứt suy nghĩ của hắn, giọng nói biếng nhác lại rất ôn nhu, giống như vừa ném qua gạo nếp đường. Hứa Tuấn Thiên quay đầu lại, chỉ thấy một thiếu niên đứng chắn ở cửa, chặn đi luồng ánh sáng từ đại sảnh hắt ra.

Ngược hướng sáng nên hắn không thể nhìn rõ bộ dáng đối phương. Hắn chọn cách im lặng, lui về phía sau vài bước hướng sát đến bên ngoài mái hiên. Cho dù có đánh nhau cũng không bị mọi người để ý.

“Sao Y Ân lại để người ở đây một mình?” Thiếu niên nhích lại gần, ánh sáng chiếu lên mặt có thể nhìn thấy những sợi lông tơ mềm mại trên mặt cậu ta. Nhìn ở góc độ này thiếu niên có 7, 8 phần tương tự như Y Ân.

Hứa Tuấn Thiên cân nhắc nói: “Y có chuyện bận.”

Thiếu niên cuối đầu mỉm cười: “Y luôn như vậy.” sau đó tạm ngừng một chút rồi nói tiếp “Ta có nghe nói về người, người hình như tên là... Hứa Tuấn Thiên?” Thiếu niên bày ra vẻ mặt nghiêm túc “Đã lâu như vậy, hẳn cũng nên có đứa nhỏ của Y Ân rồi nhỉ!” Ánh mắt thiếu niên dời xuống phần bụng Hứa Tuấn Thiên “Dù sao đây cũng là hi vọng của cả gia tộc.”

Bóng tối che dấu biểu tình trên mặt Hứa Tuấn Thiên, hẳn bình tĩnh cầm chắc ly rượu trên tay, một chút run rẩy cũng không có.

Sức mạnh, xem ra kém hơn.

Bất ngờ tập kích, không phân thắng bại.

Tốc độ, không phân thắng bại.

Trải qua nhiều trận đánh đã tôi luyện cho hắn kinh nghiệm phân tích chính xác đối thủ. Nếu không thể nào lấy mạng trong một kích thì không cần xung đột.

Vừa rồi cậu ta có nhắc tới đứa nhỏ. Cười lạnh, thì ra là thế. Đứa nhỏ sao?

Hứa Tuấn Thiên nâng chén về phía cậu ta: “Người tên là gì?”

Thiếu niên nheo đôi mắt, con ngươi xanh biếc không hề khác biệt gì với Y Ân: “Tịch Cách. Lôi Phó Nặc.”

Mới gặp lần đầu đã như quen biết từ trước, Hứa Tuấn Thiên muốn thu thập tình báo từ người trong lang tộc, mà Tịch Cách lại muốn moi tin Y Ân từ miệng Hứa Tuấn Thiên, nửa giờ qua đi, hai người đều chiếm được thông tin mình muốn biết. Theo mặt này mà nói, thì cũng coi như cuộc trò chuyện này rất thú vị.

“A, tựa hồ có người không thích chúng ta đứng gần nhau thế này.” Tịch Cách mỉm cười, lui về phía sau vài bước. Hứa Tuấn Thiên liếc qua vai cậu ta, nhìn thấy Y Ân đang đi về phía này.

“Cẩn thận Tịch Cách.”

Hắn nhìn theo khoe môi Y Ân chuyển động, nhẹ nhàng gạt đầu, bước chân tăng nhanh hơn đi về phía Y Ân.

Bên cạnh Y Ân còn có hai người từ cầu thang theo xuống.

“Ồ một mình buồn chán không?” Y Ân hôn lên thái dương hắn một chút, ánh mắt ôn nhu như nước.

Cơ hồ phản ứng theo bản năng, Hứa Tuấn Thiên đưa tay chụp lấy mặt y né ra xa. Thật đáng sợ, dù là thời điểm nào, Y Ân cũng không thể đi chung với hai chữ ôn nhu. Tên gia khóa đêm qua gây sức ép ình đến muốn sống không được còn không phải là tên cầm thú quần áo chỉnh tề trước mặt hay sao.

Cổ tay nhanh chóng bị Y Ân chế trụ, đương nhiên không phải loại hành động đánh nhau kịch liệt. Ngón tay tinh tế trắng nõn chậm rãi tiến đến lòng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt ve.

Hứa Tuấn Thiên đỏ mặt, thân mình cứng ngắc, hoàn toàn tùy ý để Y Ân đùa nghịch.

Y Ân hơi nướng mi mắt, để lộ ra hoa văn tinh tế, thật giống như cánh chim phượng hoàng, xinh đẹp yêu mị. Ánh mắt quấn chặt lấy nhau, Hứa Tuấn Thiên muốn động cũng không thể động. Hắn nhìn Y Ân chậm rãi cúi đầu, đặt cánh hoa đỏ sẫm mềm mại kia in dấu lên bàn tay hắn.

Tên hỗn đản này.

Hứa Tuấn Thiên cuối đầu rên rỉ một tiếng, thật sự là.... rất yêu nghiệt.

“Hiếm khi thấy người động tâm như vậy.”

Một âm thanh đánh vỡ sương mù, Hứa Tuấn Thiên lúc này mới ý thức được bên cạnh vẫn còn người nhìn. Lần này, không chỉ là gương mặt, cả cơ thể cũng nóng bừng lên, nếu lột hết quần áo ra, có thể nhìn thấy hơi nóng từ người hắn toát ra.

“Ta bỏ nhiều tâm huyết lên người hắn như vậy, dĩ nhiên phải rất quý trọng.”

“Thực đáng tiếc, ta vốn còn muốn ném thử một chút hương vị nhân loại.” Tịch Cách liếm liếm khoe môi.

Đỉnh đầu Hứa Tuấn Thiên run lên, biểu tình của Tịch Cách thật giống như đang nhìn một tảng thịt bò và thịt dê, so sánh xem thứ nào ngon hơn.

“Không được đụng vào hắn.” Y Ân nhẹ nhàng nói, con ngươi xanh biếc trở nên lạnh thấu xương “Hắn là của ta.”

Tươi cười trên mặt Tịch Cách lập tức trở nên cứng ngắc, im lặng một hồi sau đó quay lưng rời đi.

Bữa tiệc cũng không còn ý nghĩa gì nữa, người muốn gặp cũng đã gặp, chuyện nên giải quyết cũng đã giải quyết, nhưng Y Ân không quay lại trang viên, để quản gia dẫn đường đi xuyên qua hoa viên, tiến vào phòng sau nghỉ ngơi.

“Đây là phòng của ta lúc trước.” Y Ân tùy tay tháo cà vạt, vắt lên giường. “Người là người của ta, đừng thân mật với Tịch Cách quá mức.”

“Người lại phát điên cái gì.” Hứa Tuấn Thiên rớt cuộc không chịu nổi áp lực, cúi đầu mắng. Lời vừa thoát ra khỏi miệng hắn liền hối hận.

Y Ân chống khuỷu tay lên giường, lười biếng nhìn hắn: “Quả nhiên, mặc kệ nguy trang thế nào người vẫn như cũ, không đủ tư cách làm đây tớ.”

Khốn nạn. Hứa Tuấn Thiên nghiêng rặng nghiêng lợi, cẩn thận lui về phía sau. Vẻ mặt này của Y Ân rất quen thuộc, chỉ cần y nheo mắt lại nhìn hấn trừng trừng thì hấn biết chính mình sẽ gặp chuyện không hay ho gì.

“Người đang suy nghĩ việc gì?” Y Ân hơi hơi nghiêng đầu, biểu tình khờ dại hết một đứa bé thuần khiết: “Không cần sợ như vậy, lại đây.” Y đưa tay về phía Hứa Tuấn Thiên “Trên người người, có hơi thở của giống đực khác.”

Cái gì!

“.....là Tịch Cách? Tên đó từ lúc nào lại thân thiết với người như vậy? Điều này làm ta không thoải mái.” Y Ân tiếp tục đưa tay về phía Hứa Tuấn Thiên: “Lại đây.”

“Chỉ nói chuyện một chút thôi.....” Y Ân còn chưa động một ngón tay nhưng hấn có cảm giác có một luồng sức mạnh đang kéo hấn qua. Đợi trận choáng váng qua đi, Y Ân đã nằm đè lên người hấn.

“Dừng lại, tối hôm qua người đã muốn...”

Hấn nói không ra lời, bởi vì Y Ân đã cắn lên môi hấn, cực kỳ hung bạo, đầu lưỡi bị cuốn vào dây dưa, vòm họng bị liếm mát đến từng góc ngách, lượng chất lỏng không kịp nuốt xuống theo khe miệng trào ra ngoài lại bị đối phương mút lấy.

Không thở nổi, cánh tay đang đánh lên vai Y Ân cũng dần dần mềm nhũn chảy xuống dưới.

“Có người nhìn.” Y Ân gặm cắn lỗ tai hấn, khe khẽ nói.

Thật sao. Hứa Tuấn Thiên miễn cưỡng tập trung tinh thần, muốn nghiêng đầu nhìn rõ biểu tình của Y Ân.

“Dừng quay đầu lại, giúp ta diễn một vở kịch.” Âm thanh thiếu niên khàn khàn ngọt lịm làm đầu óc Hứa Tuấn Thiên trở nên tê dại: “Là tên gia khóa Tịch Cách...”

Đôi môi Y Ân dần dần đi xuống, ngón tay linh hoạt trút đi quần áo Hứa Tuấn Thiên.

“Nó đã muốn xem thì cho nó xem đủ đi.” Hơi hơi ngẩng đầu, thiếu niên tuyệt mỹ nằm giữa hai chân Hứa Tuấn Thiên, yêu mị như loài yêu tinh mê hoặc lũ khách qua đường. “Để một lang nhân mất đi bản năng giống đực nhìn thấy những hình ảnh làm máu huyết phải sôi sục cũng là một loại trừng phạt đi!”

14. Chương 14

“Dừng tay.” Cắn môi, nương theo cơn đau đón dờn tầm mắt. Chỉ cần không nhìn tới Y Ân thì thân thể có thể tự do hoạt động. Nâng một chân lên, nhất định phải đá y rớt xuống giường. Đúng là dã thú, y không biết xấu hổ nhưng hấn biết! Tuy rằng từng bộ phận trên người hấn đều bị Y Ân tỉ mỉ nhấm nháp qua, nhưng trong một vài khía cạnh Hứa Tuấn Thiên lại khá bướng bỉnh.

Vừa mới đụng tới bả vai Y Ân thì mắt cá chân đã bị chế trụ. Y Ân vươn đầu lưỡi từng chút từng chút liếm lên làn da non mịn.

“Ngô!” Hứa Tuấn Thiên bật ra một tiếng rên rỉ. Nơi bị Y Ân liếm qua giống như có dòng điện chạy xẹt qua, da thịt run rẩy, bộ vị yếu ớt bị Y Ân nắm trong tay bắt đầu dựng thẳng. “Buông ra.” Âm thanh chột bật ra, tựa như thoát ra từ hai hàm răng nghiến chặt.

Hấn không quên ở một góc bí mật, có người đang chăm chú nhìn.

“Đã muốn ướt rồi.”

Giọng nói của Y Ân trầm thấp ngọt lịm, Hứa Tuấn Thiên nhớ tới món bánh đậu trước đây từng nếm qua, vừa dai lại mềm mịn. Sức lực vừa mới hồi phục lại tiêu tan trong nháy mắt. “Chết tiệt. Buông ra. Ngô.” Thế nhưng nơi mẫn cảm bị đụng chạm, hai chân không tự chủ lại mở ra càng rộng hơn. Dùng sức muốn khép lại, đổi lại là tiếng cười giễu cợt của Y Ân.

“Rất đẹp, mặc kệ là nhìn bao nhiêu lần nơi này vẫn đẹp như vậy.” Ngón tay tách hai phiến hoa duỗi vào bên trong. “Không có vấn đề gì! Chỉ hơi sưng đỏ một chút.”

Hứa Tuấn Thiên quay đầu đi, ngón tay run rẩy kéo lấy tấm chăn bên cạnh che tới tận ngực, bộ dạng này không thể để người khác nhìn thấy.

“Người đang nghĩ gì?” Y Ân vuốt lên bắp chân hắn, giống như một con rắn chậm chạp trườn trên da thịt, “Thắt lưng người run rẩy đến như vậy.” Khẽ mỉm cười. “Có phải vì có người nhìn nên đặc biệt hưng phấn?”

Cút! Hứa Tuấn Thiên hung tợn trừng y, chính là tên cầm thú có bộ dạng xinh đẹp này từ giữa hai chân hắn đã bắt đầu tiến lên phần eo, gặm cắn ngực hắn, cuối cùng liếm lên môi hắn. “Cảm giác được không, sắp chảy ra ngoài rồi.”

“Ồ ô.” Miệng phát ra tiếng rên rỉ, nghe thấy lời nói của Y Ân hắn có thể tưởng tượng được, dòng chất lỏng trong suốt kia đang chảy dọc theo cơ thể, nhiễm ướt đóa hoa rồi bắt đầu thấm ướt sàn đan.

Không thể tiếp tục như vậy được nữa, “Tắt đèn...” Một câu cũng không nói xong, lời lẽ bị Y Ân chặn lại. Hắn ra sức giãy dụa nhưng cổ tay bị chế trụ đặt lên đầu giường. Cả gương mặt lộ ra ngoài ánh sáng. Chau mày, ánh mắt bị bịt kín bởi một tầng hơi nước, nam nhân bị dục vọng tra tấn để lộ ra bộ dáng hoàn toàn bất đồng với bình thường.

Tịch Cách khó khăn ngồi trước màn hình. Thực nóng, luồng khí mãnh liệt dao động trong cơ thể, giống như muốn thoát khỏi lớp da trời buộc, muốn phun trào. Thật không thể tưởng tượng được, nam nhân này sau khi cởi hết quần áo lại có bộ dáng như vậy.

Gã liếm liếm khoe miệng, vươn tay cầm lấy ly rượu trên bàn uống cạn sạch. Ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình.

Nam nhân tên Hứa Tuấn Thiên kia liệu mạng giãy dụa thân thể, Tịch Cách biết hắn đang lo lắng điều gì, tuy là đang ở trong phòng ngủ, nhưng đối với nhân loại mà nói thì đây là một hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, hắn nhất định cảm thấy rất khẩn trương, lo lắng, bất quá không phải như vậy càng có cảm giác hưng phấn sao?

Gã biết nam nhân đã bắt đầu kích thích. Thân thể cường tráng phủ đầy mồ hôi, tựa như được bao phủ bằng một lớp tơ tằm thượng hạng. Rất muốn được vuốt ve lên đó, không, nếu cần một cái mùi vị chắc chắn rất tuyệt vời. Chỉ cần tưởng tượng đến cảnh nam nhân vì mình mà lộ ra thần sắc khó chịu như vậy gã liền bị kích thích đến không chịu được.

Bàn tay không tự chủ di chuyển đến giữa hai chân, khó chịu đến như vậy mà nơi này vẫn không có chút động tĩnh nào.

“Không, Y Ân, đừng đụng vào, ngô.” Hứa Tuấn Thiên bật ra một tiếng rên rỉ, thân thể bị lớp chăn che phủ càng vụn vụn lợi hại hơn. Không biết Y Ân đang làm gì bên dưới lớp chăn.

“A a.” Hứa Tuấn Thiên ngửa cổ lên, đôi môi hé mở, nước miếng trong suốt thuận theo khoe miệng chảy xuống.

Đôi tai Tịch Cách rất nhạy bén, gã nghe thấy âm thanh chất lỏng bị khuấy nhiễu.

“Muốn ta mãnh liệt hơn nữa sao?” Âm thanh Y Ân từ dưới lớp chăn truyền ra, mơ mơ hồ hồ. “Không nói được sao, ân?”

Nói đến từ cuối cùng, âm tiết có chút nâng cao, theo đó là hơi thở dồn dập của nam nhân, toàn bộ phòng ngủ bị bao bọc trong bầu không khí dâm mỹ không thể tả.

Tịch Cách đá một cước vào chiếc ghế bên cạnh, cắn răng: “Y Ân.” Gã rất muốn xoay người rời khỏi, nhưng ánh mắt không thể tự chủ cứ nhìn chăm chăm vào màn hình.

Hô hấp Hứa Tuấn Thiên ngày càng dồn dập, cuối cùng run rẩy một trận, cả người giống như dây cung bị chặt đứt, nằm trên giường không ngừng thổ dốc.

“Thoải mái không?” Ngón tay Y Ân đưa tới bên miệng hắn, khẽ vuốt ve làn môi ướt át sau đó đột nhiên tiến vào bên trong.

“Ngô.” Tầm mắt Hứa Tuấn Thiên vẫn còn trống rỗng, vô thức mút lấy ngón tay Y Ân.

Nhìn thấy nam nhân luôn hung hãn lại có bộ dáng nhu thuận như vậy, ánh mắt Y Ân trở nên tối sầm. Y cười cười, đem chân kéo lên cao che khuất cả hai. Y cúi xuống ngậm lấy hành thân đã mềm mại trở lại của nam nhân.

“A a.” Hứa Tuấn Thiên kêu lên một tiếng sợ hãi, đóa hoa ẩm ướt mềm mại căn bản không thể ngăn chặn ngón tay của Y Ân.

Y Ân ngậm lấy hẳn, liếm mút. Người lạnh lùng cao ngạo như y lại làm loại chuyện đáng thẹn này.

Ý nghĩ cứ ong ong trong đầu, ngón tay cũng bắt đầu sờ soạng đi lên. Khó có thể chấp nhận hành vi này, lại còn đang có người nhìn, nhưng mà.... cắn răng, nuốt tiếng rên rỉ sắp tràn ra. Hai chân mở càng rộng hơn, vẫn chưa đủ, khó chịu quá.

Nóng!

Đá văng góc chặn, lộ ra một tiểu thối.

Y Ân cúi đầu cười khê một tiếng, bàn tay cũng bắt đầu sờ soạng đi lên. Động tác y rất chậm, từ ngón chân mơn trớn tới bàn chân.

Hứa Tuấn Thiên run rẩy, hình như Y Ân vừa làm gì đó, hần cấp bách kêu lên một tiếng, hàng lông mi cũng bị nước mắt thấm ướt.

Y Ân nâng đầu gối Hứa Tuấn Thiên lên, Tịch Cách ngừng thở, ánh mắt gắt gao nhìn vào mảnh chắn lộ ra.

Bàn tay thuận theo bắp đùi hở bên ngoài chắn.

Nhìn không thấy.

Nhưng chính vì nhìn không thấy lại khiến cho người khác phải tưởng tượng.

Hứa Tuấn Thiên rất muốn chửi thề, chết tiệt, còn nói là diễn trò, rõ ràng y muốn làm loại chuyện này. Ô! Bàn tay mò vào trong chắn nắm lấy đầu tóc dài của Y Ân: “Đừng.... đau.”

Y Ân nhả ngọc hành cắn cứng ra, liếm ngón tay ướt sũng vừa rút ra từ hoa huyết.

Hứa Tuấn Thiên rụt lui, có chút sợ hãi, hần biết kế tiếp Y Ân muốn làm gì.

“Muốn trốn sao?” Hai ngón tay tách cánh hoa ra, phần đỉnh cực nóng bắt đầu tiến vào.

“..... tắt đèn....” Hứa Tuấn Thiên khó chịu nhắm hai mắt lại, chủ động bò lên thắt lưng Y Ân, đây là nhượng bộ lớn nhất của hần.

Y Ân giữ chặt thắt lưng Hứa Tuấn Thiên, dùng nam vật cực nóng tách ra hai phiến hoa nhu nhược, từng tắc từng tắc cắm vào thân thể hần.

Cơ thể Hứa Tuấn Thiên siết chặt, cơ thể nhấp nhô lên xuống. Hần cắn răng, tựa hồ đang thăm mắng gì đó. Động tác Y Ân rất chậm, mỗi hành động đều giống như đang tra tấn hần.

Nóng, hơi thở giống như sắp phun ra lửa.

Trướng, hoa kính run rẩy phát ra rên rỉ.

“A a, không.” Hoàn toàn không đoán được Y Ân bất ngờ bẻ đứng hần lên. Lo sợ sẽ bị nhìn thấy, tấm chắn mềm mại từ bả vai tuột xuống xếp lớp ở trên lưng.

Đúng lúc này, đèn vụt tắt.

Tịch Cách nhìn màn hình tối đen, gã khẳng định vừa rồi Y Ân có liếc nhìn qua chỗ này.

Y quả nhiên biết.

Y cố tình thể hiện.

Ở giây cuối cùng lại đánh vỡ cơ quan theo dõi.

Hình ảnh mất đi, nhưng âm thanh vẫn còn tiếp tục truyền lại.

Khó chịu thở dốc.

Tình dục khiêu khích.

Giấy dựa trong bóng tối.

Tịch Cách hoàn toàn mất đi phong độ, dùng sức đóng sầm cửa phòng.

Sau một hồi lâu, Hứa Tuấn Thiên bị găm hết xương cũng không còn, cuối cùng gom góp chút khí lực còn sót lại đem thiếu niên vẫn đang không ngừng vận động trên người mình đá xuống giường.

Hoa huyết đột ngột trống rỗng làm hắn mơ hồ phát ra tiếng rên rĩ. Gian nan kéo chần qua, hung hăng trừng mắt nhìn thiếu niên trên mặt đất.

Y Ân cả thân mình xích lôa, ngang nhiên đứng dậy. Ngược lại Hứa Tuấn Thiên lại có chút ngưng ngưng, vết thương trên lưng Y Ân, tất cả đều do mình tạo ra.

“Cùng nhau tắm không?”

“Cút.”

Một cái gối bay tới đập vào cửa, đổi lấy là tiếng cười của Y Ân.

Hứa Tuấn Thiên ôm chần ngồi trên giường, ngay cả một đầu ngón tay cũng không muốn động. Mỗi lần làm xong loại chuyện này, tâm tình của y đặc biệt trở nên rất tốt. Hứa Tuấn Thiên cảm thấy rất buồn bực, hắn nghĩ tới một câu nói chiến hữu trước đây nói qua: “Tại thời điểm tinh trùng lên não thì bất luận nữ nhân có yêu cầu gì, nam nhân cũng sẽ đồng ý.” Chính là hiện tại, hắn lại đang ở vai diễn nữ nên tuyệt đối không cảm thấy có chút vui sướng nào.

Rầu rĩ ngã xuống giường.

Tuy rằng Y Ân không nói gì nhưng hắn khẳng định người đứng trong bóng tối nhất định là Tịch Cách.

Quá rõ ràng, tranh giành quyền thừa kế! Mỉm cười, quả nhiên mặc kệ ở đâu, mỗi khi xuất hiện mâu thuẫn quyền lợi thì dù là anh em cũng sẽ phản bội. Nhất là loại quyền lợi to lớn như vậy. Vậy mục đích của Y Ân là gì?

Đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, Hứa Tuấn Thiên đột ngột làm ra một động tác mà sau này nghĩ lại hắn tự cảm thấy mình rất ngây thơ. Hắn ô một tiếng, cái đầu đang chôn trên gối dùng sức cọ cọ.

“Người phải làm một giống cái đủ tư cách.”

Giống như nguyên rửa, những lúc làm loại chuyện này, Y Ân luôn nói những lời như vậy.

Đau, ảnh hưởng tới bộ vị kia làm Hứa Tuấn Thiên hỏn hển hít một ngụm lạnh khí.

Phỏng chừng Y Ân sẽ không nhanh chóng trở ra, Hứa Tuấn Thiên nhẹ nhàng sóc chần lên.

Hít vào một hơi thật sâu.

Dưới ánh đèn. Nhìn sơ qua thân thể thê thảm.

Hỗn đản! Lần này hắn hung hãn ném lên cánh cửa một chiếc giày.

Vừa rồi còn đồng tình với tên dâm lang kia, rõ ràng chính mình so với y càng thê thảm hơn.

Hứa Tuấn Thiên bị lửa giận che mờ, cố tình bỏ qua một âm thanh mỏng manh từ con tim.

Cố ý để Tịch Cách thấy một màn này, cố ý để đối thủ biết y đem mình ôm vào đôi cánh của y. Lang tộc cả đời chỉ có một bầu bạn. Vô luận làm việc gì cũng không thể động vào một ngón tay của nam nhân này, đây chính là mục đích của Y Ân.

Y Ân dùng phương thức của chính mình để bảo hộ hắn.

Vô cùng mệt mỏi, mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Mông lung cảm nhận được bên cạnh có một thân thể ấm áp. Hơi nước ướt át làm hắn thấy rất thoải mái, vô thức hướng về nơi ấm áp kia cọ cọ.

Bên tai nghe thấy có người đang cười, âm thanh trầm thấp ôn nhu.
Mặt nhăn mày nhíu, vươn tay ra vỗ vỗ.
Bất ngờ bị ôm lấy, có gì đó hôn lên môi hắn, giống như đóa hoa thấm ướt sương sớm, mềm mại ấm áp.
“Ngủ đi....”
Tiếng nói nỉ non dần dần hòa vào mộng đẹp, hô hấp giao hòa, thân thể mệt mỏi hoàn toàn thả lỏng.

15. Chương 15

Mơ hồ chìm vào mộng đẹp bất ngờ bị một tiếng nổ làm giật mình tỉnh lại.
“Có chuyện gì vậy!” Bản năng sinh tồn của Hứa Tuấn Thiên lập tức phản ứng lẫn sang một bên, nhưng vẫn không quên túm lấy tấm chăn che chắn cơ thể mình lại.
“Có người tập kích.” Y Ân nhíu mi, đôi ngươi xanh biếc chợt xuất hiện vài chấm vàng. “Ồ yên trong này đừng nhúc nhích.” Lời nói vừa thoát ra thì cơ thể Y Ân đã phóng ra ngoài cửa sổ.
Hứa Tuấn Thiên đuổi sát theo sau, cách đó không xa có một luồng khói dày đặc bốc lên, đủ loại âm thanh hỗn tạp phát ra.
Tiếng nổ mạnh vẫn còn tiếp tục, mỗi vị trí nổ đều cách nhau rất xa. Rõ ràng đã được chuẩn bị từ trước nhằm đánh lạc hướng thủ vệ.
Đột nhiên có gì đó xuất hiện trong đầu, Hứa Tuấn Thiên khẽ nghiêng đầu nhìn về phía kia. Nơi đó là một mảnh hắc ám, hoàn toàn không thể nhìn được gì, nhưng hắn biết, Y Ân đang ở đâu.
Thời điểm chưa xảy ra vụ nổ, Y Ân đã có cảm giác đêm nay sẽ có biến động. Vốn không thèm quan tâm tới, nhưng luồng hơi thở trong không khí làm y bất an. Là huyết tộc.
Lá gan lớn thật, đám cừu địch này lại dám phát động tập kích ở lang tộc.
Đột nhiên muốn biết mặt tên tập kích to gan này.
Dựa vào giác quan nhạy bén, đám huyết tộc bắt đầu bao vây y.
Móng tay nhanh chóng trở nên sắc nhọn tấn công về phía đám huyết tộc tập kích.
Móng vuốt sắc bén rạch nát không khí, thời điểm chạm vào cơ thể đối phương lập tức giống như trận cuồng phong tạo từ hàng ngàn lưỡi đao gió nghiền nát tất cả.
Không hề ngần đầu lên, chỉ dựa vào bản năng cơ thể. Động tác so với đối phương nhanh hơn rất nhiều, cơ thể bay lên, chặn đường lui của cừu địch. Cơ thể siết chặt, đôi mắt đã hoàn toàn biến thành màu vàng.
Phanh!
Giống như âm thanh kim loại va chạm.
Khóe miệng lạnh lùng của Y Ân cong lên. Y nghĩ thấy mùi máu, dù bình tĩnh đến thế nào thì đối phương vẫn bị thương.
Đáp xuống đất, nhìn huyết tộc đang ngồi xổm trên mặt đất nói: “Gọi đồng bọn của ngươi xuất hiện đi! Cùng tiến lên một lượt.”
Không khí xung quanh lập tức thay đổi, tràn ngập sát khí.
Ai Phát Lạp.
Tạp Tát.

Kiệt Lạp Nhĩ Đức.

Trong đầu nhanh chóng phán đoán thân phận đối phương. Tay trái nâng lên, thuận theo lực đạo đối phương vung tới bẻ gãy cổ tay. Đồng thời tay phải siết chặt, ung dung bóp nát ba mũi tên cùng lúc phóng tới.

Phía trên.

Ngẩng đầu, móng vuốt sắc bén đã muốn chạm vào mi tâm y.

Bất ngờ bị tấn công, máu tươi từ vết thương chảy ra đầm đìa. Cơ thể Y Ân hóa thành hư ảnh, trong khoảnh khắc huyết tộc phát hiện ra thì vết hầu đã bị cắt đứt.

“Nói, mục đích của ngươi.”

Y Ân nhìn huyết tộc bán quỳ trên mặt đất, nhẹ nhàng nói.

Cùng một tư thế, cùng một biểu tình, trên mặt đất là 3 cỗ thi thể huyết tộc.

Huyết tộc cắn môi, vết thương trên cổ không ngừng chảy máu, tầm mắt dần mơ hồ.

“Thân là huyết tộc, nếu chết vì mất máu sẽ rất buồn cười.” Y Ân chậm rãi đến gần, ngón trỏ đặt lên mi tâm huyết tộc, ở nơi đó lưu lại một dấu ấn nhàn nhạt.

Huyết tộc chống đỡ cơ thể suy yếu, muốn thoát khỏi tay y. Chỉ một động tác nhẹ nhàng, Y Ân dễ dàng ngăn chặn phản kháng của gã.

“Ngươi muốn làm gì?” Huyết tộc khẽ run rẩy, thiếu niên này làm gã cảm thấy rất kinh khủng.

Bên tai vang lên tiếng bước chân, đám người bắt đầu đuổi tới.

Đôi môi huyết tộc run rẩy, trừ phi cổ bị chặt đứt nếu không huyết tộc sẽ không chết. Chính vì vậy nếu như để kẻ thù bắt được, kết cục gã phải chịu còn kinh khủng hơn so với cái chết.

Y Ân thối lui vài bước sau đó xoay người rời khỏi.

Liền... chỉ như vậy?

Huyết tộc ngậy ngấn cả người, không thể tin thiếu niên này lại dễ dàng buông tha ình như vậy, y không phải là người lang tộc sao?

Bất quá, gã cũng không để vượt cơ hội này.

Cổ tay chống lên mặt đất mượn lực nhảy lên, biến mất trong màn đêm.

Cửa sổ vang lên một chút, Y Ân từ bên ngoài nhảy vào.

“Là ai?” Hứa Tuấn Thiên chờ y vừa vào thì lên tiếng, vừa rồi có vài người tới hỏi thăm, trong đó có tên Tịch Cách làm hắn có chút không thoải mái.

“Huyết tộc.” Y Ân tiến tới gần Hứa Tuấn Thiên, hôn nhẹ lên môi hắn một chút.

Hứa Tuấn Thiên cảm nhận hương vị máu trong nụ hôn, mặc dù trên người Y Ân hoàn toàn sạch sẽ, không hề dính tý huyết nào. “Gã trốn thoát?” Chụp lấy bàn tay Y Ân đang sờ soạn trên lưng mình. Nguyên lai những gì viết trong tiểu thuyết là thật, huyết tộc và lang tộc là kẻ thù truyền kiếp, đáng tiếc không kịp nhìn thấy huyết tộc, bằng không thì....

“Không cần sợ.” Y Ân thấy Hứa Tuấn Thiên cúi đầu không nói tiếng nào, nghĩ rằng hắn sợ hãi, cánh tay đang ôm hắn khẽ siết chặt: “Có ta ở đây, bọn chúng sẽ không dám tới.”

Giọng điệu ngây thơ, giống như trẻ con đang ủi mối tình đầu. Hứa Tuấn Thiên quay đầu đi, thuận tiện né tránh khỏi vòng tay y. Bất quá sự tự tin của tên này quả thực rất đáng ghét. Hắn hừ một tiếng: “Đối quân áo khác đi, có lẽ Tịch Cách sẽ trở lại đấy.”

Y Ân nâng cánh tay lên ngửi một chút, không ngửi thấy mùi gì. Cười hì hì đặt đầu dựa lên vai Hứa Tuấn Thiên: “Ngươi lo lắng cho ta sao? Vừa rồi ta không ở đây, ngươi rất sợ hãi đi!”

16. Chương 16

Hung tợn đẩy Y Ân ra, nhưng thất lưng lại nhanh chóng siết chặt. Thầm hận, trong lòng hắn hiểu rất rõ, trừ phi Y Ân chủ động buông tay nếu không không có khả năng hắn giãy dụa thoát ra được.

Đúng lúc này, chuông cửa vang.

“Là Tịch Cách.” Y Ân hừ một tiếng: “Đúng là tên gia hỏa đáng ghét.” Mở cửa ra, nghiêng người dựa lên. Y vừa rồi mới làm một phen lôi kéo với Hứa Tuấn Thiên nên quần áo đã muốn mở rộng lộ ra xương quai xanh tinh xảo cùng hai điểm hồng nhạt tinh xảo trước ngực.

Tịch Cách ở bên ngoài chờ hết nửa ngày, trong lòng rất thiếu kiên nhẫn. Gã biết đứa em trai này rất khó đối phó vì thể trên mặt cũng không để lộ ra biểu tình gì, vẫn giữ bộ dáng tao nhã yếu ớt, bất quá khi nhìn thấy bộ dáng của Y Ân, trên bộ mặt giả tạo vẫn xuất hiện một vết rách rất nhỏ.

“Vừa rồi có huyết tộc đột kích, ta sợ người gặp nguy hiểm.”

“Ca ca...” Y Ân lười biếng mỉm cười: “Không cần lo lắng, ta rất tốt.” Y khẽ cong khóe miệng, ánh mắt chuyển động dừng trên người nam nhân trước mặt. “Quả thực rất tuyệt.”

Âm thanh Y Ân trầm thấp mềm mại, kèm theo một chút khàn khàn. Hồ hấp Tịch Cách cứng lại, những hình ảnh vừa rồi nhìn thấy lập tức tái hiện trong đầu. Nam nhân bị trói buộc trong lòng ngực Y Ân, giãy dụa khóc lóc, hai thân hình nam tính tràn ngập sức quyến rũ quấn lấy nhau quay cuồng bên dưới lớp chăn.

Bộ vị bên dưới khó hạ nóng rực rực rục muốn đứng lên, Tịch Cách cảm thấy mình phải rời khỏi đây: “Thế... là tốt rồi.”

Y Ân nhìn theo bóng lưng Tịch Cách hốt hoảng rời đi, lạnh lùng mỉm cười.

Tịch cách so với y không phải là đối thủ ngang tầm. Muốn làm đối thủ của y, phải quỷ kiệt hơn nhiều.

Phụ thân còn chưa chết. Nhớ lại thân hình ốm yếu hôm nay, sức sống so với quá khứ còn mảnh liệt hơn.

Hiện tại chính là thời điểm chọn lựa người thừa kế. Nhìn thấy những đứa con của mình ngày càng lớn lên, mạnh mẽ, cường tráng, mà chính mình thì ngày càng suy yếu, loại tâm lý này quả thực rất kỳ diệu. Dù sao tư vị nắm quyền lực trong tay rất tuyệt vời, nhưng hiện tại lại phải vất bỏ nó. Cùng đứng trên một vị trí quyền lực, Y Ân hiểu rất rõ cảm giác này. Bất quá ánh mắt phụ thân khi nhìn y tràn ngập cảnh giác, thậm chí còn mang oán hận.

Phụ thân nghĩ y không phát hiện ra, nhưng ông quên mất đi huyết mạch tương liên. Chỉ cần một ánh mắt, y có thể đoán được suy nghĩ của đối phương, bởi vì họ cùng là một loại người.

Vì thế y trực tiếp vạch trần bộ mặt ôn nhu kia.

Biểu tình phụ thân trở nên hung tợn, đi tới trước mặt bóp lấy cổ y.

Nhiều năm trôi qua, đây là lần tiên y tiếp xúc với phụ thân gần như vậy.

Bàn tay trên cổ cứng rắn lại mạnh mẽ, móng tay hơi cong đâm vào da thịt. Tử vong gần y trong gan tấc, nhưng một chút sợ hãi y cũng không cảm nhận được.

Phụ thân đã già rồi. Lang tộc sống rất lâu, phụ thân đã sống mấy trăm năm, dòng máu trong cơ thể đã không còn đủ để duy trì những biểu hiện giả dối. Da ông trở nên vàng vọt như ngọn nến, trên mặt che kín từng lớp nếp nhăn. Ánh mắt cũng không còn ánh vàng rực rỡ, mà có chút vẫn đục.

Y thực hoài nghi, cơ thể này đã tới cực hạn, vì sao phụ thân vẫn không muốn buông tay?

Đưa tay lên chế trụ cổ tay phụ thân: “Ông không thể giết được ta.” Âm thanh y rất bình tĩnh, thậm chí ánh mắt cũng không chớp động.

Thong thả nhưng kiên định tách cổ tay phụ thân ra. Nam nhân già yếu phát ra tiếng gầm rú trầm thấp, cổ tay suy yếu bị chế trụ bắt đầu run rẩy.

“Không cần chọc giận ta.” Năm ngón tay siết chặt, cổ tay bị chế trụ phát ra âm thanh xương cốt trật khớp. “Phụ thân, ta không phải địch nhân của ông.” Y buông tay ra, nhìn nam nhân đang lui về phía sau. Có chút bất đắc dĩ thở dài, xem ra kết quả cuộc đàm phán không được như ý.

“Người có thể cảm giác được luồng năng lượng bắt đầu biến đổi.” Khóe miệng phụ thân lộ ra nụ cười ác ý.

Y gật đầu, mấy ngày nay không khí dao động rất bất thường, rất nhiều trẻ nhỏ trong tộc sinh bệnh, phải sử dụng tới máy móc mới có thể duy trì mạng sống. Từ khi nào những đứa trẻ lang tộc lại trở nên yếu ớt như vậy?

Một ý nghĩ chợt xuất hiện trong đầu: “Người kia tỉnh?” nhanh chóng suy nghĩ: “Là ông!” Y mím môi, xoay người đi ra cửa.

“Người không hỏi lí do sao?”

“Cũng không có gì khó hiểu, dù sao ông cũng sắp chết, đương nhiên hận không thể đem tất cả mọi người chôn cùng.”

“.... hừ, cho tới nay người luôn là đứa nhỏ làm người ta chán ghét.” Nam nhân ngừng một chút: “Ta cũng chỉ can thiệp một chút, người kia... vốn cũng sắp tỉnh.”

“Không đáng ngại.” Y Ân khẽ mỉm cười. “Ta làm cho người đó ngủ tiếp là được rồi.” Nghiêng đầu, ánh mắt xanh biếc xinh đẹp tựa ngọc bích, rục rờ lưu động: “Vĩnh viễn... không còn tỉnh lại nữa.”

“Y Ân?”

Hứa Tuấn Thiên lắc lắc cơ thể Y Ân, tên gia hỏa này lúc này rất kì lạ.

“Ngày mai chúng ta tới một nơi.” Ngón tay Y Ân trượt lên cổ nam nhân, lơ đãng cuộn lên lọn tóc đen ngắn ngủn: “Ta phải xác định một chút...”

“Cái gì?” Hứa Tuấn Thiên bị Y Ân đùa nghịch có chút bực dọc.

Y Ân cười nhẹ một tiếng: “Vừa rồi bị cắt ngang, lúc này người tốt nhất là thỏa mãn ta.”

“Không.... ngô....”

17. Chương 17

Tuy rằng Y Ân luôn nói những lời hung ác, động tác cũng rất hạ lưu nhưng cuối cùng y cũng không ép buộc Hứa Tuấn Thiên. Thực mãnh liệt đem nam nhân ôm vào trong ngực, ngay cả hai chân cũng quấn lên người đối phương, Y Ân ngủ rất ngon.

Hôm sau Hứa Tuấn Thiên tỉnh lại, bởi vì bị đè ép suốt một đêm nên toàn thân hần đều đau nhức, nhất là bả vai cơ hồ không nhấc lên nổi. Lúc này Y Ân sẽ tới mát xa cho hắn. Nhưng Hứa Tuấn Thiên sao dám cho y lại gần, cũng không phải chưa từng lĩnh giáo qua, trong mắt con dâm lang này không có chút hảo ý nào cả.

Ăn sơ qua điểm tâm, Y Ân sai người chuẩn bị xe, đối với mọi người lấy lý do là muốn tới phụ cận dạo chơi. Bất quá Hứa Tuấn Thiên biết mục đích của y không đơn giản như vậy.

Ngồi trong xe, nhìn cây cối lao vun vút hai bên. Tốc độ Y Ân lái rất nhanh, vừa ra khỏi nội thành, cảnh vật bên ngoài lập tức thành một mảnh mơ hồ, hoàn toàn không nhìn ra hình dáng vốn có. Hứa Tuấn Thiên quay đầu nhìn người đang ngồi bên cạnh, lông mi Y Ân rất dài, khẽ run rẩy giống như một cánh quạt nhỏ. Hứa Tuấn Thiên nhìn gương mặt xinh đẹp trước mắt có chút mê mẩn. Một mỹ thiếu niên như vậy, lại là quý tộc, vì sao cứ bám dính lấy mình?

Tay trái không tự giác khê sờ lên bụng, là vì... đũa nhỏ sao?

Hai hàng chân mày chán ghét nhú chặt, thật không thể tưởng tượng khi bụng mình to lên sẽ có bộ dáng gì.

Đột nhiên đôi môi bị một vật thể ướt át ngậm lấy. “Đang nhìn gì?” Gương mặt xinh đẹp của Y Ân gần trong gang tấc, đôi mắt xanh biếc làm người ta say mê.

“Đang nghĩ rốt cuộc người muốn đi đâu.”

Y Ân chăm chú nhìn hắn một lát, cũng không vạch trần: “Còn đi một giờ nữa, nếu mệt có thể dựa vào vai của ta.”

Lúc nói đến từ mệt, y cố ý kéo dài âm.

Hứa Tuấn Thiên hừ một tiếng, khoe mắt cũng liếc nhìn về phía trước, kinh hô một tiếng.

Cổ tay Y Ân vừa chuyển, chiếc xe nhanh như tên bắn lách sát qua một chiếc xe tải, thời điểm mạo hiểm như vậy nhưng y vẫn không quên cẩn lên môi Hứa Tuấn Thiên một cái.

Hứa Tuấn Thiên không nhúc nhích, tùy ý Y Ân hoạt động. Hắn không sợ chết, nhưng chết ở đây cũng quá uất ức đi.

“Lái xe cẩn thận.” Tức giận căn dặn một câu. Quả thật có chút mệt mỏi, khê di chuyển thân mình, vốn không muốn ngủ nhưng không biết sao lại đang dần thiếp đi. Đến khi tỉnh lại hắn phát hiện trên người mình được phủ một tấm áo khoác. Y Ân đứng bên ngoài dựa vào đầu xe hút thuốc.

Hứa Tuấn Thiên nhìn Y Ân phun ra một ngụm khói xinh đẹp, hắn có cảm giác thời gian đang ngừng lại: “Không ngờ lang nhân cũng hút thuốc, không sợ trúng độc nicotine sao?” Thuận lay giật lấy điếu thuốc, chính mình hút một ngụm. Hương vị cay xè lọt vào yết hầu, Hứa Tuấn Thiên nheo mắt lại.

“Sống suốt mấy trăm năm, đến bao giờ mới chết vì trúng độc nicotine?”

Hứa Tuấn Thiên nhả ra một ngụm khói cuối cùng sau đó đem tàn thuốc vắt xuống đất, dùng chân giẫm lên. “Tuổi thọ nhân loại ngắn hơn người rất nhiều, vấn đề này ta tự hỏi mình có lẽ thỏa đáng hơn!” Đưa trả áo khoác cho Y Ân: “Chỗ này sao?” Liếc nhìn xung quanh, trừ bỏ đá cũng chỉ là đá, quả thực nhìn không ra nơi này có gì đặc biệt.

Y Ân gật đầu: “Theo ta.”

Phía sau tảng đá có một con đường nhỏ, bởi vì mới trải qua một trận mưa, khắp nơi tản mát ra mùi tanh hôi của bùn đất. Hứa Tuấn Thiên cảm nhận được bên dưới đang chôn dấu thứ gì đó. Đi một hồi, dưới chân cũng trở nên mềm mại. “Đây là đâu?” Mũi giật giật, đẩy ra một nhánh cây, bên dưới lộ ra xác của một động vật đã hư thối, xương cốt và da thịt dính thành một nùi.

Chân mày Y Ân cau lại: “Nơi này trước đây không phải như thế.” Không biết y suy nghĩ tới chuyện gì, ánh mắt thản nhiên tản ra sắc vàng. Y Ân cẩn thận căn dặn Hứa Tuấn Thiên: “Người phải theo sát ta, đừng động vào thứ gì kì quái.”

Hứa Tuấn Thiên cẩn môi, bước chân nhanh hơn, bảo trì khoảng cách giữa mình và Y Ân. Hắn phát hiện bước chân Y Ân rất nặng, mỗi bước đi đều lưu lại dấu chân trên mặt đất. Có chút kì quái, tiểu gia khỏa này trước đây đi đường đều không để vang lên âm thanh.

Ánh mắt liếc một vòng lên người Y Ân, thoáng nhìn có thể thấy biểu tình không được tự nhiên của thiếu niên. Hứa Tuấn Thiên cười ha hả đồng thời đập chông lên vết chân của Y Ân. “Không cần lo lắng như vậy, ta có thể tự bảo vệ mình.”

Y Ân hừ lạnh một tiếng, tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình vì tên nô lệ này mà lo lắng.

Cuối đường là một tảng đá lớn. Y Ân xoay tảng đá một vòng, sau đó ngồi xổm xuống không biết đang đùa nghịch gì.

Hứa Tuấn Thiên nhìn qua phát hiện y đang sắp xếp một mớ nhánh cây. Xem hình dạng thì tuyệt đối không phải tự nhiên rơi xuống. Giống như một đồ án.

“Có người đã tới đây.” Y Ân cầm lấy một nhánh cây, thay đổi vị trí một chút rồi mới đẩy tảng đá cao hơn đầu người qua một bên.

Nhẹ nhàng đẩy một phát, dường như đó không phải tảng đá nặng trĩu mà chỉ là một cọng lông chim không trọng lượng. Hứa Tuấn Thiên cố nén lại kinh ngạc, vừa rồi hút một chút không khí, cổ họng có chút đau.

Nghiêng thân mình tiến vào mật đạo dưới tảng đá.

Bước một bước liền cảm thấy nguy hiểm, phía dưới không có bậc thang, không có độ dốc, Hứa Tuấn Thiên rơi thẳng xuống. Gió vù vù vang lên bên tai, với tốc độ này rơi xuống chắc chắn sẽ biến thành một bãi bùn nhão.

Đột nhiên thân thể bị ôm lấy, tốc độ cũng dần chậm lại.

Bên tai vang lên tiếng kim loại ma sát, trong không gian hắc ám này đặc biệt chói tai.

Nương theo luồng sáng nhợt nhạt, Hứa Tuấn Thiên thấy Y Ân đang dùng một tay ôm mình, một tay vươn móng vuốt đâm vào vách tường.

Tốc độ rơi xuống cuối cùng cũng ngừng lại, hô hấp Y Ân có chút dồn dập nhưng động tác vẫn vô cùng ổn định. Xuống thêm một trăm met cuối cùng cũng tới đáy động.

Đáy động rất tối, đưa tay không thể nhìn thấy ngón, mặc dù ánh mắt nhanh chóng thích nghi với bóng tối nhưng Hứa Tuấn Thiên cũng chỉ nhìn thấy một bóng dáng mờ nhạt.

Y Ân giữ chặt tay hắn, hành động dường như không hề bị bóng tối ảnh hưởng. Ánh mắt xanh lục phát ra huỳnh quang, Hứa Tuấn Thiên bật cười, đúng là lang.

“Rất kì quái, phụ thân nói người kia đã sắp tỉnh, nhưng hình như không cảm nhận được hơi thở.” Tất cả giác quan của Y Ân đều bùng dậy, tra xét xung quanh.

Tựa như từ trên cao nhìn xuống, quét hết mọi góc ngách trong động. Bên trong động rất sạch sẽ, ngay cả đám côn trùng cũng không có. Người kia nhất định còn ở đây. Cho dù đã trở nên rất yếu ớt, nhưng những sinh vật ở nơi này vẫn nhớ rõ hơi thở của người nọ, không dám xúc phạm, không dám tới gần. Đi vào sâu bên trong, có một tảng đá trên mặt đất khắc hoa văn long lân.

Chính là nơi này.

Áp lực trong không khí đột ngột tăng cao, ý thức có chút hỗn loạn. Miễn cưỡng đi tới phía trước, bên trong một khối băng thật lớn mơ hồ có một bóng người.

“Y Ân?”

Biết Y Ân đang sử dụng niệm lực, Hứa Tuấn Thiên không dám quấy rầy hắn. chính là trong nháy mắt hắn nhìn thấy sắc mặt Y Ân tái nhợt rất đáng sợ.

“Không cần lo lắng.” Con người xanh chậm chậm mở ra: “Người kia, vẫn chưa tỉnh.” Y cắn môi, phải mau một chút.

Nhớ lại đoạn kí ức vừa nãy y nhanh chóng tiến lên trước khối băng. Bước đến trước khối băng khoảng chừng trăm met, những bức tường xung quanh cũng đông kết đầy băng đá, phiến đá hoa văn long lân dưới chân vẫn rất khô ráo.

“Người đợi ở đây.” Móng tay Y Ân chậm rãi dài ra, tựa như mũi cây chủ thủ bén nhọn.

Khối băng cao to cơ hồ chiếm hết nửa huyết động, Y Ân vuốt ve lên mặt băng, y cảm nhận được nguồn năng lượng mạnh mẽ đang dao động. Mặc dù vẫn đang trầm ngủ nhưng vẫn có thể cảm nhận được nguy hiểm. Y Ân cau mày, nắm ngón tay nhanh chóng cảm xuống, tảng băng vốn nghĩ không thể lay động lại bắt đầu xuất hiện một vết rạn nứt.

Tiếp theo đó là những âm thanh nứt toát vang lên liên tục, khối băng khổng lồ trong phút chốc đổ ập xuống đất.

Thân ảnh bên trong thức dậy, là một nam nhân. Tóc dài ôm sát gương mặt, hai tay ôm lấy đầu gối cuộn mình.

Dễ dàng như vậy sao?

Tuy rằng trí nhớ rất mơ hồ, nhưng trong lòng vẫn còn sót lại một chút ấn tượng. Nam nhân này làm lang tộc suýt chút nữa diệt vong.

Không một chút chần chừ, y nhắm thẳng vào trái tim nam nhân, tàn nhẫn đâm vào.

Ngay khoảnh khắc chạm vào cơ thể kia, không khí bắt đầu vặn vẹo, áp lực cực lớn, ngay cả tảng đá vô cùng cứng rắn cũng hóa thành bột phấn trong nháy mắt.

Y Ân phóng nhanh như một mũi tên lao về phía sau, bảo vệ Hứa Tuấn Thiên.

Kỳ thật vẫn còn cơ hội, nhân lúc nam nhân vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, dốc hết toàn lực giết gã.

Sau lưng cảm thấy đau đớn, năng lượng ập tới làm tổn thương làn da. Một tia cơ hội cuối cùng cũng đánh mất, bất quá y không hối hận, chặt chẽ bảo vệ người trong lồng ngực, chờ đợi cơn bùng nổ qua đi.

18. Chương 18

Quang mang mãnh liệt phát ra làm chung quanh đều chìm trong màu trắng lóa mờ mịt. Ánh sáng chói mắt làm Hứa Tuấn Thiên không thể nhìn rõ mặt Y Ân, nhưng nếu không có thiếu niên này bảo hộ, số phận hẳn cũng sớm giống như tảng đá kia, biến thành bột phấn. Không khí trở nên nóng rực, hẳn có một loại ảo giác, dường như máu trong cơ thể đang sôi lên sùng sục. Đột nhiên hắn ngửi thấy mùi hương bị đốt cháy. Cánh tay Y Ân đang ôm hắn càng siết chặt hơn, móng tay cắm vào da thịt.

“Y Ân?” Hắn khàn khàn gọi tên thiếu niên, bàn tay chạm vào cơ bắp đang siết chặt. Những vết thương trên người Y Ân có thể dùng mắt thường nhìn thấy tốc độ khôi phục. Khép lại, lại vỡ ra, cứ như thể tuần hoàn không ngừng.

Mồ hôi trên trán Y Ân nhỏ xuống, rơi vào gáy Hứa Tuấn Thiên. Trong nháy mắt lại bốc hơi đi.

“Buông ta ra đi!” Tiếng thở dài hệt như nỉ non, nếu không có hắn, Y Ân sẽ không chặt vật như vậy.

Trong luồng sáng chói mắt, bóng người ngày càng rõ hơn, mang theo nguồn năng lượng mạnh mẽ hướng về phía bọn hắn.

Y Ân không nói gì, chỉ càng siết chặt vòng tay.

Tiếng nổ mạnh cuối cùng cũng chậm rãi ngừng lại. Quần áo trên người Y Ân rách bươm, lộ ra đường cong cơ thể, da thịt trắng nõn sáng bóng.

“Ái Đức Hoa?” Tóc nam nhân rất dài, xoa xuống tận chân.

“Đó là tên cha ta.” Y Ân kéo Hứa Tuấn Thiên về phía sau, đề phòng nhìn người nam nhân đang đứng trước mình chừng mười bước chân.

“Nga.” Nam nhân mỉm cười. “Bộ dạng các ngươi rất giống nhau, bất quá ngươi xem ra có khả năng hơn. Trong vụ nổ cường đại như vậy vẫn có thể bình an vô sự, trong lang tộc Đại Tân Sinh xem ra là hiếm có.” Giọng nói nam nhân rất ôn hòa, ánh mắt nhìn bọn họ cũng rất dễ gần, nhưng y biết nam nhân này tuyệt đối không vô hại như vẻ bề ngoài.

“Ngươi gọi là... Y Ân?” Nam nhân chần chờ một chút, lấy tay so một độ cao trong không khí. “Ta nhớ trước kia ngươi chỉ cao đến chừng này, là một đứa nhỏ rất đáng iu.”

Lang tộc sống rất lâu, khoảng thời gian lớn lên cũng rất chậm, có thể nhìn thấy bộ dáng mình lúc đó, nam nhân này rốt cuộc đã ngủ bao lâu.

“Vì sao đột nhiên tỉnh lại? Gần đây không ngừng có nguồn năng lượng dao động, là do người tạo ra?”

“Năng lượng... dao động?” Về mặt nam nhân rất ung dung, năm ngón tay nhẹ nhàng siết chặt trong không trung. “Đúng vậy, năng lượng hắc ám dần dần cắn nuốt quang minh, quả thật khiến cho người ta cảm thấy không thoải mái.

Cũng không phải thương tiếc gì, chỉ đơn giản là không thoải mái thôi. Không biết vì sao, Hứa Tuấn Thiên lại có suy nghĩ như vậy.

Hắc ám cùng quang minh, đối với nam nhân này cũng chỉ là một tên gọi, hoàn toàn không có ý nghĩa. Huống chi lang tộc luôn chạy trong cuộc đua giữa hắc ám và quang minh. Chẳng qua bởi vì thời gian sinh tồn quá dài nên hình thành thói quen thích năng lượng quang minh hơn thôi. Nhưng những đứa bé trong lang tộc không được may mắn như vậy, thân thể quá yếu ớt không thể tiếp nhận nỗi sợ thay đổi đột ngột này.

Đột nhiên, bốn phía xuất hiện ánh sáng chói lòa, nhìn kỹ thì thấy là biến hóa của bùa chú rất phức tạp. Bốn ẩn chú tỏa ra luồng ánh sáng xinh đẹp, giống như mạng nhện bao lấy nam nhân.

Y Ân vuôn dài móng vuốt đâm về phía nam nhân. Tốc độ y cực nhanh, Hứa Tuấn Thiên chỉ kịp nhìn thấy một cái bóng trắng. Cự lang lông bạc hòa hợp với thân hình thiếu niên mảnh khảnh tạo thành một cỗ máy giết chóc hoàn mỹ.

Móng vuốt gấp khúc cấu xé cơ thể, giống như sóng cuộn, cơ thể nam nhân vụn vụn vài cái liền biến mất.

Không đúng.

“Y Ân!” Hứa Tuấn Thiên kêu lớn, nhưng đã không kịp. Nam nhân từ phía sau siết chặt cổ Y Ân.

“Không có khả năng.” Y Ân cúi đầu nói. Trước khi phá vỡ khối băng y đã hạ ẩn chú xung quanh. Khi ẩn chú xuất hiện luồng không khí xung quanh sẽ giống như keo dính chặt lại, nếu có thể thoát ra thì hành động cũng bị hạn chế. Điều y muốn chính là khoanh khắc đỉnh trệ trong nháy mắt kia.

Chính là trong tình huống như vậy, tốc độ của nam nhân vẫn nhanh như thế.

“Kinh ngạc sao?” Chú ý tới biểu tình của Y Ân, nam nhân tươi cười. “Rất đơn giản, các chú thuật các người được học đều do ta lập ra.”

Không biết xuất phát từ nguyên nhân nào nhưng nam nhân rất kiên nhẫn giải thích nghi hoặc của Y Ân. “Sinh mệnh của ta rất dài, thỉnh thoảng lại nghĩ ra một ít trò chơi để giải khuây. Chú pháp thư các người học...” Tựa như nhất thời không nhớ ra, nam nhân tạm ngừng một chút mới nói tiếp: “Tên là nguyên thư đúng không! Chính là một trong những trò chơi của ta.”

“Trên thực tế, ta không bị bất cứ khế ước hay quy tắc nào trói buộc.” Nam nhân ôn hòa nói. “Bởi vì ta chính là quy tắc.”

Giọng nói vô cùng bình tĩnh ôn hòa, cho dù đối mặt với gương mặt lạnh lùng của Y Ân vẫn rất dễ mến, nhưng trong đó lại tràn ngập sự tự tin cùng kiêu ngạo.

Y Ân vẫn im lặng nghe nam nhân nói, y dần dần có cảm giác tuyệt vọng.

“Vốn ta không định giết người. Ngủ lâu như vậy hiếm có khi nhìn thấy người lang tộc.” Nam nhân thường thức biểu tình trên mặt của Y Ân: “Bất quá hiện tại ta thay đổi chủ ý, ánh mắt của người làm ta nhớ tới Ái Đức Hoa, quả thực là tên gia hỏa dê tiện.” Nam nhân tươi cười nói chuyện nhưng ngón tay không chút do dự bóp nát cổ Y Ân.

Đúng ra là như thế.

Nhưng ngay thời điểm Y Ân cảm thấy đau đớn, áp lực trên cổ chợt ngừng lại. Một con dao nhọn cắm xuyên vào cổ tay nam nhân.

“Ân?” Nam nhân chăm chú nhìn dao nhọn trong chốc lát, đem nó chậm rãi rút ra, khi mũi dao rời khỏi làn da miệng vết thương lập tức khép lại. “Nhân loại?”

Không biết lấy sức lực từ đâu Y Ân vùng mạnh thoát ra khỏi trói buộc của nam nhân, ôm lấy Hứa Tuấn Thiên né tránh một cú công kích cực mạnh.

Oanh một tiếng, vị trí Hứa Tuấn Thiên vừa đứng lúc này đã biến thành một hố sâu. Kích động quá lớn ảnh hưởng tới lớp đất đá trên đỉnh hang, sơn động bắt đầu sụp xuống.

“Trốn không thoát đâu.”

Tùy tay đánh bay những tảng đá đang rớt xuống, nam nhân chắn trước mặt bọn họ. Luồng không khí xung quanh nam nhân bắt đầu quay cuồng, hình thành hàng ngàn lưỡi dao gió sắc bén.

Y Ân cùng Hứa Tuấn Thiên liếc nhìn nhau, thấy được sự kiên quyết trong mắt đối phương. Nghĩ tới vừa rồi một đao làm người ta phải kinh ngạc, Y Ân mỉm cười, y làm sao có thể để nô lệ trong lòng này khinh thường?

Buông bàn tay đang siết chặt bên hông Hứa Tuấn Thiên ra, Y Ân mỉm cười: “Ai thắng ai thua vẫn chưa biết rõ.”

Đồng dạng tươi cười, hai người đồng thời nâng tay lên, năm ngón tay khép chặt giống như tia chớp đâm thẳng tới ngực đối phương.

19. Chương 19

Hứa Tuấn Thiên lắc lắc đầu, trên người hắn đều là bùn đất và đá vụn.

Sao rồi?

Hắn đứng lên, nhìn bốn phía, đã không còn ở trong sơn động nữa. Cây cối xanh tươi cao lớn, mặt cỏ mềm mại thơm mát, không hề giống như lúc mới tới đây, rốt cuộc là sao?

Y Ân đâu?

Đột nhiên nhớ tới người kia, theo bản năng nhìn sang bên cạnh, ngoại trừ mấy con chim sẻ riu rít nhảy nhót thì không có gì khác.

“Y Ân.” Lớn tiếng gọi tên thiếu niên, nhưng không hề nghe thấy tiếng trả lời. Trong lòng bắt đầu lo lắng, không lẽ vẫn còn ở trong sơn động với tên quái vật kia? Vừa đi tới vừa gọi tên đối phương, tâm dần trầm xuống. Trước lúc mất đi ý thức hắn nhớ rõ Y Ân ở sát bên cạnh, sau khi tỉnh lại đáng lý ra phải ở gần đây mới đúng. Tuy rằng rừng cây rất lớn, nhưng mà... tiểu gia khỏa kia tai thính đến như vậy, sao có thể không nghe thấy được.

Muốn quay trở lại hang động xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng thời điểm Y Ân đưa hắn tới đây, hắn hoàn toàn không nhận thức đường đi, hướng chỉ hoàn cảnh nơi này so với lúc đó hoàn toàn bất đồng.

Mù tịt không biết nên làm gì mới đúng.

Loại tâm tình này trước nay chưa từng có, bất giác vô cùng kinh ngạc khi bản thân bắt đầu có loại tư tưởng như vậy, Hứa Tuấn Thiên hung hăng đánh vào đầu mình một cái.

Trời bắt đầu tối sầm, bị những tán cây dày rộng che phủ, khu rừng lại càng nhanh chóng bị bóng đêm bao phủ. Trong bóng tối không biết có bao nhiêu dã thú đang rình rập.

Không biết dã thú ở thế giới này có sợ lửa không. Hứa Tuấn Thiên không dám khẳng định, bởi vì hắn chỉ gặp qua một con mãnh thú duy nhất, chính là Y Ân.

Cẩn cẩn môi, tên hỗn đản này, rốt cuộc đã chạy đi đâu rồi.

Đột nhiên hắn nghe thấy âm thanh gì đó, nghiêng đầu, chỉ có tiếng gió thoảng.

Bất giác đứng lại, ước chừng cách đó khoảng một chục mét, đột nhiên có vật gì đó dưới đám lá khô động đậy, phát ra âm thanh lạo xạo.

Nhìn chằm chằm đám lá khô, đánh giá hình dáng của vật thể bên trong. Có lẽ là một con chim non rớt từ trên cây xuống, ngẩng đầu, hoàn toàn tối đen không thấy rõ có tổ chim hay không. Hứa Tuấn Thiên nhặt một nhánh cây, chọt chọt vào đám lá khô.

“Ngao.....”

Tiếng kêu tinh tế, thì ra là một con thú con a! Ân, hi vọng béo một chút như vậy có thể no bụng.

Nghĩ đến đây cái bụng liền bắt đầu réo. Gạt mớ lá khô qua một bên, một đầu lông xù màu trắng lộ ra.

“Ân?” Hứa Tuấn Thiên híp đôi người, vươn tay chụp lấy vật nhỏ. Lông xù, da thịt nộn nộn, giống như... con chó nhỏ?

“Ngao ngao.” Tiểu gia khỏa nhìn Hứa Tuấn Thiên, ngây người một chút, tiếp sau đó lập tức giẫy dụa. Hứa Tuấn Thiên bắt ngờ không kịp đề phòng bị nó giẫy thoát ra, giẫy tiếp theo nó liền bổ nhào lên mặt hắn, đầu lưỡi nho nhỏ liếm lên hai cánh môi.

“Người cũng dám chiếm tiện nghi lão tử!” Hứa Tuấn Thiên tức giận, một tay túm lấy tiểu gia khỏa, ngón tay niết niết phần da cổ. “Thịt nhiều thật.” Ngón tay lại chọt chọt cái bụng mềm nhũn, tiểu gia khỏa kia lập tức nổi giận quơ quào bốn cẳng chân bé xíu béo múp míp.

“Ngao ngao.”

Hứa Tuấn Thiên suy nghĩ một chút: “Được rồi, đừng gào nữa.” Không biết vì sao hắn lại nghĩ tới Y Ân sau khi hóa thú cũng có bộ lông mềm mại thế này. Bất quá..... một lần nữa xách vật nhỏ lên quơ quơ, Y Ân không có bộ dáng nhỏ xíu đáng yêu như vậy.

“Ân, lão tử không ăn người.” Khóe miệng khê giật giật, đem nó đặt vào trong túi áo. “Không được lý sự.” Hung tợn nói một câu cảnh cáo.

Bẻ một nhánh cây làm vũ khí, bắt đầu đi kiếm thức ăn.

Muốn lấp đầy bụng không phải chuyện khó. Hứa Tuấn Thiên tước nhọn một đầu, bắt đầu bắt cá.

Vận khí không tồi, đợi tới lúc mặt trời hoàn toàn khuất núi hắn đã bắt được vài con cá.

Đốt lửa, dùng dao nhỏ đánh vẩy sau đó xiên vào nhánh cây nướng trên lửa. Mùi thơm rất nhanh bay ra, tuy rằng không có gia vị, nhưng đối với người đang đói bụng chỉ cần là thức ăn được nấu chín thì cái gì cũng ngon.

Dầu cá nóng bỏng nhiều lên ngọn lửa, một người một cái ngồi nhìn chảy nước miếng.

Hứa Tuấn Thiên cầm một con cá đã nướng chín lên định cắn một cái, đột nhiên thoáng nhìn thấy tiểu gia khỏa đang trưng ánh mắt mong đợi nhìn mình liền đặt một con khác trước mặt nó. “Nha, ăn đi!”

Tiểu gia khỏa nhìn nhìn Hứa Tuấn Thiên, tiểu móng vuốt đẩy đẩy con cá về phía hắn.

Hứa Tuấn Thiên có chút buồn cười, vật nhỏ này lại còn khách sáo với hắn: “Ăn đi! Còn nhiều lắm.” Nói xong hắn mới chột nhận ra, hắn đang làm gì a, tự nhiên lại nói chuyện với một con chó.

Con chó nhỏ lắc lắc cái đuôi, gật gật đầu sau đó mới gặm con cá tha đi.

Hứa Tuấn Thiên vẫn quan sát nó, quả thực là vật nhỏ thông minh. Không giống như dã thú bình thường khi bắt được con mồi liền lang thôn hổ yết, mà đem tới một nơi sạch sẽ mới bắt đầu chậm rãi hưởng dụng.

Ăn xong một con cá liền hướng Hứa Tuấn Thiên ngao một tiếng, ý bảo còn muốn nữa.

Hứa Tuấn Thiên có chút buồn bực, Y Ân còn chưa tỉnh, giờ ngay cả con chó nhỏ cũng muốn sai khiến hắn. Nhưng hắn ăn no cũng lười so đo. Đưa qua thêm một con, thuận tiện sờ sờ đầu nó, cảm xúc rất mềm mại.

Con chó nhỏ cắn ngón tay hắn một ngụm, không có chảy máu nhưng để lại một dấu răng nhọn nhọt. Hứa Tuấn Thiên mỉm cười: “Tức giận sao, có được mấy chiếc răng sữa?”

Giây tiếp theo liền có một cục bông trắng bổ nhào vào trên mặt hắn, chờ đến lúc hắn phản ứng lại thì trên mặt đã có một vài dấu quào, sau đó vật nhỏ ngồi bên cạnh đồng xương cá, liếm móng vuốt.

Loay hoay một lúc, thời gian cũng trôi qua nhanh chóng.

Hứa Tuấn Thiên leo lên một cây đại thụ, dùng cành cây và lá cây làm thành một chiếc giường đơn giản. Xuyên qua đám lá cây, trên đỉnh đầu là bầu trời đầy sao. Đột nhiên góc áo khẽ giật giật, một cục lông xù nằm bò lên ngực hắn.

Một tay gối sau đầu, một tay nhẹ nhàng vuốt ve lớp lông tơ mềm mại của con chó nhỏ, thở dài: “Không biết tên gia khỏa kia đang ở đâu, tuy rằng y thực bá đạo, cái gì cũng tệ.” Tạm ngừng một chút, khoe miệng lơ đãng lộ ra nụ cười ôn nhu: “Bất quá, ta vẫn hi vọng y bình yên vô sự.” Gãi gãi cằm con chó nhỏ, có lẽ vì ăn uống no đủ, tiểu gia khỏa này ngoan ngoan tùy ý hắn đùa nghịch, con người xanh biếc như ngọc bích, làm người ta phải trầm trồ.

20. Chương 20

Mặc dù ở trong rừng không thể đói mà chết, nhưng cũng không thể cứ ở trong này làm dã nhân mà không ra ngoài. Loanh quanh trong rừng vài ngày Hứa Tuấn Thiên cuối cùng hạ quyết tâm.

Xách tiểu sói con trong lòng ra, chăm chú nhìn đôi mắt xanh biếc kia. Lúc trước sao hắn lại ngu ngốc đến vậy, cho nó là một con chó nhỏ? Cầu sẽ không bướng bỉnh như vậy, mỗi lần ăn cái gì cũng cùng hắn ăn chung, lúc ngủ thì chui vào lồng ngực hắn sưởi ấm. Rõ ràng bộ dáng giống hệt như hên hồn đản đáng giận Y Ân.

“Này, muốn chạy đi đâu?”

Hứa Tuấn Thiên tuyệt đối không thừa nhận mình lạc đường, ngẩng cổ, hình mũi hướng tiểu sói con hừ một tiếng. Ý tứ rất rõ ràng, người tìm cho kỹ vào, nếu dốt đi lạc đường lão từ liền đem người đi hầm canh.

Tiểu sói con ngo ngoa hai tiếng, bước chân bé xíu lăn xăn phía trước. Kỳ quái chính là chân nó vừa ngắn vừa nhỏ thế nhưng luôn bảo trì khoảng cách một hai bước trước mặt Hứa Tuấn Thiên.

Không biết đi bao lâu, Hứa Tuấn Thiên mơ hồ nhìn thấy phía trước có nhà cửa.

Có nhà là có người a!

Cảm giác lúc này hệt như Hồng Quân Liên Xô trải qua chiến tranh cuối cùng cũng được gặp lại người thân!

Hứa Tuấn Thiên vươn một tay túm lấy tiểu sói con đang vô cùng đặc ý bỏ vào trong ngực. “Lông người tốt như vậy, cẩn thận bị người ta lột da làm bao gối bây giờ.” Tiểu sói con nằm trong ngực hắn cứ ngo ngoay không yên. Hứa Tuấn Thiên tức giận, cách một lớp áo vỗ một cái, không biết chụp trúng nơi nào, vật nhỏ ngo ngoa ô vài tiếng rồi bất động.

Hứa Tuấn Thiên cũng mặc kệ nó, hiện tại có chuyện quan trọng hơn cần làm.

Y Ân mất tích, quái vật kia cũng biến mất.

Cẩn môi dưới, hắn phải cẩn thận, trong thế giới này, nhân loại chính là kẻ yếu.

May mắn trên quần áo có gắn một ít phụ trang bằng vàng, gõ chúng ra cũng đủ đề hắn sử dụng vài ngày. Vào một gian bán phục sức, mua một bộ quần áo. Áo choàng thật rộng che khuất hoàn toàn dung mạo. Vốn đang lo lắng không biết mặc như thế có làm người khác chú ý không, nhưng vừa bước ra ngoài liền nhìn thấy có rất nhiều người mặc áo khoác kín mít như hắn. Có lẽ do năng lực quá yếu không thể thay đổi được dung mạo mới dùng quần áo che lấp.

Áo choàng rất lớn, cho dù nhét thêm vào mấy con sói con cũng không bị để ý.

Bất quá....

Hứa Tuấn Thiên cẩn rắng, để lại tiểu gia khỏa không chịu yên phận. Vì cái gì tên gia khỏa này cứ liếm ngực hắn.

Ăn chút gì qua loa, bầu trời đã bắt đầu tối sầm. Buổi tối tốt nhất không nên ra ngoài một mình, chủ tiệm tốt bụng nhắc nhở hắn. Hứa Tuấn Thiên có chút để ý tới đồng tử người chủ tiệm này, mắt gã có một sọc dựng thẳng, hệt như loài bò sát.

Đột nhiên nghĩ tới người ngoại tộc đầu tiên khi hắn tới thế giới này huyết tộc.

Lang tộc và huyết tộc là kẻ thù truyền kiếp.

Kéo lại rèm cửa, đặt đoản đao xuống dưới gối.

Sói con chui ra, cọ cọ hai má hắn, sau đó ngồi xổm bất động trên ngực hắn.

“Này, nặng muốn chết.” Hứa Tuấn Thiên đẩy đẩy nó, thân hình mập mạp tròn vo, sờ lên cảm xúc thật tốt. Ngoạn một hồi, sói con có vẻ muốn phát hỏa, Hứa Tuấn Thiên đang vui vẻ tiếp tục trêu chọc nó: “Tức giận sao? Ăn nhiều như thế, hèn chi lại béo nhanh như vậy.” Còn chọt chọt vào mông nó, thuận tay ở trên mặt néo một phen.

Sói con ngao ô một tiếng nhảy dựng lên, nhảy lên đầu Hứa Tuấn Thiên bắt đầu cào cấu tóc hắn.

Hứa Tuấn Thiên nghiêng răng: “Đừng nháo, rất đau a! Cái tên gia khóa này, so với Y Ân còn đáng giận hơn.”

Sói con chọt ngừng lại, nhảy xuống, ngồi trước mặt Hứa Tuấn Thiên liếm móng vuốt.

Hứa Tuấn Thiên chớp mắt vài cái, vừa rồi hình như hắn nhìn thấy con sói con mỉm cười.

Giống hệt người đó, khoe miệng khe khẽ, lộ ra nụ cười trào phúng tràn ngập tà khí.

Hứa Tuấn Thiên nuốt nuốt nước miếng, hắn luôn nghi hoặc vì sao trong rừng lại xuất hiện một con thú nhỏ yếu ớt xinh xắn đến như vậy, hơn nữa thời gian lại trùng hợp như vậy.

Trong đầu chợt xuất hiện một khả năng khó tin, màu lông giống nhau, hình dạng cũng giống, sói con trước mắt rõ ràng là hình dạng thu nhỏ của Y Ân. Hơn nữa còn xuất hiện sau khi Y Ân mất tích....

Rất thông minh, còn có thể nghe hiểu tiếng người....

“Người....” Hắn có chút do dự: “Người là Y Ân?” Âm thanh rất nhỏ, thậm chí còn có chút run rẩy. Trong chớp mắt nhìn nó không còn là con sói con nữa mà giống như một con quái vật.

“Hứa Tuấn Thiên, người cũng không ngốc lắm.”

Trong đầu đột nhiên vang lên một giọng nói. Không phải dạng sóng âm truyền tới âm thanh, mà là trực tiếp, xuất hiện trong đầu. Huyết thái dương có chút đau đớn, Hứa Tuấn Thiên khó chịu nhíu mày. “Y Ân, thật là người.”

Tư thế vốn luôn tao nhã, hiện tại thay thế bằng bộ dáng tiểu sói con tròn vo, nhìn sao cũng vô cùng đáng yêu.

Hứa Tuấn Thiên tự cảnh cáo chính mình không được cười, tiểu gia hỏa này bị mình khi dễ suốt mấy ngày, hiện tại là thời điểm tính sổ, nhớ ra mình còn bật cười làm y thẹn quá hóa giận thì không tốt.

Y Ân mặt dù đang làm ra bộ dáng tàn bạo, nhưng trên thực tế y chỉ là một cục bông giả bộ lãnh khốc mà thôi. Nguyên bản là sói nhưng bộ dáng lại giống chó con, bộ lông thì mềm mại như mèo.

“Ta không biết là người, ta nghĩ người cùng tên kia đã....” Nhìn thấy mắt sói con bắt đầu tỏa ra tia lửa, Hứa Tuấn Thiên cảnh giác ngậm miệng lại.

Quả nhiên Y Ân nổi giận, móng vuốt bé xíu chụp lấy đệm giường, lông mao trên người xù lên giống như sắp nổ tung. “Ta mà vô dụng như vậy sao? Bại dưới tay gã sao?”

“Đương nhiên không phải, người rất mạnh bằng không sẽ không hoàn hảo đứng ở đây.” Hứa Tuấn Thiên nhanh chóng xoa dịu, ngón tay khe khẽ nhu nhún: “Người có thể biến thành hình dáng nhân loại không, nói chuyện như vậy, đầu của ta rất đau.”

Y Ân cúi thấp đầu xuống, không biết đang suy nghĩ cái gì: “Hiện tại năng lực của ta rất yếu, vốn muốn đồng quy vu tận với tên gia khóa đó....” Y ngừng một chút, âm lượng tiếng vọng trong đầu Hứa Tuấn Thiên cũng nhỏ xuống: “....kết cục tốt hơn so với dự đoán của ta, chỉ mất đi một nửa sức mạnh, biến trở về hình dáng lúc nhỏ. Tên gia khóa kia.... hừ!”

Đúng là tiểu gia khóa kiêu ngạo. Hứa Tuấn Thiên xoay người: “Thế bây giờ phải làm sao, hình dạng người bây giờ nếu bị huyết tộc biết...” Hấn cẩn thận chọn lọc từ ngữ, sợ vô tình nói trái ý Y Ân. Y biến về hình dáng lúc nhỏ càng miễn cảm hơn so với bình thường. Hay là thân thể nhỏ lại, tâm trí cũng bị biến chất? Bất quá Y Ân như vậy lại càng đáng yêu hơn, tính cách cũng rất dễ nắm bắt, chỉ cần đối xử như với trẻ con là được.

Huyết tộc!

Kỳ thật Y Ân vẫn luôn suy nghĩ tới vấn đề này. Thế giới này không phức tạp như thế giới của nhân loại, sức mạnh quyết định tất cả. Nếu là hình thái trưởng thành, y hoàn toàn không lo lắng gì tới dị tộc. Nhưng với tình hình hiện tại, không nói tới huyết tộc, cho dù là một tộc nhân tìm thấy cũng không phải chuyện tốt. Cường giả có thể cắn nuốt kẻ yếu để bổ sung sức mạnh cho bản thân. Y hiện tại, chính là một viên đại bổ hoàn.

Cười lạnh, muốn ăn y cũng không phải chuyện dễ dàng.

“Đi hướng đông.” Y nói với Hứa Tuấn Thiên. “Ta cảm nhận một nguồn năng lượng mãnh liệt phát ra từ hướng đó. Cho dù chỉ có một phần vạn cơ hội, y cũng muốn cắn nát cổ năng lượng kia.

Hứa Tuấn Thiên cũng không hỏi nhiều, Y Ân tự có suy nghĩ của mình, hấn cũng không muốn biết.

Lúc này có tiếng gõ cửa vang lên.

Hứa Tuấn Thiên mở cửa phòng một chút, qua khe hở hấn nhìn thấy gương mặt tròn trịa của chủ nhân khách điểm. “Tiên sinh, có cần nước ấm không?”

“Cám ơn, chúng ta không cần.”

Vừa định khép cửa phòng lại thì hấn nhìn thấy chủ khách điểm neoh con người bé tí lại, khuôn mặt đôn hậu thành thật trở nên bất thường: “Giá cả không cao, chất lượng rất tốt.” Gã nhìn chằm chằm Hứa Tuấn Thiên, nam nhân bỏ đi lớp áo choàng vô cùng anh tuấn, làm cho gã động tâm. Bất quá toàn thân nam nhân này phát ra mùi lang tộc mãnh liệt, hơn nữa còn là mùi của tầng lớp cao cấp.

Thực làm cho người ta chán ghét, nếu có thể cắn một ngụm....

Bàn tay che dấu dưới ống tay áo bắt đầu lộ ra móng vuốt, tham lam nhìn ngắm phần gáy cổ Hứa Tuấn Thiên.

“Thật sự rất rẻ.....” Vừa nói gã vừa bước tới gần, hương vị ngọt ngào kích thích gã lộ ra hai chiếc răng nanh.

Đột nhiên một đạo bạch quang lóe lên, gã cúi đầu, cổ tay đã bị chặt đứt.

Khoảnh khắc kinh ngạc vừa trôi qua, đau đớn liền như thủy triều ập tới. Ôm lấy cổ tay đứt lìa tru lên, âm thanh không giống như tiếng nhân loại kêu la đau đớn, mà giống như tiếng tê tê của bò sát.

Hứa Tuấn Thiên lui về phía sau vài bước, tay cầm đoản đao đổ đầy mồ hôi.

Tên chủ tiệm té xuống đất, cơ thể bắt đầu biến hóa. Đôi chân ngắn ngủn béo ú dần dần dài ra, thân thể trên mặt đất bắt đầu nhúc nhích.

Là.... xà.....

Hứa Tuấn Thiên không sợ xà, nhưng mà tận mắt nhìn thấy một người biến thành rắn, hơn nữa còn là một con rắn thô to bự hơn bắp đùi của con người trong khoảng cách gần như vậy.....

Hấn hít một ngụm lạnh khí, sống lưng lạnh buốt, đổ đầy mồ hôi.

Y Ân ngồi xổm trên đầu vai hấn, neoh mắt nhìn con rắn kia.

Tiểu gia khóa này muốn đánh nhau.

Móng vuốt vung lên, không biết y công kích thế nào, thân thể nam nhân trên mặt đất lập tức bị cắt đứt, từ eo trở xuống đều là máu tươi.

Đừng có ở chỗ nào cũng quỵen rũ người, bằng không ta thấy một người liền sát một người.

Hứa Tuấn Thiên biết Y Ân tức giận nhưng lần này hắn không muốn nghe theo y. Tên gia khóa này có ý gì, quyền rũ người khác, là con mắt nào của y thấy hắn quyền rũ người ta?

Hứa Tuấn Thiên vô cùng tức giận, Y Ân bị hắn ngó lơ càng tức giận hơn, cuối cùng tai ương vẫn đổ lên đầu con xà đã bị trọng thương kia.

Vài phút sau nó đã trở thành món đồ chơi của Y Ân, làn da bị cắt thành mảnh nhỏ, trừ bỏ hai con mắt còn chuyển động được, toàn cơ thể không có nơi nào toàn vẹn.

“Trên người người có mùi của huyết tộc.” Y Ân nói.

Xà khó khăn phun ra chiếc lưỡi tím.

Bọn họ dùng ngôn ngữ cổ xưa nói chuyện với nhau, loại ngôn ngữ này có thể loại bỏ rào cản giữa các chủng tộc.

“Dưới lầu có một huyết tộc, cậu ta muốn ta dẫn nhóm các người xuống.

“Không dám đi lên sao?” Y Ân cười lạnh.

“Cậu ta bị thương, ở nơi trống trải sẽ dễ dàng động thủ hơn.” Xà cẩn thận liếc mắt nhìn Y Ân. “Cậu ta biết ngài bị thương rất nặng.”

Y Ân khép mắt lại, xà trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Cho dù biến thành nhỏ như vậy nhưng sức mạnh vẫn làm Hứa Tuấn Thiên kinh hoàng.

“Thực nan giải?” Hắn ôm lấy Y Ân, đặt lên lòng bàn tay.

“Huyết tộc thực giảo hoạt, bọn họ luôn dùng ma thuật và ngôn ngữ để mê hoặc người khác.” Con người xanh biếc của Y Ân dao động: “Ta đi xem gã, người ở yên đây.”

Hứa Tuấn Thiên đồng ý. Chân trước Y Ân chống lên vai hắn, vệt vàng liếm lên môi Hứa Tuấn Thiên.

“Hỗn đản.”

“Là bùa hộ mạng. Có mùi của ta, dị tộc sẽ không dám tùy tiện tới gần.”

Y Ân nhảy ra cửa sổ, bóng dáng màu trắng lóe lên sau đó biến mất trong màn đêm.

Đây là lần thứ hai hắn đợi Y Ân. Hứa Tuấn Thiên ngủ không được, đi tới đi lui trong phòng. Hai lần đều vì huyết tộc. Chính là Y Ân hiện tại.... làm hắn có chút lo lắng.

Đột nhiên không khí dao động, Hứa Tuấn Thiên đột ngột quay đầu lại, phía sau không biết từ khi nào đã xuất hiện một thiếu niên xinh đẹp.

Mái tóc vàng mềm mại xõa ra phía sau, tùy ý cậu ta hành động mà lay động, lóe ra nét rực rỡ chói mắt.

“Người là ai?” Hứa Tuấn Thiên cẩn thận lui về sau, tuy rằng thiếu niên trước mắt có hình dáng nhân loại nhưng Hứa Tuấn Thiên biết cậu ta chính là người huyết tộc.

21. Chương 21

“Nhân loại, lang tộc đâu?” Thiếu niên đứng im, quan sát xung quanh. Từ lúc tiến vào phòng, gã đã kiểm tra rất cẩn thận, trong phòng chỉ có một người duy nhất. Rất kỳ quái, rõ ràng là nhân loại nhưng toàn thân lại tỏa ra hơi thở của lang tộc. Tên chủ điểm đâu rồi? Đúng là xà tộc, lòng không không đáy, nhận tiền của gã mà không làm xong việc. Không sao cả, chờ gã hút cạn máu nam nhân này rồi đi trừng trị con rắn kia.

Chỉ cần duỗi tay ra là có thể bắt được hắn, nhưng không biết vì sao gã lại không dám tiến lại gần: “Nhân loại, trả lời vấn đề của ta.”

Hứa Tuấn Thiên cẩn thận lui về sau, đến gần cửa sổ. Y Ân đâu rồi? Rớt xuống đó bị thương sao?

Cuối cùng thiếu niên cũng không thể nhẫn nại được, mùi máu nhân loại đặc biệt ngọt ngào, đối với người đang bị thương như gã thì khó mà cưỡng lại được. Vươn tay, động tác nam nhân phản kháng trong mắt gã

vô cùng chậm chạp. Bẻ quặt tay nam nhân về phía sau, giữ chặt đầu để lộ ra đường cong duyên dáng trên cổ.

Mạch máu bên dưới lớp da nẩy lên thành thịch. Liếm môi, nước bọt chảy ra thuận theo răng nanh nhiều xuống.

Định cắn xuống một ngụm, đột nhiên thân thể một lực mạnh túm lấy, cả người văng vào tường. Vòi cũng rớt xuống, không đau nhưng cũng làm gã chật vật.

Quay đầu chậm rãi đứng lên khỏi đám bụi đất, đôi mắt vàng như toát ra băng tuyết lạnh căm: “Người vừa làm gì.”

Hứa Tuấn Thiên cũng ù ù cạc cạc, không biết tại sao huyết tộc lại đột nhiên buông tha hắn, nhìn dáng vẻ chật vật này thì hắn không phải xuất phát từ tự nguyện.

Chẳng lẽ là Y Ân?

Rất nhanh hắn liền loại bỏ ý tưởng này, nếu là Y Ân thì tên huyết tộc này không chỉ đơn giản va vào tường như thế, đơn giản chỉ cần nhìn tên xà kia là biết.

Cơn thèm ăn cộng thêm lửa giận, hiện tại huyết tộc chỉ hận không thể lột da róc xương Hứa Tuấn Thiên. Lang tộc còn chưa tỉnh, ngay cả một tên nhân loại yếu ớt cũng coi thường hắn. Quả nhiên ở chung với lang tộc không phải người bình thường. Mùi hương dã thú trên người hắn ta làm gã muốn ói.

Lao vút tới nhanh như tên bắn, mùi móng vuốt sắc bén cho dù là nham thạch rắn chắc cũng biến thành bột phấn.

Không ngờ tình huống lại xảy ra hệt như lúc này, thân thể huyết tộc bị một lực không rõ túm lấy quăng ra xa, rơi xuống đập vào vách tường nằm bất động.

Dùng khuỷu tay chống đỡ đứng lên, huyết tộc hung tợn dùng móng vuốt vạch vài trảo trên mặt đất: “Người tốt cuộc đã làm gì với ta.”

Hứa Tuấn Thiên suy nghĩ một chút, vừa rồi huyết tộc lao tới, xuất phát từ bản năng sợ hãi hắn liền mạng muốn gã cút ngay. Mà huyết tộc... cũng thật sự cút....

Sờ sờ cằm: “Cút ngay.” Hắn nhẹ nhàng nói.

Thân thể huyết tộc liền bay lên, giống như vừa rời va đập mấy cú. “Sao có thể... sao có thể như vậy....” Một ý niệm vô cùng khủng bố xuất hiện trong đầu huyết tộc, chẳng lẽ sự thật đúng như gã nghĩ? Không, không có khả năng, một tên nhân loại vô dụng sao có được năng lực này....

“Là lang phò.” Một âm thanh lạnh như băng xuất hiện trong đầu Hứa Tuấn Thiên. Vừa quay đầu lại quả nhiên thấy một tiểu sói con đang ngồi trên cửa sổ.

“Y Ân.”

Nhìn Hứa Tuấn Thiên gật gật đầu, nhảy lên đầu vai đối phương, cọ cọ mặt hắn.

Huyết tộc nhìn Y Ân chằm chằm, gã chắc chắn mình chưa gặp con vật này lần nào.

“Chúng ta đã từng gặp mặt.” Trong đầu đột nhiên vang lên một âm thanh xa lạ, âm thanh này làm gã sợ hãi. Đúng vậy, gã nhớ tới người thiếu niên kia.

“Chính là người... nhưng mà, sao người lại như vậy....” Theo trí nhớ của hắn, thiếu niên cường đại như vậy cho dù khi biến về hình thú cũng nên là một bạch lang cường tráng uy vũ mới đúng, sao lại thành một vật nhỏ đáng yêu như vậy. Ân, trừ phi là hình dáng lúc còn bé, bởi vì năng lượng bị hao mòn nên không thể duy trì hình dáng trưởng thành. Đây là một cơ hội....

“Không cần làm chuyện vô nghĩa. Ta muốn giết người, chỉ cần nói một câu.” Y Ân nâng móng vuốt vỗ vỗ lên bả vai Hứa Tuấn Thiên.

Hứa Tuấn Thiên rất thích biểu diễn năng lực hắn vừa có được, không cần dùng võ lực cũng có thể thao túng đối phương, loại cảm giác này thực mới mẻ, thực làm cho người ta.... nghiệm.

“Đứng lên.” Hứa Tuấn Thiên ra lệnh.

Thế là huyết tộc giống như búp bê ngoan ngoãn đứng lên. Vị trí duy nhất có thể nhúc nhích là tròng mắt dường như sắp phun ra hỏa, gã thề, chỉ cần có được tự do gã nhất định phải nghiền xương người này thành tro.

Hứa Tuấn Thiên mỉm cười: “Lắc lắc mông, khiêu vũ.”

“Hỗn... hỗn đản.....” Huyết tộc lớn tiếng mắng, chính là cơ thể không thể thoát khỏi sự khống chế. Tóc vàng tung bay, tay chân vũ động, thất lưng dẻo như rắn nước.

“Tốt lắm, ngừng lại đi!” Sau mười phút, cuối cùng Hứa Tuấn Thiên cũng đùa nghịch chán.

Cả người huyết tộc ướt đầm mồ hôi, hiện tại gã không còn muốn giết chết nam nhân kia, mà chỉ muốn tự giết chết chính mình.

“Hiểu chưa? Hiện tại, người chính là người hầu của chúng ta.”

Thân thể trong tình trạng kiệt sức nhưng đầu óc vẫn có thể suy nghĩ. Huyết tộc chậm rãi nhớ lại ngày đó gặp Y Ân. Đột nhiên nghĩ ra gì đó, đôi mắt chợt tròn: “Người khi đó.....” Ngón tay xoa xoa trán, làn da nơi này vẫn lán mịn như trước, nhưng ấn ký của Y Ân đã xâm nhập vào da thịt, khắc sâu lên linh hồn. Hung hăng dậm chân xuống đất, vì sao lúc trước gã lại không nghĩ tới.

Chỉ cần mang ấn ký này, kẻ yếu sẽ phục tùng mệnh lệnh của cường giả, mặc kệ gã có tình nguyện hay không.

“Phía đông phát ra năng lượng cường đại.” Y Ân nhìn huyết tộc nói: “Ta muốn người đi tìm hiểu.”

Trước khi nào bộ kíp phản ứng, cơ thể đã lao ra ngoài cửa sổ, chạy về hướng đông.

“Gã rất hợp để làm một tên đầy tớ.” Động tác huyết tộc rất nhanh nhẹn, nháy mắt đã không nhìn thấy mặt ánh sáng màu vàng chói mắt kia.

“Chỉ là người hầu.” Y Ân khinh thường nói: “Khi cấp thiết, có thể để gã mang người đi.”

“Người muốn chống đỡ một mình?” Hứa Tuấn Thiên dùng hai tay nâng Y Ân lên.

Tuy bàn chân đang đập lên tay Hứa Tuấn Thiên, nhưng cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm như vậy cũng không thích thú gì. Y Ân hừ lạnh: “Ta là giống đực duy nhất của người, người chỉ cần nghe theo ta.”

Lại là những lời này, mỗi lần nhìn thấy Y Ân dùng biểu tình này nói như vậy, Hứa Tuấn Thiên luôn có cảm giác chính mình muốn bóp chết đối phương. Hắn tự nói với chính mình không cần hành động thiếu suy nghĩ, không cần cùng tiểu động vật không biết trời cao đất dày này so đo. Hứa Tuấn Thiên khẽ giạt khóe môi: “Bây giờ sức lực người còn chưa khôi phục, ta có thể giúp người!”

Y Ân ngửa mặt lên: “Giống đực vĩ đại không cần giống cái hỗ trợ.”

Hứa Tuấn Thiên nghe thấy tiếng dây thần kinh đứt đoạn trong đầu mình, ba một tiếng quát Y Ân lên giường. “Lão tử chịu đủ rồi, cái gì là giống đực giống cái, người nhìn cho rõ, lão tử có điểm nào giống nữ nhân.”

Y Ân bất ngờ không kịp đề phòng ngay cả yêu lực cũng quên sử dụng, thân thể lăn vài vòng trên chăn, lông cũng rụng một ít.

“Từ khi bắt đầu tới thế giới này ta không gặp được chuyện gì hay ho. Gặp được người thì càng xui xẻo gặp bội, biến thành bộ dáng như vậy.....” Hắn khẽ cắn môi, đôi mắt bắt đầu có điểm đỏ lên: “Người lại còn muốn ta giúp người sinh đứa nhỏ. Gặp quỷ rồi, sao người không đi kiếm một nữ lang mà sinh con! Tại sao là ta, tại sao.....” Đột nhiên nhìn thẳng vào ánh mắt Y Ân, tiểu sói con đã ngồi xổm trên lớp chăn, dùng đôi mắt ngọc bích chăm chú nhìn hắn. Hứa Tuấn Thiên cũng không muốn nói nữa: “Nếu đã không muốn ta cứu, ta mặc kệ sống chết của người.”

Không muốn ở đây nữa, không khí buồn bực làm người ta hít thở không thông. Hứa Tuấn Thiên làm ra một chuyện làm hắn sau này vô cùng hối hận, hắn hết như con nít cẩu kính đóng sầm cửa lại.

Y Ân ngơ ngác nhìn chăm chăm lên cửa gỗ, vừa rồi... Hứa Tuấn Thiên tức giận y sao?

Có chút không thể thích ứng.

Nam nhân này không phải luôn khoát lên mình một lớp mặt nạ sao, sau lưng luôn thâm hiểm tính kế y? Thì ra cũng sẽ có lúc rỗng to, cũng sẽ tức giận.

Hắn vừa rồi nói cái gì? Không muốn làm giống cái của mình sao?

Khó hiểu, chính mình vĩ đại như vậy?

Một giống đực có trách nhiệm tuyệt đối sẽ không để bầu bạn xảy ra nguy hiểm. Cho dù phải vất bỏ tánh mạng cũng muốn bảo vệ bầu bạn của mình.

Vì thế trước khi có nguy hiểm gì muốn để huyết tộc mang hắn đi.

Vì thế càng không hi vọng hắn ở cùng mình ở nơi nguy hiểm.

Đó là lãnh địa của xà tộc, không nằm trong phạm vi kiểm soát của y.

Vì sao..... lại tức giận.....

Trong lòng trống rỗng. Trong phòng còn lưu lại hơi thở nam nhân, chính là người không thấy đâu.

Không được, phải bắt trở về.

Nhảy ra cửa sổ, mùi của nam nhân ở sát phụ cận.

Gió đêm thổi tung bộ lông y, lành lạnh, thật thoải mái.

Ân, tuyệt đối không thỏa hiệp với hắn. Giống cái quá bốc đồng làm y thực đau đầu. Phải bắt trở về, hung hăng trừng phạt hắn, cho hắn biết không thể xúc phạm uy quyền của giống đực.

Còn... trừng phạt như thế nào, thì chờ bắt về rồi nói sau!

Tâm tình Hứa Tuấn Thiên vô cùng rối loạn, sau khi ra khỏi cửa hắn liền hối hận. Hắn sao lại làm ra hành động ngậy thơ như vậy. Không lẽ bị Y Ân nhỏ đồng hóa? Để Y Ân một mình ở khách điểm không biết có gặp nguy hiểm gì không.

Hừ, nên lo lắng cho hắn thì đúng hơn! Y Ân dù bộ dáng lúc nhỏ nhưng cũng là một quái vật, chỉ với năng lượng của lang tộc cũng đủ uy hiếp đám sinh vật xung quanh bộ, ai dám trêu chọc y.

Đang mãi mê suy nghĩ nên không nhìn thấy đối diện có người đang đi tới. Va chạm xảy ra, bả vai cảm thấy đau đớn, đối phương so với chính mình còn thảm hại hơn, té ngã trên mặt đất. Liên tục nói xin lỗi, vừa đỡ đối phương đứng dậy.

“Cám ơn.”

Âm thanh trầm thấp, là nam nhân.

Bất quá.....

Động tác Hứa Tuấn Thiên tạm ngừng một chút, thân hình đối phương thực mập mạp....

“Nhìn người có vẻ không khỏe.” Bởi vì té ngã nên áo khoát vốn che kín gương mặt để lộ một chút: “Có muốn nghỉ ngơi một chút không, phía trước có một căn nhà.” Nơi hắn nói chính là gian khách điểm lúc nãy, ân, lý do hoàn hảo, dù có gặp lại Y Ân cũng không cảm thấy xấu hổ.

“Không.... ta muốn rời khỏi nơi này.” Nam nhân cự tuyệt, lắc lư bước được vài bước sau đó đột nhiên vịn lấy thất lưng.

“Đừng miễn cưỡng. Đi theo ta!” Hứa Tuấn Thiên đỡ lấy cánh tay nam nhân, nửa mời nửa ép người ta đi về phía khách sạn.

Bởi vì đang ban đêm, khách điểm cũng không có người nào, chỉ có một mình chủ điểm trông coi, mà gã ta đã bị Y Ân biến thành tro bụi.

“Ta đi tìm một ít nước nóng.”

Nam nhân đã cởi bỏ áo choàng, lộ ra gương mặt tái nhợt. Cậu ta dường như đang chịu đựng thống khổ gì đó, chân mày nhíu chặt lại, Hứa Tuấn Thiên chú ý tới bàn tay nam nhân luôn đặt lên bụng, giống như đang bảo vệ gì đó.

Hứa Tuấn Thiên không biết vì sao nhưng nhìn thấy nam nhân này, trong lòng hần hẩn liệt dâng lên cảm xúc muốn bảo vệ người nọ. Hơi thở nam nhân rất quen thuộc, tựa hồ như đã gặp qua ở đâu đó.

Tìm thấy nước nóng, thuận tiện lấy một ít thức ăn đem tới cho nam nhân.

Mùi hương thức ăn tràn ngập trong không khí.

Mùi bắp ngọt ngào, nước trái cây trong veo và một ít bánh mì bơ....

Nam nhân nuốt nước miếng, liếc nhìn Hứa Tuấn Thiên một cái, sau đó cẩn thận bưng chén lên, uống một ngụm nước trái cây.

Hứa Tuấn Thiên nhớ tới một câu chuyện xưa hần từng xem qua. Có người muốn tuyệt thực để tự sát, một người bạn đã nói: “Ta cũng không muốn ngăn cản người nhưng bị cha mẹ người nhờ, ta cũng không thể không đồng ý. Người cho ta mặt mũi một chút, uống một chút nước thôi!” Người nọ nghĩ, chỉ một chút nước cũng không sao, vì thế liền bưng lên uống. Uống hết một chén nước, tròng dạ dày bắt đầu co bóp, càng ngày càng đói hơn, nhịn không được muốn ăn gì đó, cái gì gọi là tuyệt thực cũng quăng lên tận chín tầng mây.

Người muốn tuyệt thực còn như vậy, huống chi nam nhân này không tới mức như vậy đâu! Tuy rằng miệng nói không sao, nhưng vẫn luôn cố gắng chịu đựng, tới lúc ở nơi dễ chịu, ăn thức ăn ngon liền nhịn không được mà thả lỏng.

Chờ nam nhân ăn uống no đủ, Hứa Tuấn Thiên lại quan tâm đưa qua một cái gối mềm.

“Dựa vào đi! Như vậy sẽ thấy thoải mái hơn.”

“....cám ơn.” Âm thanh nam nhân rất nhẹ, nhận lấy gối kê vào dưới thắt lưng.

Ngọn đèn trong quán trọ có chút mờ ảo làm cảnh vật có chút thay đổi, lông mi nam nhân thật dài giống như một cây quạt nhỏ, đường cong trên gương mặt cũng nhu hòa hơn.

“Người tên gì?”

Nam nhân mím môi, cúi đầu nói ra hai chữ: “Chung Hạo.”

22. Chương 22

Hứa Tuấn Thiên sững sốt một chút, họ này không phải của thế giới này. Trong lòng dâng lên một chút chờ mong: “Người là người Trung Quốc?”

“....vậy còn người?”

“Ta gọi là Hứa Tuấn Thiên.” Thực kích động, thân mình hần hơi nghiêng về phía trước, nếu không phải nhớ tới tình trạng cơ thể nam nhân, hần đã sớm ôm một cái. Dưới ngọn đèn, mái tóc và ánh mắt đen láy của Chung Hạo nổi bật trước mắt Hứa Tuấn Thiên. “Ta bị tai nạn máy bay mới lạc tới nơi này.”

“Ta....” Chung Hạo có chút do dự: “Ta bị bắt tới.” Thở dài một tiếng, nhìn về phía ngọn đèn mờ nhạt, ánh mắt có chút mông lung. “Ta muốn về nhà.”

Nghe thế Hứa Tuấn Thiên có chút im lặng, tâm trạng tràn ngập vui sướng giống như bị người ta tạt một gáo nước lạnh.

Nhà, từ này đối với Hứa Tuấn Thiên hoàn toàn xa lạ. Hần từ nhỏ đã mất người thân, là quân đội nuôi hần lớn. Người thân của hần chính là chiến hữu, nhà của hần là quân đội. Nhưng bản chất nó hoàn toàn khác biệt với tình thân ruột thịt, những gì Hứa Tuấn Thiên có đều có thể thay đổi. Chiến hữu có thể chết bất cứ lúc nào. Quân đội cũng có thể vất bỏ hần.

Vinh dự, kỷ luật, tin tưởng.

Đó chính là cuộc sống của hắn.

Ví thế khi nghe Chung Hạo nhắc tới chữ “nhà” này trên mặt hắn lộ ra một chút bi hương.

Hắn cảm thấy có chút mờ mịt, có chút thương cảm, nhưng cũng chỉ thế thôi.

Nhưng chỉ ít những thứ đó cũng cũng rất quen thuộc, hắn biết mình nên làm gì để hoàn thành mục tiêu, không phải sống mà không biết mình đang gặp nguy hiểm gì. Mà nơi này lại hoàn toàn xa lạ.

Hắn không thích cảm xúc không thể kiểm soát được này.

“Không biết làm thế nào mới có thể trở về.” Hứa Tuấn Thiên nhớ lại tình cảnh lúc hắn rơi vào thế giới này: “Ta nhớ lúc tai nạn xảy ra trên không trung xuất hiện..... lốc xoáy ” Mây nhều chặt, cẩn thận chọn lọc từ ngữ. “Có chút giống với lỗ đen hút phi cơ vào. Sau đó ta rơi xuống nơi này.” Hắn để ý tới vẻ mặt của Chung Hạo có chút bất thường: “Người sao thế? Vừa rồi người nói bị người khác đưa tới đây, thế người đó là ai? Nếu được người này giúp đỡ có lẽ chúng ta có thể trở về.”

“Ta.... ta không biết.” Chung Hạo khép mắt lại. “Ta hơi mệt, muốn nghỉ ngơi một chút.”

Hứa Tuấn Thiên cũng không muốn vạch trần Chung Hạo: “Tới phòng ta đi! Dọn dẹp sạch sẽ rồi.” Nói xong mới chợt nhớ ra. Hắn chung phòng với Y Ân, lẽ như y trở về thấy có người chiếm giường, không biết sẽ tức giận đến cỡ nào. Hắn tưởng tượng đến hậu quả thì động tác cũng đột ngột đông cứng lại.

Chung Hạo phát hiện hắn có chút bất thường, không khỏi nhìn hắn một cái.

Này không phải vô căn cứ. Hứa Tuấn Thiên nhớ rất rõ, trước kia hắn chỉ cùng người khác nói chuyện một chút, mà người kia là huynh đệ của Y Ân, kết quả..... Sau buổi tối hôm đó thất lưng hắn không đứng thẳng được. Lúc Y Ân tức giận nhất định sẽ dùng một phương thức rất kinh khủng để phát tiết. Huống hồ tên gia khóa kia luôn nói gì mà giống đực này nọ.... Chung Hạo là nam nhân, hắn cũng xếp vào giống đực đi!

Nhìn nhìn lên sàn nhà, nhớ tới tên chủ điểm bị ánh mắt Y Ân hóa thành tro bụi.

“Phòng ta có chút lộn xộn, tốt hơn cứ tìm một phòng khác đi!”

Chung Hạo biết Hứa Tuấn Thiên có vấn đề, nhưng cũng không hỏi nhiều dù sao cũng là bình thủy tương phùng.

Cầu thang phát ra tiếng vang kè kệt, ngọn đèn trên hành lang mờ ảo, góc tường bám một lớp mạng nhện dày đặc làm bầu không khí tràn ngập quỷ dị.

Hứa Tuấn Thiên dẫn Chung Hạo vào căn phòng bên cạnh, căn này chính là phòng của tên chủ điểm. Đẩy cửa phòng ra, bên trong sắp xếp rất gọn gàng.

“Nơi này có người ở sao?” Chung Hạo nhìn đồng chẵn mền lộn xộn trên giường.

Sắc mặt Hứa Tuấn Thiên vẫn như cũ: “Người nọ vừa đi ra ngoài rồi, chắc có chuyện gấp vì thế không kịp xếp chẵn lại.” Hắn đi qua, giữ giữ chẵn, động tác của hắn rất cẩn thận, dùng cơ thể che đi tầm mắt Chung Hạo, sợ trong chẵn sẽ có da rắn rớt ra.

Đi một chặng đường dài lại bị kinh sợ, Chung Hạo cảm thấy rất mệt mỏi.

Hứa Tuấn Thiên nhìn ra được: “Ta ở ngay bên cạnh, người nghỉ ngơi đi. Chờ trời sáng ta sẽ qua gọi người.” Nói xong liền cẩn thận đóng cửa lại.

Ván cửa khép lại sau lưng, Hứa Tuấn Thiên im lặng đứng trên hành lang, ngọn đèn mờ ảo chiếu rọi bóng hắn kéo dài, vắn vẹo trên mặt đất. Đối với nhân loại đột ngột xuất hiện này, trong lòng hắn không phải không có nghi ngờ, nhưng hắn lại cảm thấy vui sướng nhiều hơn, ít ra trong thế giới này hắn cũng không cô độc một mình.

Còn có Y Ân....

Không biết vì cái gì, trong đầu chợt xuất hiện tên Y Ân. Hắn âm thầm tự phỉ nhổ chính mình, sao có thể đánh đồng Y Ân với hắn. Rõ ràng... không giống nhau.....

Đối với giống đực như y mà nói, thì hắn chỉ là công cụ để sinh đứa nhỏ mà thôi.

Đứa nhỏ....

Xoa xoa bụng, khoe miệng có chút cong lên.

Trẻ thế này, chắc hẳn Y Ân đã ngủ rồi! Đi tới hai bước, hắn đột nhiên nghĩ tới một việc. Mặc dù có lớp áo choàng dày che chắn nhưng hắn vẫn nhìn ra Chung Hạo có điểm khác thường. Vấn đề cậu ta hơi mập mạp, nhưng nếu có mập cũng đâu thể chỉ béo ở bụng! Hơn nữa lúc đi lại, Chung Hạo luôn vô thức bảo hộ bụng.

Nghĩ kỹ một chút, dường như là... đang mang thai...

Hứa Tuấn Thiên bị tư tưởng này làm hoảng sợ. Chẳng lẽ nam nhân thật sự có thể....

Hắn thoát quay người lại, tay đặt lên nắm cửa. Chỉ cần mở cánh cửa này ra thì có thể chứng thực được mọi chuyện.

Trong lòng bất giác dâng lên nỗi sợ hãi, cắn chặt môi dưới, lực tay càng siết chặt nắm cửa hơn. Cuối cùng vẫn chậm rãi buông ra.

Buồn chán, đi tới vài bước nhưng giống như đã đi một quãng đường thật dài. Mở cửa ra còn chưa kịp hồi phục tinh thần, cơ thể đã bị một lực mạnh đẩy ngã lên giường.

“Là ai!” Trong phòng rất tối, đưa tay không nhìn thấy ngón, chỉ có thể mơ hồ thấy có người đang nằm trên người mình.

Hắn muốn phản kháng nhưng tay vừa nâng lên đã bị đối phương tóm lấy đặt lên đỉnh đầu, sức mạnh cường đại làm hắn sợ hãi.

23. Chương 23

“Vừa rồi đã đi đâu?” Âm thanh trầm thấp đang cố gắng đè nén lửa giận.

“Không đi đâu hết!” Là Y Ân, y khôi phục hình người sao? “Sức mạnh của ngươi...?” Hắn muốn sờ gương mặt Y Ân, tiểu gia hỏa này còn nói là khó khôi phục, thì ra là lừa hắn. Thật cao hứng, ngay cả giọng nói cũng thoải mái hơn.

“Còn muốn gạt ta.” Bàn tay Y Ân lại siết chặt vài phần, ánh mắt nhìn Hứa Tuấn Thiên giống như muốn khoét thành một cái洞.

“Ngươi mang nam nhân khác trở về, ân cần chiêu đãi, còn dẫn đi nghỉ ngơi. Ngươi ở trong phòng đó bao lâu, các người đã làm gì?” Nghe thấy mùi giống đực xa lạ trên người Hứa Tuấn Thiên, Y Ân cảm thấy chính mình sắp phát điên. Y liều mạng tìm kiếm trên đường, sợ Hứa Tuấn Thiên sẽ xảy ra chuyện gì không hay, đến khi tìm được thì lại thấy hắn cùng người nam nhân khác cười nói vui vẻ. Y vì Hứa Tuấn Thiên mà lo lắng, nhưng trong lòng hắn liệu có chút bóng dáng nào của y hay không?

Đứng trên lầu, nhìn nụ cười rực rỡ của Hứa Tuấn Thiên, nhìn thấy hắn ân cần chăm sóc, bàn tay Y ân siết chặt đến chảy máu mới không lao xuống lầu giết chết nam nhân kia ngay tại chỗ.

Giọng nói Y Ân tràn ngập chất vấn làm tâm tình vui sướng của Hứa Tuấn Thiên tan biến trong nháy mắt, nợ cũ lại chồng thêm nợ mới, lúc này lửa giận của Hứa Tuấn Thiên so với Y Ân cũng không kém hơn bao nhiêu, hắn cười lạnh: “Chẳng lẽ ta nói chuyện với người khác cũng không được, nếu đã lo lắng như vậy thì đem ta cột vào lưng quần ngươi đi cho chắc.”

Dùng sức giữ chặt cầm Hứa Tuấn Thiên, hai mắt Y Ân giống như sắp phun ra lửa. “Ta chính là không muốn ngươi nói chuyện với người khác, ngươi là của ta.” Y vừa nói vừa dùng sức cắn lên đôi môi Hứa Tuấn Thiên.

Động tác vô cùng ngang ngược, hoàn toàn bất đồng với vẻ ôn nhu chăm sóc bình thường. Dưới tình huống như vậy Hứa Tuấn Thiên tự nhiên phải giãy dụa.

“Hỗn đản, suốt ngày chỉ muốn làm chuyện này, ngươi là cầm thú sao?”

Y Ân niết lấy cầm dưới của hắn, đem đầu lưỡi vói vào bên trong, cuốn lấy đầu lưỡi của hắn, giống như đang tuần tra lãnh địa của mình, không chỉ liếm qua tất cả những nơi có thể chạm tới, còn muốn kéo đầu lưỡi Hứa Tuấn Thiên sang miệng mình từ từ nhấm nháp.

“Dừng...” Hứa Tuấn Thiên cơ hồ không nói nổi, hai tay dùng sức đánh lên người Y Ân, nhưng lực đạo so với Y Ân mà nói thì không đáng là gì. Muốn dùng chân đá y, nhưng tư thế này không dễ dàng gì đá trúng đối phương, ngược lại còn dễ thân mình Y Ân dễ dàng lách vào giữa hai chân hắn.

“Đã nhịn không được tự mình chủ động mở ra hai chân sao?” Y Ân liếm nước bọt chảy ra từ khoe môi hắn, cố ý dùng thứ nóng rực kia chạm vào Hứa Tuấn Thiên.

“Cút, cút ngay.” Trán Hứa Tuấn Thiên nổi lên gân xanh. Kỳ thật Y Ân là dạng người thích ăn mềm không ăn cứng, chỉ cần nói một hai câu thuận theo ý y thì mọi chuyện có thể giải thích rõ ràng. Nhưng Hứa Tuấn Thiên không muốn chiều theo lời y nữa. Hắn là người, không phải nô lệ. “Dừng chạm vào ta. Cút.”

“Không cho ta chạm vào, người muốn tên nam nhân nào chạm vào người?” Y Ân ngừng một chút. “Chẳng lẽ là tên đang ở sát vách kia?” Một ngọn lửa bùng lên, xé nát quần áo Hứa Tuấn Thiên, để lộ ra cơ thể mềm dẻo cường tráng.

“Tê!” Hứa Tuấn Thiên hít một ngụm khí lạnh. Y Ân, kẻ điên này lại cắn mạnh như vậy.

Chân thật chính là cắn, Y Ân nhéo hồng châu trước ngực Hứa Tuấn Thiên sau đó nhắm ngay nụ hoa mà cắn xuống. Dấu răng in thật sâu, cơ hồ sắp chảy máu. Cắn một bên dường như vẫn chưa đủ. Y tiếp tục nhắm sang bên đối diện.

Nơi đó rất yếu ớt, cơ thể Hứa Tuấn Thiên lại bị Y Ân dạy dỗ lâu như vậy càng thêm miễn cưỡng. Y Ân từng ngụm cắn xuống, Hứa Tuấn Thiên cảm thấy đau đớn đến run rẩy. Hắn cũng rất kiên quyết, lúc đầu còn lên tiếng rên rỉ nhưng về sau mặc cho Y Ân đối đãi thế nào cũng không kêu ra một tiếng.

Khoe mắt Y Ân liếc hắn một cái, răng nanh cắn lên viên thịt mềm mại, nhẹ nhàng ma sát.

Hứa Tuấn Thiên hừ một tiếng bằng giọng mũi, nghiêng mặt sang một bên không thèm nhìn mặt Y Ân.

“Vách tường mỏng như vậy, người nói nhỏ thôi bằng không cậu ta sẽ nghe thấy.” Y Ân vươn đầu lưỡi đem vật nhỏ đáng yêu vừa bị y tra tấn thương tiếc mà liếm qua.

Đau đớn kịch liệt sau đó lại bị đối xử dịu dàng, loại cảm giác kịch liệt này làm Hứa Tuấn Thiên muốn phát điên. “Cút, người không biết xấu hổ nhưng ta vẫn muốn giữ mặt mũi.”

Y Ân cười lạnh: “Ta là cầm thú thì cần chi tới mặt mũi.”

Hứa Tuấn Thiên sững sốt một chút mới biết Y Ân dùng chính lời nói của mình để đáp trả lại, trên mặt có chút nóng lên.

Y Ân nhắc chân hắn lên, nam vật cực nóng nhẹ nhàng ma sát cánh hoa non mềm. “Nơi này thực đới khát, ta vừa mới rời đi đã muốn tìm nam nhân khác.”

Miệng Y Ân rất xấu, lời nói của y hẳn quả thực không thể chịu đựng nổi.

Tuy rằng luôn tự nói với bản thân phải bình tĩnh, nhưng trong lòng Hứa Tuấn Thiên vẫn có cảm giác khó chịu. Thực buồn bực. Y Ân vì sao luôn trách móc hắn. Rõ ràng không có chuyện gì. Chẳng lẽ hắn nói với người ta mấy câu thì là người dâm đang hay sao? Sức lực hắn giống như bị tát cạn, đôi mắt có chút nóng lên, hắn quay đầu đi, hơi cúi xuống nói: “Không được chạm vào ta.”

Y Ân ở trên giường luôn trêu đùa hắn, lời nói hành động suông sã gì cũng đã làm qua nhưng hiện tại thấy hắn đột ngột như vậy có chút ngỡ ngàng. Cứ như vậy thu hồi tay lại, chân chờ nói: “Người... người giận sao?” Sau đó lại vì chính mình dè dặt từng li từng tý như vậy là khinh thường. “Không lẽ ta nói sai?” Ôm lấy thất lưng Hứa Tuấn Thiên, liếm lên phần gáy miễn cưỡng: “Người xem, ta liếm người một chút đã run rẩy không ngừng.”

Hứa Tuấn Thiên không thể khống chế được cơ thể của mình càng thấy bị ai hơn. Cắn môi dưới đến sắp bật máu: “Kia cũng bởi vì là người mới như vậy.”

Hắn nói rất nhỏ, Y Ân mơ hồ nghe thấy nhưng không dám tin: “Người vừa nói cái gì?”

Hứa Tuấn Thiên khép chặt mắt, không thèm nói lại.

Y Ân có cảm giác trái tim mình đang bị một con mèo nhỏ quấy nhiễu, vừa mềm mại lại vừa hung hăng. “Người vừa nói cái gì, lặp lại lần nữa xem.”

Hứa Tuấn Thiên đột ngột mở mắt ra: “Ta nói, ta phải rời khỏi người, đi tìm nam nhân khác.”

Y Ân lắc đầu: “Không đúng, vừa rồi không phải nói như vậy.”

Hứa Tuấn Thiên cười lạnh: “Hiện tại người mạnh mẽ, lại là hoàng tộc vì thế ta mới đi theo người. Đợi một ngày nào đó, người yếu đi, người nghĩ ta vẫn đi theo người sao?”

Lòng tràn đầy mong chờ lại bị tạt một thao nước lạnh, Y ân cảm thấy từ trong ra ngoài, ngũ tạng lục phủ đều trở nên lạnh như băng. Trong thế giới này sức mạnh là quan trọng nhất. Hứa Tuấn Thiên cũng vì y ép buộc mới đi theo bên người y, tuy rằng y luôn tự xem mình là giống đực của Hứa Tuấn Thiên, tuy rằng y luôn cho Hứa Tuấn Thiên cuộc sống sung túc, nhưng hắn không thương y. Tại sao y phải tự lừa dối mình như vậy, y cũng biết rõ Hứa Tuấn Thiên không thương mình.

Chờ đến lúc y mất đi sức mạnh, Hứa Tuấn Thiên sẽ còn ở bên cạnh y hay sao?

Y từ trước tới nay luôn là kẻ mạnh, nhưng người mạnh mẽ nhất cũng sẽ có nhược điểm, Hứa Tuấn Thiên chính là nhược điểm của y.

“Người phải rời khỏi ta?” Âm thanh y trở nên trầm thấp. “Người muốn nhanh chóng.... rời khỏi ta như vậy?” Chán ghét người khác nhìn Hứa Tuấn Thiên, chán ghét kẻ nào chạm vào Hứa Tuấn Thiên, Hứa Tuấn Thiên là của y. Ai nhìn hắn, y sẽ móc tròng mắt người nọ, ai chạm vào hắn, y sẽ chặt tay người đó. Gặp thân giết thân, gặp ma giết ma, cái gì y cũng không quan tâm. Chính là.... Hứa Tuấn Thiên muốn rời khỏi y.....

Thân thể không còn sức lực, ngay cả miệng cũng có cảm giác chua xót.

Hứa Tuấn Thiên không ngờ Y Ân lại kinh hoàng như vậy, ngược lại lại có chút lo lắng.

Y Ân cắn chặt răng, đẩy hắn ra, đứng trước cửa sổ đưa lưng về phía hắn: “Người muốn đi thì cứ đi đi!”

Cái gì!

Hứa Tuấn Thiên nhìn Y Ân không chớp mắt.

Có rất nhiều nguyên nhân. Hắn cần sức mạnh của Y Ân, cần địa vị và cả sự bảo hộ của y..... Mọi thứ chỉ có thể.....

Nhưng hiện tại, nhìn thấy bóng dáng cô đơn này, Hứa Tuấn Thiên cảm thấy rất đau đớn. Nam nhân này lại có thể thả mình đi....

Bình thường không phải một bước cũng không được phép rời đi hay sao? Nếu dám không phải tra tấn hắn ở trên giường đến chết đi sống lại hay sao.

Vì sao lúc này lại trở nên đáng thương đến vậy?

Bộ dáng này không biết vì sao lại làm hắn cảm thấy vô cùng đau lòng.

Thở dài một hơi: “Ta chỉ tức giận mà nói vậy thôi.”

Thân hình Y Ân đông cứng một chút, nhưng vẫn không quay đầu lại.

Hứa Tuấn Thiên chậm rãi nói: “Ngôn ngữ có thể làm tổn thương người khác, bây giờ người cũng biết mùi vị của nó rồi đấy! Bình thường người luôn nói mà không biết suy nghĩ, chẳng lẽ ta không biết đau lòng, không biết khổ sở hay sao?”

Y Ân bước nhanh qua, gắt gao ôm chặt Hứa Tuấn Thiên: “Vậy người... người thật sự không phải muốn rời khỏi ta? Không sợ ta mất đi sức mạnh, không sợ ta chẳng còn giá trị gì để lợi dụng sao?” Nói xong, trong

lòng y cũng có chút buồn bực. Lần đầu tiên hai người gặp nhau cũng không vui vẻ gì, Hứa Tuấn Thiên căn bản là một con cáo già xảo quyệt, nói ba câu thì chỉ có một câu là thật.

24. Chương 24

Lời nói của người này không thể tin được, y tự cảnh báo chính mình. Chính là vẫn không tự chủ được mà tin tưởng. Tâm tình tùy theo biểu tình của hắn mà có thể rơi xuống vực thẳm cũng như lâm vào mê muội. Loại mùi vị này giống như bị rang trên chảo nóng. Ánh mắt chăm chú nhìn Hứa Tuấn Thiên, chỉ sợ hắn sẽ nhẹ nhàng gạt đầu.

Hứa Tuấn Thiên thở dài, hắn không phải loại người dễ dàng than thở như vậy, chính là đêm này, vì Y Ân mà số lần thở dài của hắn nhiều tới mức không nhớ nổi. “Hiện tại người mất đi sức mạnh, ta cũng đâu có rời đi.” Hắn nhìn thấy thân hình Y Ân cứng đờ, liền khẽ mỉm cười: “Sức mạnh của người kì thực vẫn chưa khôi phục đúng không, đáng vẻ hình người này có thể duy trì được bao lâu?”

Y Ân cắn răng, đồng thời trong lòng bị một cây cọ mềm quét qua. Hứa Tuấn Thiên cười rất đẹp, một nụ cười nhẹ, vừa như nhạo báng lại vừa giống trêu chọc.

“Vì sao người nhìn ra được?”

Hứa Tuấn Thiên chậm rãi nói: “Ta ở bên cạnh người lâu như vậy, ngay cả điểm này cũng không thể nhìn ra hay sao?” Tạm ngừng một chút, nhìn thấy bộ dáng Y Ân lo lắng chính mình sẽ chạy đi liền dứt khoát giải thích rõ một lần: “Người không cần đa nghi suốt ngày, nếu thực sự ta muốn đi, người cũng chỉ ngăn cản ta trong một lúc, chẳng lẽ có thể canh ta cả đời? Người yên tâm, ta đã nói sẽ không ly khai người thì nhất định sẽ không nuốt lời. Chỉ cần người đừng nói chuyện kiểu như vậy.” Nói tới đây, hắn nhìn không được liếc xéo Y Ân một cái. Y Ân nghe thấy lời hắn nói, thật sự rất vui sướng, cả người giống như đang nằm trên một đồng bông gòn, bay bổng, vui sướng đến không biết diễn tả thế nào, lại còn nhìn thấy ánh mắt liếc xéo của Hứa Tuấn Thiên, y chỉ cảm thấy nam nhân này ngày càng đẹp, đang muốn ôm lấy hắn làm nốt chuyện tình dang dở lúc này lại nghe thấy Hứa Tuấn Thiên nói: “Chung Hạo... chính là người đồng hương ta gặp trên đường. Cậu ấy giống ta, đều từ thế giới bên kia tới, ta không thể mặc kệ được.”

Một câu vừa mới làm Y Ân thả lỏng bây giờ lại co rút lại, y nhìn ra Hứa Tuấn Thiên vẫn nhớ nhưng về thế giới kia. Trong lòng tràn ngập bất an, người tên Chung Hạo này, không thể lưu lại. Y vừa mới làm lành với Hứa Tuấn Thiên, đương nhiên không muốn phá hư bầu không khí này. Bởi vậy trong lòng đã có quyết định nhưng trên mặt vẫn không để lộ biểu tình gì.

Y cười nói: “Vậy sao? Thế ta sẽ hảo hảo chiêu cố cậu ta.”

Hứa Tuấn Thiên hừ một tiếng: “Người vừa rồi đâu có nói như thế, giống như muốn lột da róc xương Chung Hạo ấy!”

Y Ân cười hì hì đặt hắn lên giường, từ trên cao nhìn xuống: “Ta chỉ muốn lột da người thôi.”

Hai người đều không mặc quần áo, da thịt bóng loáng áp sát vào nhau, trong lòng cả hai đều xuất hiện cảm giác bất thường.

Hứa Tuấn Thiên đỏ mặt, thềm mắng một tiếng cầm thú. “Người đứng lên đi, không phải còn chưa khôi phục sức mạnh sao...”

Y Ân không đợi nói xong liền chặn môi hắn lại. Một trận hôn kịch liệt mới liếm liếm môi nói: “Sức mạnh của ta có khôi phục chưa, người thử sẽ biết.”

Hứa Tuấn Thiên bị y hôn đến toàn thân mềm nhũn, trơ mắt nhìn Y Ân chậm rãi liếm từ cổ đi xuống. Rên rỉ một tiếng muốn đẩy bả vai Y Ân: “Đừng, Chung Hạo ở kế bên...”

Y ân làm sao có thể nhả ra miếng thịt ngon lành trước mặt, tỉ mỉ liếm mút nụ hoa đang sưng cứng: “Vừa rồi ta cắn mạnh như vậy, có đau không, để ta giúp người liếm lại.” Đầu lưỡi y xẹt qua nụ hoa dựng thẳng, sau đó lại ngậm vào trong miệng, giống như trẻ con nhẹ nhàng liếm hút.

Hứa Tuấn Thiên nức nở: “Đừng như vậy.”

Y Ân thoạt nhìn rất trẻ tuổi, nhưng thực tế lớn hơn Hứa Tuấn Thiên rất nhiều. Thủ đoạn trên giường lại càng cao siêu, trong mắt y, Hứa Tuấn Thiên giống hệt một đứa con nít ba tuổi còn chơi búp bê.

Y Ân cười cười, phun ra bầu châu bóng lưỡng đỏ hồng trong miệng: “Người không thích như vậy sao, thế... còn nơi này thì sao?”

Ngón tay y thừa dịp Hứa Tuấn Thiên không cảnh giác đã vói vào bên trong hoa huyết. Y biết làm thế nào để làm Hứa Tuấn Thiên sung sướng. Nam nhân này luôn mạnh miệng nói không cần, nhưng nơi này lại càng ngày càng tiêu hồn người ta như vậy: “Người vừa nãy nói... là nơi này sao...”

Hứa Tuấn Thiên vừa nghe đã biết y muốn nói cái gì, nghiêng đầu qua một bên nhắm chặt hai mắt lại. Y Ân biết hẳn trong lúc làm chuyện này rất khó thích nghi, cũng không ép hẳn, nhưng ngón tay ở xung quanh hoa huyết chậm rãi di chuyển. “Người từng chối, vừa rồi ta nghe rất rõ. Người nói, nơi này vì ta mới ẩm ướt như vậy.”

Hứa Tuấn Thiên quả thực xấu hổ muốn chết, đúng là bị ma ám mà, sao hẳn có thể nói ra những lời này cơ chứ.

“Ta thật cao hứng.” Ba ngón tay Y ân cùng nhau tiến vào, cảm giác trướng đau làm Hứa Tuấn Thiên bất giác kêu rên thành tiếng: “Người không biết đâu, ta rất cao hứng.” Y Ân bắt đầu thở dốc: “Thân thể này là của ta. Không, cả người người đều là của ta.” Động tác y ngày càng mãnh liệt, giống như phát điên điên cuồng hôn lên cơ thể Hứa Tuấn Thiên.

“A a!” Hứa Tuấn Thiên có cảm giác chính mình là một con thuyền nhỏ, không ngừng xóc nảy trên ngọn sóng to. Hai chân hẳn mở rộng cực hạn, tùy ý Y Ân điên cuồng ma sát. Toàn thân nóng đến phát đau, từng tấc da thịt vì Y Ân hôn lên mà run rẩy vui sướng.

Đột nhiên động tác của Y Ân ngừng lại, đôi mắt ngọc bích phát ra ánh sáng yêu dị.

“Y Ân?” Hứa Tuấn Thiên hổ hển hển, nghi hoặc nhìn Y Ân.

Y Ân dường như rất thống khổ, đầu đổ đầy mồ hôi. Hứa Tuấn Thiên để ý sọc tuyến dựng thẳng trong mắt Y Ân ngày càng hiện rõ, đôi mắt nguyên bản xanh biếc cũng dần biến đổi thành màu vàng.

“Mau rời khỏi!” Y Ân ôm đầu, cả người ngã lên giường: “Ta, ta không khống chế được....”

Hứa Tuấn Thiên biết cơ thể Y Ân đang biến đổi, thay đổi này sẽ không thương tổn tới y, nhưng nhất định sẽ làm hẳn bị thương, ngay cả Y Ân cũng không dám chắc chính mình khống chế được hay không.

Lý trí nói tốt nhất nên rời khỏi. Năng lượng trên người Y Ân phát ra làm không khí cũng bắt đầu vặn vẹo.

Chính là.....Hứa Tuấn Thiên không hề nhúc nhích, ngồi trên giường ôm lấy Y Ân, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc vàng mềm mại của y.

Y Ân dần trầm tĩnh lại, giống như con mèo nhỏ dựa vào lồng ngực Hứa Tuấn Thiên. “Ngu ngốc.” Hẳn khẽ nói kèm theo ý cười vu vơ.

Một luồng ánh sáng mãnh liệt lóe lên, Y Ân biến mất, xuất hiện trước mặt Hứa Tuấn Thiên là một con ngân lang cực lớn.

Dã thú uy vũ, toàn thân bao phủ lớp lông trắng như tuyết nhẹ nhàng rung động, dùng đôi mắt xanh biếc nhìn Hứa Tuấn Thiên.

“.....Y Ân.” Hứa Tuấn Thiên khẽ gọi một tiếng, nhìn thấy lỗ tai ngân lang khẽ run rẩy một chút, hẳn lại lặp lại: “Y Ân.”

Ngân lang liền gơ một chưởng chụp ngã hẳn lên giường, nệm giường nhất thời lõm sâu xuống.

Bị nhìn chăm chú như vậy nhưng Hứa Tuấn Thiên một chút cũng không cảm thấy sợ hãi.

Hắn tự nói với chính mình, đây là Y Ân. “Người nghe thấy lời ta nói không?”

Thân mình ngân lang hơi nghiêng xuống, tha Hứa Tuấn Thiên đặt xuống mặt đất. Nam nhân lộ ra cơ thể trần trụi vô cùng hoàn mỹ, không hề che dấu bị dã thú quan sát.

Có chút.... không đúng lắm.....

Ánh mắt ngân lang rất chăm chú, chỉ nhìn thôi cũng làm da gấn nổi lên một tầng ửng đỏ. Thân thể co rúm lại muốn đứng dậy lại bị ngân lang vươn trảo đè lại.

25. Chương 25

Móng vuốt co lại không làm hắn bị tổn thương. Lực đạo khổng lồ cũng vừa đủ, đặt chân hắn sang hai bên.

“Đừng....” Hứa Tuấn Thiên khó mà tiếp nhận được chuyện này, hắn có thể chấp nhận được Y Ân làm ra những chuyện vô cùng xấu hổ, nhưng rất khó khăn để tiếp nhận dã thú làm chuyện này. “Y Ân, Y Ân đừng làm như vậy.” Hai chân muốn khép lại nhưng lại không thể nhúc nhích. Bắp đùi non mịn chạm vào lớp lông xù. Hắn sợ tới mức mở to hai mắt, ngay lập tức đập vào mắt hình đầu đang đang bắt đầu cúi xuống giữa hai chân hắn, đầu lưỡi đỏ tươi đang liếm lên hoa huyết non mềm.

“Không!” Hắn quát to một tiếng, cong lưng lên, hai tay dùng sức đẩy đầu dã thú ra.

Lưỡi lang rất dài, thô ráp tí mỉ liếm lên hai cánh hoa non mịn, sai đó từ từ tách nó ra tiến vào bên trong.

Hoàn toàn bất đồng với sự ve vãn của Y Ân lúc bình thường, loại cảm giác bị dã thú lăng nhục rất nguy hiểm. Hứa Tuấn Thiên dùng hai tay che mặt, liều mạng nén xuống cảm giác khác thường giữa hai chân.

Đầu lưỡi lấp đầy hoa kính chật hẹp. Mỗi lần cử động đều làm hoa huyết co rút. “Ngừng, ngừng lại!” Ngay cả cắn chặt răng cũng không thể kìm nén được tiếng rên rỉ thoát ra ngoài. Bụng căng trướng, nơi nhụy hoa trong hoa huyết đã bắt đầu chảy nước. Chính là như vậy càng có cảm giác xấu hổ gấp bội, đầu lưỡi lang đang nhấm nháp xuân dịch ngọt ngào, càng dùng sức quấy liếm hơn. Cơ hồ với cả đầu lưỡi đi vào.

Như vậy nó còn sợ không đủ, đầu lưỡi bắt đầu chuyển động không buông tha từng tấc thịt nào bên trong. Nó biết chỗ mẫn cảm của Hứa Tuấn Thiên, tiến lên phía trước một chút, chính là nơi này. Hung hăng, đâm mạnh vào nơi đó.

“A a!” Cơ thể Hứa Tuấn Thiên run rẩy như lá khô sắp rụng, cảm giác quen thuộc nhanh chóng xuyên suốt cơ thể, thuận theo cột sống phát tán khắp nơi. Trước mắt mơ hồ, hắn hoàn toàn không để ý tới ngân lang đã bỏ đi kiểm chế, hiện tại Hứa Tuấn Thiên đang đuổi theo khoái cảm, vô thức mở rộng hai chân.

“Sâu quá, nga.....” Mị thịt bắt đầu run rẩy, một lượng lớn xuân dịch trào ra. Một ít ngân lang không kịp liếm liền thuận theo hoa huyết chảy ra ngoài, thấm ướt lông mao một đường chạy thẳng tới hậu huyết.

Không khí tràn ngập hơi thở giống đực, toàn thân Hứa Tuấn Thiên mềm nhũn, không còn chịu sự điều khiển của hắn. Hắn gọi tên Y Ân, hai tay giữ lấy mắt cá chân, mở rộng thân thể để mặc cho ngân lang hưởng dụng.

Dã thú trong thời gian động dục rất thích giống cái ngoan ngoãn, rút đầu lưỡi từ hoa kính ra, đem toàn thân nam nhân tinh tế liếm qua một lần.

“Y Ân, Y Ân.” Đầu óc Hứa Tuấn Thiên trống rỗng, hoa huyết giữa hai chân vì trống rỗng mà run rẩy.

Ngân lang trầm thấp ô một tiếng, trảo hắn lật thân mình lại, nhẹ nhàng đẩy hắn.

Hứa Tuấn Thiên chậm chậm đứng lên, gương mặt đỏ bừng quỳ sắp xuống, hương ngân lang mà mở ra hai chân.

Nếu là trước kia hắn sẽ không bao giờ làm ra loại hành động này, nhưng hiện tại....ngoại trừ xấu hổ thì hắn không hề cảm thấy tức giận.

Thậm chí.....

Hắn cắn chặt răng, chậm rãi dùng hai tay tách ra hai phiến hoa. Run rẩy nói: “....tiến vào đi.”

Xuân dịch trong suốt chậm rãi từ hoa huyết đỏ bừng chảy ra, thuận theo ngón tay Hứa Tuấn Thiên nhỏ giọt xuống mặt đất.

Ánh mắt ngân lang đột ngột thay đổi. Bàn chân đạp mạnh xuống đất, thân thể to lớn áp lên người Hứa Tuấn Thiên.

Vật nóng rực thô to hết như cánh tay tiểu hài tử đặt trên hoa huyết của Hứa Tuấn Thiên.

Dùng sức cắn chặt răng, nén xuống cảm giác đau đớn khi đóa hoa bị kéo căng. Vật nọ của Y Ân vốn đã rất to, sau khi biến thành dã thú, vật này quả thực chính là quái vật.

Hắn sẽ bị giết chết.

Cho dù hoa huyết đã trải qua vô số lần khai phá, vừa rồi cũng được đầu lưỡi ngân lang chuẩn bị kĩ lưỡng, nhưng mà hoa huyết nhỏ bé vẫn không thể chịu nổi loại đối xử tàn khốc như vậy. Hoa kính bị tách đến cực hạn phát ra tiếng kêu khóc khe khẽ.

“Không cần!” Hứa Tuấn Thiên nhỏ giọng nức nở, bởi vì quá đau đớn, cánh tay không thể chống đỡ nổi sức nặng cơ thể nằm sấp trên mặt đất.

Vật kia vẫn tiếp tục tiến vào giống như không có điểm cuối. Vừa thô vừa nóng, cơ thể giống như bị một thanh sắc nung đỏ đâm vào.

Hứa Tuấn Thiên chảy nước mắt, mỗi lần rên rỉ, ngân lang trên người hắn dường như lại hưng phấn thêm một chút. Cúi đầu thở hổn hển, mặc cho ngân lang liếm mút gáy cổ. Thân thể lúc này vô cùng miễn cảm không thể chịu nổi thêm bất cứ kích thích nào, đầu lưỡi lang lại thô ráp. Hứa Tuấn Thiên run rẩy, hoa kính nhịn không được lại khẽ co rút.

Ngân lang lập tức gầm nhẹ, rốt cuộc nhịn không được. Chân trước trụ lên vai Hứa Tuấn Thiên, cứ như vậy bắt đầu dao động.

“A a, không....” Một lượng lớn xuân dịch cũng không thể thích ứng bị đâm sâu dã man như thế, hai tay Hứa Tuấn Thiên cào lên mặt đất, muốn tiến về phía trước lại lập tức bị ngân lang trào trở về.

Hoa kính chật hẹp siết chặt ngân lang vừa đau lại vừa thoải mái, nó ném đến mê mết, mãnh liệt tiến vào lại ôn nhu rời khỏi, trong khoảnh khắc hoa kính co rút lại dùng sức đâm vào. Hứa Tuấn Thiên run rẩy kịch liệt, nam vật phía trước đã tiết ra. Cao trào một lần cơ thể cũng thả lỏng hơn, hơn nữa hơi thở giống đực mãnh liệt của Y ân cũng bắt đầu có tác dụng, cơ thể Hứa Tuấn Thiên bắt đầu thích ứng ngân lang, hoa kính bị kéo căng đến mức muốn xé rách lại chậm chạp co rút hé ra hợp lại.

“Ân ân, Y Ân, a, dừng, nơi đó.....” Bên trong truyền ra một trận khoái cảm. Ngân lang tiến vào quá sâu, dường như chạm đến thành bụng. Nhụy hoa nhỏ bé siết chặt phần đỉnh nam vật, hoa kính vừa tiết ra một lượng lớn xuân dịch vừa dâm đăng run rẩy, hấp thụ toàn bộ yêu dịch ngân lang tiết ra.

Tiếng nước ma sát phát ra vô cùng rõ rệt, Hứa Tuấn Thiên nghe thấy mà mặt đỏ tai hồng. Muốn Y Ân làm chậm một chút nhưng hoa kính tham lam lại hút càng chặt càng nhanh hơn.

Mông hắn vênh lên cao, hai cánh mông bởi vì kịch liệt va chạm mà run run. Thật sự là cảnh đẹp, ngân lang nhìn chằm chằm cúc huyết nho nhỏ lộ ra giữa hai cánh mông, chậm rãi đến gần, giống như bị mê hoặc chậm rãi liếm lên.

“A a!” Hứa Tuấn Thiên quát to một tiếng. Ngay lúc đó Y Ân hung hăng đâm mạnh vào một cú, hoa huyết đột ngột phun ra một lượng âm tinh.

Toàn thân giống như vừa lao ra khỏi hồ nước, Hứa Tuấn Thiên nằm trên mặt đất từng ngậm từng ngậm thở. Đầu óc trống rỗng, hắn không hề biết, bộ vị kia cũng có thể đạt tới cao trào, lại còn phun ra.....

Thật sự là quá điên cuồng.

Y Ân vẫn chưa đạt tới đỉnh điểm nhưng y lại chậm rãi rút ngọc hành ra.

Dùng chân trước lật người Hứa Tuấn Thiên lại, nam nhân vẫn chưa hồi phục sức lực hết như một con búp bê tùy ý điều khiển. Tách hai chân Hứa Tuấn Thiên ra, hoa huyết vẫn chưa kịp khép lại còn mở thật to, một dòng chất lỏng không ngừng chảy ra. Là mùi của giống cái giống đực trộn lẫn vào nhau.

Y Ân đang nhìn nơi đó.

Hứa Tuấn Thiên cắn môi, y biết chính mình vừa.....không, sao y biết được. Tầm mắt chậm chậm di chuyển tới gương mặt ngân lang, đôi ngươi xanh màu ngọc bích giống như được phủ một tầng hơi nước, Hứa Tuấn Thiên không chắc y đang nghĩ tới cái gì.

Muốn khép hai chân lại, nhưng bị ngân lang phía trên áp lại.

Hoa huyết đỏ bừng không hề che dấu để lộ ra bên ngoài, còn thấy cả dâm thủy tí tách bên trong.

“Không, đừng như vậy.” Hấn cảm thấy vô cùng xấu hổ, hai bắp đùi mẫn cảm có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực của ngân lang. Hoa huyết ướt át, ngay cả hoa kính mấp máy cũng bị nhìn thấy sạch sẽ, loại cảm giác này so với bị liếm mút càng xấu hổ hơn ngàn lần. Đóa hoa thống khổ co rút lại, muốn ngăn chặn lại dịch nước đang chảy ra.

Đột nhiên cơ thể bị đẩy tới, vật khổng lồ đáng sợ đó đột ngột tiếng vào không hề báo trước.

“A!” Hứa Tuấn Thiên ngửa cao cổ, cơ thể rắn chắc thon dài mở rộng, tư thế này hệt như một con sói đang giao hoan.

26. Chương 26

Lần này càng bị dày vò tàn bạo hơn. Chuyển động thật nhanh, nghiền nát hết thủy. Da thịt non mịn trên bắp đùi tùy theo va chạm mà run rẩy. Đau đớn, nóng rực, da thịt toàn thân theo từng động tác của ngân lang mà vui sướng.

Dã thú có phương pháp riêng của dã thú. Răng nanh sắc nhọn, móng vuốt sắc bén, da lông mềm mại, tất cả đều trở thành vũ khí trợ tình lợi hại nhất. Hứa Tuấn Thiên trôi bồng bềnh giữa thiên đường và địa ngục, trong chốc lát hưởng thụ cảm giác sợ hãi của tử vong, cũng trong chốc lát cảm nhận ôn nhu liếm mút. Hấn có cảm tưởng mình sắp điên rồi. Âm tinh và xuân dịch dao động từ nhụy hoa trào ra, bao phủ cơn thịt đang cắm sâu trong cơ thể, vật đáng sợ kia lại trưởng to thêm một vòng.

Khóe miệng Hứa Tuấn Thiên chảy ra nước bọt, ánh mắt mơ màng. Miệng phát ra những âm thanh rên rỉ, bàn tay học theo động tác của Y Ân, nắm lấy nụ hoa chính mình mà vân vê.

“Ân ân, chính là nơi đó, sâu nữa, a a!”

Cuối cùng, sau một trận trừa sấp mãnh liệt, cơn thịt cực đại phun ra một dòng chất lỏng nóng rực, giống như một viên đạn đánh mạnh vào da thịt bên trong. Đau đớn xen lồng khoái cảm, mị thịt bị ma sát cực điểm trở nên vô cùng mẫn cảm sung sướng tiếp nhận dòng chảy ấm áp này, co rút liên hồi, hấp thu toàn bộ tinh dịch.

Hứa Tuấn Thiên thở ra một hơi dài, thân mình khẽ run rẩy, hưởng thụ tư vị tuyệt vời khi đạt đến cao trào.

Ngân lang chậm rãi rút nam căn ra, lúc rời khỏi hoa huyết còn phát ra tiếng vang nho nhỏ.

Gương mặt Hứa Tuấn Thiên đỏ bừng, khẽ khép mắt lại giả vờ ngủ.

Phía sau xuất hiện một luồng ánh sáng, sau đó cơ thể bị một cánh tay mạnh mẽ bế bổng lên. “Từ đầu ta đã nói mình không thể khống chế được, đừng trách ta.” Y Ân ngậm lấy vành tai hấn, tủm tủm cười.

Rõ ràng ăn hấn sạch sẽ vô cùng thỏa mãn, lại còn giả vờ vô tội. Hứa Tuấn Thiên cũng lười tức giận, trầm giọng nói: “Ngươi là tên hỗn đản.” Tuy nói là không tức giận nhưng cũng nhịn không được hung hăng trừng mắt liếc Y Ân một cái: “Vừa rồi ngươi thật là không có chút ý thức nào sao?”

Dĩ nhiên Y Ân không dám nói sự thật, thở dài nói: “Nếu ta có ý thức, còn làm như vậy với ngươi sao?” Bản tính lang tộc vốn xảo quyệt, để đạt được mục đích sẽ không từ thủ đoạn nào, tuy rằng y yêu thương Hứa Tuấn Thiên nhưng tật xấu này vẫn không thể bỏ được. Ngược lại y có cảm giác đôi khi nói dối để gia tăng tình thú thì cũng không có gì xấu.

Hứa Tuấn Thiên nhìn y một hồi lâu, vẻ mặt Y Ân rất trầm tĩnh nhìn không ra bất thường gì. Hấn quả thực cũng rất mệt, ngáp một cái nói: “Ngủ đi! Ngày mai còn phải lên đường nữa!”

Y Ân vui vẻ trả lời một tiếng rồi nhanh chóng lăn lên giường, ôm chặt lấy Hứa Tuấn Thiên.

Một chốc sau liền nghe thấy tiếng hít thở trầm ổn của nam nhân, nhưng Y Ân vẫn chưa ngủ. Trong lòng y biết rất rõ, năng lực chỉ tạm thời hồi phục, không biết lúc nào lại biến về hình dáng lúc nhỏ? Y cần một nguồn năng lượng cực đại. Đi tiếp về phía trước sẽ tới trung tâm của xà tộc. Thủ lĩnh hiện tại của xà tộc là Lưu Sa, một người tâm tư khó dò.

Trong bóng đêm, đôi mắt ngọc bích hơi nheo lại. Nếu như có thể bí mật tiến vào phía đông của khu rừng....

Hứa Tuấn Thiên ngủ rất sâu, mãi đến khi có người gõ cửa phòng mới tỉnh lại.

Cánh tay đang ôm mình chợt siết chặt, mặc dù chưa mở mắt nhưng Hứa Tuấn Thiên biết Y Ân đang tức giận. Võ vờ lên cánh tay y, ý bảo hẳn phải xuống giường.

“Tối hôm qua người mệt muốn chết rồi, sao không ngủ thêm chút nữa.” Y Ân hôn nhẹ lên gò má hần: “Ta đi đuổi cậu ta.” Ánh mắt nhìn về phía cánh cửa mang theo vài phần sát khí. Nhân tiện xử lý luôn, dù sao y cũng không vừa mắt người này, dám kết cấu làm bậy với Hứa Tuấn Thiên.

Hứa Tuấn Thiên làm sao lại không biết suy nghĩ trong lòng Y Ân? Đẩy y ra, xuống giường mặt quần áo. “Đừng ồn ào, ta có hẹn với cậu ấy.”

Cơ thể Hứa Tuấn Thiên rất đẹp, từng đường cong khỏe mạnh, tràn ngập nam tính. Kéo rèm cửa để ánh bình minh xua tan đi bóng tối trong phòng. Hứa Tuấn Thiên nâng tay lên che tầm mắt: “Đã trễ thế này cơ à!”

Y Ân sớm trở nên ngây ngốc. Trên người nam nhân phủ đầy dấu hôn xanh tím, còn có thể mơ hồ nhìn thấy điểm bí ẩn giữa hai chân. Yết hầu có hút khô khốc, y Ân liếm liếm môi: “Hứa Tuấn Thiên...” Y muốn ôm hần nhưng lại bị Hứa Tuấn Thiên đánh một chỗ vào ngực.

“Mau mặc quần áo vào.” Nhìn thấy cơ thể trần trụi của Y Ân, ánh mắt lập tức nhú lại hiện ra vài phần uy hiếp.

Y Ân chưa bao giờ bị người khác uy hiếp, nhưng trước mặt Hứa Tuấn Thiên liền vô cùng ngoan ngoãn. “Hảo hảo, mặc quần áo, mặc quần áo.” Động tác của y rất nhanh, Hứa Tuấn Thiên còn chưa mặc xong thì y đã hoàn tất hết thấy. Y đi tới phía sau Hứa Tuấn Thiên, ngón tay chạm vào nút áo: “Ta giúp người cài.”

Ngón tay Y Ân thon dài, trắng nõn hết như được điêu khắc từ thạch cao. Đầu ngón tay chuyển động lưu loát đem cúc áo buộc lại gọn gàng.

Hứa Tuấn Thiên ho khan một tiếng, lấy lại bình tĩnh sau đó đi ra mở cửa.

Người đứng trước cửa quả nhiên là Chung Hạo, cậu ta nhìn thấy trong phòng Hứa Tuấn Thiên còn có người khác thì có chút kinh ngạc. Sau đó nghĩ tới cái gì, sắc mặt có chút không được tự nhiên: “Ta nghĩ người đã thức nên muốn lên gọi....ta đã chuẩn bị điểm tâm sẵn rồi, bây giờ xuống ăn nha?”

Lời nói có chút gượng gạo, vẻ mặt cũng có chút bất thường. Hứa Tuấn Thiên thấy có chút kì quái, nghĩ nghĩ một chút cũng có thể tưởng tượng được. Chung Hạo ở ngay sát bên phòng hần, tối hôm qua âm thanh lại lớn như vậy, cậu ta không nghe thấy mới là lạ. Mặc dù da mặt Hứa Tuấn Thiên dày như tường thành nhưng cũng không chịu được mà hơi đỏ ửng: “Chúng ta đi xuống đi.”

Y Ân mỉm cười một chút, đi ở bên cạnh Hứa Tuấn Thiên, ôm lấy vai hần.

Hứa Tuấn Thiên muốn tránh lại nhận cái liếc mắt hung hăng của Y Ân: “Nếu người dám tránh, ta liền muốn người ngay chỗ này.” Y nói vô cùng tàn bạo. Hứa Tuấn Thiên biết y lại ăn dấm chua, thời điểm này tốt nhất không nên cãi lời y. Huống chi cơ thể hần vẫn còn mệt mỏi, cứ để Y Ân ôm đi.

Chung Hạo thấy hai người như vậy cũng không quấy rầy. Lúc đi xuống lầu cũng chọn vị trí cách xa hai người kia nhất.

Bữa sáng có bánh mì nướng và súp ngô. Khách sạn ở nơi hẻo lánh, chủ điểm thì đã chết, không khí vắng vẻ bao trùm lên tất cả.

Tối hôm qua Chung Hạo nghe thấy tiếng dã thú gầm cùng tiếng nam nhân rên rỉ, đến bây giờ vẫn còn thất thần. Hứa Tuấn Thiên vì bị người khác biết chuyện mà cũng không được tự nhiên. Y Ân ngoại trừ Hứa Tuấn Thiên thì thờ ơ với hết thấy. Ba người, ba loại tâm tư làm bữa sáng trôi qua cực kỳ im lặng.

Cuối cùng Hứa Tuấn Thiên không chịu nổi bầu không khí này nữa, ho khan một tiếng hỏi: “Hôm nay chúng ta sẽ lên đường, người muốn đi đâu? Nếu cùng đường có thể đi chung với nhau!”

Nghe thấy thế ánh mắt Y Ân đột ngột giống như lưỡi dao, lao âm âm về phía Chung Hạo.

Chung Hạo co rúm hết cả người, bị khí thế Y Ân áp chế đến không thể ngẩng đầu.

Hứa Tuấn Thiên liếc mắt cảnh cáo y, ôn hòa nói: “Người một thân một mình, thân thể lại không khỏe, trên đường đi có nhiều người sẽ tốt hơn.” Ánh mắt đảo về phía bụng Chung Hạo, nơi đó quả nhiên mấp mấp hơn hẳn.

“Ta...” Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, Chung Hạo lúng túng nói: “Ta cũng không biết phải đi đâu.”

“Thế thì tốt lắm.” Quay đầu lại nhìn Y Ân liếc mắt một cái. “Y Ân, chúng ta đi cùng với cậu ta đi. Người không phải nói muốn đi về phía đông sao?”

“Hảo.”

Hứa Tuấn Thiên kinh ngạc trừng to mắt, dường như muốn nhìn xem người thanh niên trước mắt có đang giả vờ hay không.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Lấy cớ trở về phòng thu dọn đồ đạc, vừa vào cửa Hứa Tuấn Thiên liền dứt khoát hỏi thẳng Y Ân.

“Trên người cậu ta có mùi của Lưu Sa.”

“Lưu Sa?”

“Là thủ lĩnh xà tộc.” Y Ân cũng không muốn dấu hấn, ngồi xuống ghế, ngón tay tao nhã gõ gõ lên đầu gối. “Nếu là như vậy, Lưu Sa sao có thể yên tâm để cậu ta ở ngoài một mình, Chung Hạo đang mang con nôi dòng của Lưu Sa.” Khóe miệng khẽ nhếch lên, đôi mắt ngọc bích xẹt qua một đạo tinh quang.

27. Chương 27

“Mang con nôi dòng...” Hứa Tuấn Thiên đè nén sợ hãi trong lòng: “Cậu ta là nam nhân!”

Y Ân cười nhạt một tiếng, kéo Hứa Tuấn Thiên lại gần, bàn tay dịu dàng vuốt ve lên bụng hấn. “Sao lại kinh ngạc, nga, đúng rồi. Các người là nhân loại nên nghĩ chỉ có nữ nhân mới có thể mang thai.” Y ngừng một chút, động tác vuốt ve cũng trở nên mờ ám: “Kỳ thực người cũng có thể...”

Ba một tiếng đánh bật tay Y Ân ra, Hứa Tuấn Thiên tự rót ỉnh một chén nước. Chất lỏng lạnh như băng chạy vào yết hầu mới làm hấn bình tĩnh một chút. “Lưu Sa.... rất lợi hại sao? Sao người xác định đó là con nôi dõi của Lưu Sa...”

“Mùi.” Y Ân đi tới phía sau hấn, ôm chặt Hứa Tuấn Thiên trong vòng tay. “Người đang run, vì sao?”

Gương mặt hấn trở nên cứng đờ.

“Từ lúc ta nói đến con nôi dòng người có chút bất thường.” Ánh mắt Y Ân dần trở nên nguy hiểm: “Người không muốn mang con của ta?”

Hứa Tuấn Thiên khép mắt lại, yên lặng không trả lời.

Y Ân chăm chú nhìn hấn một lúc lâu, ngay lúc Hứa Tuấn Thiên nghĩ y tức giận thì Y Ân lại đột ngột lui về phía sau hai bước, khẽ mỉm cười: “Nếu người không muốn, ta cũng không ép. Được rồi, ta đi thu dọn quần áo, đừng để Chung Hạo đợi lâu.”

Y Ân thấu tình đạt ý như vậy Hứa Tuấn Thiên lại không có chút yên tâm, ngược lại mở tóc sau gáy đều dựng thẳng lên: “Người muốn làm gì?”

“Ân?” Y Ân ngừng lại, quần áo như có sinh mệnh tự động xếp gọn rồi bay vào trong rương. “Lúc ta ép bức người thì bị chữ là cầm thú. bây giờ ta không ép thì người lại nghi ngờ lung tung. Rốt cuộc người muốn ta thế nào?” Y xuất thân từ hoàng tộc, nhưng những hành động lưu manh không hề làm mất đi nét rực rỡ vốn có.

Hứa Tuấn thiên hừ một tiếng, xách rương quần áo đi xuống lầu.

Xe ngựa được biến ra từ ma pháp, con ngựa có đôi cánh thật dài kéo chiếc xe bay lên không trung. Hứa Tuấn Thiên lần đầu tiên được ngồi loại xe này, hẳn cảm thấy rất mới lạ. “Có ngựa có cánh thật sao.” Hẳn ngỡ ngàng nhìn đôi cánh trắng toát phía trước, phía trên tầng mây, mặt trời tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, hoàn toàn tương phản lại càng làm nổi bật hơn.

“Bay nhanh thật, sao trước kia người không ngồi xe này?” Hẳn hỏi xong mới nhớ ra mình đang có chiến tranh lạnh với Y Ân.

“Xe này do ma pháp tạo ra, so với xe thật thì tốc độ vẫn kém hơn.” Y Ân lật lòng bàn tay lên liền xuất hiện một quả cầu lửa, cười cười: “Người sờ thử xem.”

Hứa Tuấn Thiên cẩn thận vươn tay, lòng bàn tay xuyên qua ngọn lửa nhưng không hề cảm giác được độ ấm.

“Nguyên lý giống như vậy, chúng ta đang bị ma lực bao quanh nên mới có thể bay trên bầu trời. Đừng bị hình thức bên ngoài mê hoặc.” Bộ dáng Hứa Tuấn Thiên mở to mắt thật đáng yêu. Khóe miệng Y Ân càng nhếch rộng hơn, đôi ngươi xanh biếc dịu dàng tràn ngập yêu thương. “Chừng nửa giờ nữa chúng ta sẽ tới phía đông của khu rừng, nơi đó nổi danh âm u tà ác. Bất quá nơi càng có nhiều độc xà sinh sống thì càng có nhiều dị thể kì trân!” Y khẽ động ngón tay, trên mặt bàn trống rỗng lập tức xuất hiện mấy đĩa điểm tâm. “Đói bụng chưa! Đây là mấy món lúc này ta tiện tay mua, mùi vị cũng không tệ.”

Hứa Tuấn Thiên cầm lên một khối, khi cắn vào miệng có mùi quế hương thoang thoang, rất ngon.

Chung Hạo đã sớm đói bụng, chính là e ngại Y Ân nên không dám ăn nhiều. Ánh mắt Y Ân nhìn cậu giống như đang tính toán gì đó, làm cậu rất sợ hãi.

Y Ân thả lỏng thân mình một chút, nói thêm cho bọn họ nghe một ít tin tức kì lạ. Y nói chuyện rất dễ nghe, chỉ cần y muốn lập tức có thể làm người ta say mê như uống rượu nguyên chất, rất thú vị.

Hai người nghe đến mê mẩn, Chung Hạo cùng quên đi e ngại với Y Ân, ngồi gần hơn một chút.

Đang nói đến lúc máu chốt thì xe ngựa đột ngột chấn động, sau đó vững vàng ngừng trên mặt đất.

“Tới rồi.” Y Ân niêm chú ngữ, xe ngựa cực lớn biến thành một tảng đá đen thui. Y Ân nhặt nó lên để vào không gian giữ đồ trong vòng tay.

Hứa Tuấn Thiên mím môi nhưng vẫn không thể kiềm chế được tò mò: “Người chưa nói xong a, huyết tộc vì sao lại xuống dốc như vậy? Vì quan hệ với người kia sao?”

Y Ân một bên dò đường, một bên nói típ: “Cũng không thể nói như vậy, trên đời này, nếu có nhân sẽ có quả. Người thấy thủ đoạn người kia vô cùng tàn nhẫn, nhưng nếu suy xét nguyên nhân thì không phải thủ lĩnh huyết tộc đã lừa gạt sao? Cái giá phải trả mới kinh khủng như vậy.”

Hứa Tuấn Thiên không hỏi tiếp, giẫm lên dấu chân Y Ân chậm rãi đi về phía trước.

Chung Hạo vốn vẫn luôn im lặng đột nhiên cúi đầu nói: “Lừa dối là một thanh kiếm hai lưỡi, làm tổn thương người khác cũng tổn thương chính mình.” Cậu ta nói rất chậm, trong lời nói đậm chất bi thương.

Hứa Tuấn Thiên nhin không được quay đầu lại nhìn một cái, thấy vẻ mặt Chung Hạo rất bình tĩnh, giống như chưa hề nói qua câu đó. Hẳn nghĩ nghĩ một chút rồi nói: “Cơ thể người không khỏe, hay là ở đây chờ đi.”

Y Ân bóp chết một con độc xà nói: “Nơi này đã vào trong phạm vi rừng rậm, với mùi hương trên người cậu ta.....” Khóe miệng Y Ân cong lên: “Tốt nhất là đi theo chúng ta! Để cậu ta ở đây, một tý quay lại liền thấy một đồng bạch cốt.”

Chung Hạo cắn chặt răng, kiên định nói: “Ta có thể theo kịp.”

Hứa Tuấn Thiên đi nhanh vài bước, tới bên cạnh Y Ân nhỏ giọng hỏi: “Người vừa nói có ý gì a?” Nhìn trái nhìn phải, sau đó rút dao nhỏ chém đứt một dây leo vướng víu. “Sao ta có cảm giác càng đi sâu vào, ma vật càng nhiều?”

“Đó là đương nhiên, bởi vì nhóm ma vật ngửi thấy mùi thơm a!” Y Ân liếm liếm môi: “Rất ngọt, ngay cả ta còn nhịn không được, muốn nuốt một ngụm! Người có biết cầm theo một cây vàng đi vào giữa phố xá sầm uất sẽ có hậu quả gì không, hơn nữa thổi vàng đó lại là một đứa nhỏ không có năng lực tự bảo vệ.”

Hứa Tuấn Thiên rùng mình, từng bước lui về phía sau, đi bên cạnh bảo vệ Chung Hạo. Hiện tại hẳn có chút hối hận vì dắt Chung Hạo đi theo.

“Người cũng không cần hối hận.” Hứa Tuấn Thiên nhú mày, Y Ân biết hẳn đang nghĩ gì sao: “Cho dù người không dắt cậu ta theo thì cũng sẽ có nguy hiểm khác. Gặp được người thì cậu ta vẫn may mắn, ít ra ta sẽ không làm khó cậu ta.”

Nhưng cũng không để cậu ta sống dễ chịu đi! Y Ân hiểu Hứa Tuấn Thiên, thì Hứa Tuấn Thiên làm sao không biết Y Ân đang nghĩ gì. Đều là loại người vì mục đích sẽ không từ thủ đoạn. Y Ân tuyệt đối sẽ không bỏ qua Chung Hạo, nhất định đang có âm mưu gì đó!

Hứa Tuấn Thiên không biết nhiều việc ở thế giới này, điều duy nhất hẳn có thể nghĩ tới là Y Ân muốn lợi dụng Chung Hạo để kiểm chế Lưu Sa.

Đi tiếp một đoạn đường nữa, năng lực phát ra ngày càng mạnh mẽ. Cây cối xung quanh dần trở nên thưa thớt, lúc đầu chỉ là đám tiểu ma vật yếu ớt, hiện tại ngay cả ma vật khổng lồ cũng đã xuất hiện.

“Thực phiền toái.” Y Ân sách một tiếng, móng vuốt bên tay phải xuất hiện, thân mình giống hệt mũi tên bắn về phía trước.

Hứa Tuấn Thiên nheo mắt lại, hoảng hốt nhìn bóng dáng cực lớn đang che khuất ánh mặt trời. Hẳn che chắn cho Chung Hạo, trốn tới phía sau một tảng đá lớn bên cạnh.

“Đó là hạo thiên, một loại ma thú bay.” Chung Hạo nói: “Móng vuốt của nó có thể chế nát nham thạch.” Cậu ta có chút kỳ quái liếc mắt qua nhìn Hứa Tuấn Thiên: “Người không lo lắng cho y sao?”

28. Chương 28

Hứa Tuấn Thiên nhếch môi: “Nếu y dễ dàng bị đánh bại như vậy thì y không phải Y Ân.”

Tiếng kêu của con chim khổng lồ ngày càng chói tai, đột nhiên phía trước vang lên tiếng vật nặng rơi xuống đất, khói bụi bay mù mịt. Hứa Tuấn Thiên không thể không nheo mắt lại, qua đám bụi mù mịt có thể thấy một bóng người đang tiến về phía bọn họ.

“Chặn đường tiếp theo, ta đi một mình.” Bộ dáng Y Ân rất thong thả, trừ bỏ máu tươi đang nhiều xuống từ lòng bàn tay, hoàn toàn không để lộ ra vẻ gì y vừa trải qua một cuộc chiến kịch liệt.

“Được, chúng ta ở đây chờ người.” Hứa Tuấn Thiên không hỏi lý do, hẳn không muốn làm gánh nặng của Y Ân.

Y Ân bình tĩnh nhìn Hứa Tuấn Thiên: “Sẽ không lâu đâu, nơi này vẫn còn mùi của hạo thiên, đám ma thú bình thường sẽ không dám tới gần. Chờ ta một ngày, ngày mai khi mặt trời lên ta sẽ quay lại.”

Lúc tới là ba người, hiện tại chỉ còn hai.

Trời dần dần tối, Hứa Tuấn Thiên nhóm một đống lửa, dùng chủ thủ cắt thịt hạo thiên xiên vào cây nướng.

“Thịt hạo thiên là dược phẩm rất quý, người lại dùng nó làm thức ăn để no bụng.”

Hứa Tuấn Thiên cắn một ngụm thịt, chậm rãi nói: “Mùi vị không tồi. Người muốn ăn thử không?”

Chung Hạo cũng đang rất đói, thấy miếng thịt thơm ngào ngạt đưa đến bên miệng cũng không nhịn được nhận lấy. Ăn xong một miếng còn muốn miếng thứ hai: “Tay nghề người không tồi.”

Hứa Tuấn Thiên nói: “Không có gì, trước kia luôn có công tác ở bên ngoài, thành thói quen rồi.”

Rừng rậm yên tĩnh, chỉ còn hai người trong cùng thế giới vô cùng cô đơn. Bắt đầu nói chuyện với nhau, một lúc sau liền bắt đầu sôi nổi. Chung Hạo không hề nghi kỵ Hứa Tuấn Thiên, những chuyện xảy ra khi tới thế giới này đều kể ra, chỉ là che dấu quan hệ giữa mình và Lưu Sa. Hứa Tuấn Thiên trong lòng hiểu rất rõ nhưng vẫn thuận theo Chung Hạo, không có ý vạch trần.

“Người có tính toán gì cho sau này không. Người ở nơi này đều là quái vật, nhìn Y Ân cũng biết rồi.” Hứa Tuấn Thiên bĩu môi: “Với thân thủ của chúng ta, cho dù đánh cũng không lại bọn họ.”

“Người muốn rời khỏi y?” Chung Hạo kinh ngạc liếc mắt nhìn hắn, không có khả năng này đi! Hai người bọn họ ở chung rất tốt mà.

Hứa Tuấn Thiên yên lặng một lúc lâu mới nhẹ nhàng nói: “Lúc bắt đầu quả thực có suy nghĩ đó!” Hắn nghiêng hẳn nghiêng lợi. “Y là một tên hỗn đản.”

Chung Hạo im lặng, hai chữ hỗn đản này, cậu ta cũng từng nói với Lưu Sa. Trong lòng khẽ thất lại vừa chua vừa xót, thở dài một hơi: “Thế còn bây giờ?”

“Bây giờ?” Hứa Tuấn Thiên rử mắt xuống: “Ta cũng không biết, bắt quá... cũng không còn chán ghét nữa.”

Mình cũng từng ném qua cảm giác này không phải sao? Chung Hạo ôm gối nhìn ngọn lửa bập bùng. Gió đêm rất lạnh, nhưng vẫn không thể thổi bay những suy nghĩ trong lòng.

Con người sở dĩ khác với cây cỏ chỉ vì một chữ tình. Trên thế gian này chuyện gì khó quyết đoán nhất, chuyện gì khó chấm dứt nhất, không phải chính là một chữ tình sao. Sự tình giữa cậu và Lưu Sa, trong một sớm một chiều không biết nên kết thúc như thế nào.

“Người rất lạnh sao?” Hứa Tuấn Thiên thấy Chung Hạo co người ngồi ôm gối, sắc mặt lại tái nhợt. Thầm mắng chính mình một tiếng, sao hắn lại quên mất Chung Hạo đang mang thai! Nghĩ đến đây lại nhịn không được mà nhìn thoáng qua bụng Chung Hạo. Bởi vì tư thế ngồi làm địa phương kia lộ ra rất rõ.

“Người....” Hắn cố nhịn lại nhưng cuối cùng vẫn không thể nhịn được: “Ta nghe Y Ân nói, người đang mang đứa nhỏ của Lưu Sa.”

Chung Hạo lấp bắp kinh hãi, ngay cả đôi môi cũng mất đi huyết sắc.

Hứa Tuấn Thiên nhìn thấy bộ dáng cậu ta như vậy, có chút không đành lòng khẽ ho khan một tiếng: “Kỳ thật cũng không phải chuyện không thể, bọn họ là quái vật, những chuyện xảy ra ở nơi này cũng quái dị như vậy.” Hứa Tuấn Thiên kéo tấm thảm che lên cho Chung Hạo. “Bắt quá người cũng không nên chạy loạn một mình như vậy, lỡ có người xấu bám theo, cha của đứa nhỏ....” Những lời sau đó hắn cũng không nói ra, nếu không phải đã xảy ra biến cố, Lưu Sa sao có thể để Chung Hạo một mình lang thang bên ngoài. Cứ nhìn Y Ân thì rõ, tính độc chiếm của đám quái vật này rất đáng sợ.

“Người đó không biết.” Chung Hạo cắt ngang lời hắn.

Cái gì! Đầu óc nhất thời rối loạn. Ngay góc mém hai mảnh gỗ vào đồng lửa.

“Người đó không biết.” Chung Hạo ngẩng đầu lên, khóe miệng cứng ngắc để lộ ra một nụ cười yếu ớt: “Ta không có ý nói cho anh ta biết. Dù sao thì anh ta cũng không quan tâm tới.” Âm thanh cậu ta nói rất chậm, giống như lọt ra từ kẽ răng. “Phản bội, lừa gạt, lợi dụng..... thứ gọi là tình yêu, bắt quá cũng chỉ vậy mà thôi.”

“Đừng bi quan như vậy.” Mặc dù Hứa Tuấn Thiên biết cậu ta đang mang thai, nhưng không hề xem cậu ta là nữ nhân mà đối xử. Nam nhân thì phải có bộ dáng của nam nhân, cho dù trời sập xuống cũng phải đỡ. Dùng sức vỗ vai cái lên vai Chung Hạo: “Vui lên đi, nếu người không thương anh ta thì cũng tốt. Cứ sinh đứa nhỏ ra, sau đó theo chúng ta trở về, cùng lắm thì ta giúp người nuôi nó.” Hắn không tính sinh đứa nhỏ cho Y Ân, không phải hắn không thương Y Ân mà là hắn cảm thấy mình không thể nào làm được. Hiện tại tự đứng lại rơi xuống một đứa bé. Lưu Sa có tìm đến hay không cũng là chuyện sau này.

Chung Hạo mỉm cười, trong lòng thoải mái hơn một chút: “Cám ơn người. Nếu người kia cũng rộng lượng như người thì mọi chuyện sẽ không thế này.”

Hứa Tuấn Thiên nghiêng mặt, không để Chung Hạo nhìn thấy khóe miệng đang nhếch lên của mình. Hắn rộng rãi sao? Chẳng qua hắn chỉ không muốn những chuyện tình này sẽ phát sinh trên người mình thôi. Cái này gọi là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường. Chính xác là như vậy.

Im lặng suốt một đêm, hai người vẫn nghe thấy hơi thở trầm ổn của đối phương nhưng không ai ngủ. Mãi đến khi tờ mờ sáng mới bắt đầu mơ mơ màng màng ngủ gật.

“Chung Hạo, người lạnh không?” Không biết đã ngủ bao lâu, Hứa Tuấn Thiên run run một chút sờ sờ sang bên cạnh. Không đụng trúng người. Hắn lập tức thanh tỉnh, lướt nhìn nhanh bốn phía, không một bóng người. Trên mặt đất cũng không có dấu chân của dã thú.

“Chung Hạo!” Hắn lớn tiếng gọi to.

Đột nhiên hắn ngừng lại. Ngày hôm qua không có thứ này.

Dây?

Hắn ngồi xổm xuống chặt đứt sợi dây, bên trong không ngừng chảy ra chất lỏng xanh biếc.

Đột ngột nghĩ tới chuyện gì, lòng bàn tay đang cầm dao chảy đầy mồ hôi.

Hy vọng..... vẫn còn kịp.....

Đi theo dấu vết còn lưu lại, hắn chạy như bay. Vạch bụi cỏ dày đặc, có thể nhìn thấy khoảng một trăm mét ở phía trước có một đóa hoa diễm lệ, những cánh hoa đang khẽ run rẩy.

Nó đẹp hơn tất cả những loài hoa Hứa Tuấn Thiên đã từng gặp qua. Màu sắc rực rỡ, từ hoa tâm lan rộng ra ngoài, long lanh sắc tím, một ít phần hồng, lại có một chút gợn vàng nhàn nhạt. Lá cây xanh biếc, tầng tầng lớp lớp bao quanh đài hoa.

Nhưng Hứa Tuấn Thiên không hề cảm thấy nó xinh đẹp, hắn đứng trước mặt bông hoa khổng lồ, từ đây có thể nhìn thấy bên trong nhụy hoa đang mở ra tràn ngập răng nhọn.

Nó là một loại cây ăn thịt.

Một nửa cơ thể của Chung Hạo đã bị nó nuốt vào.

Hứa Tuấn Thiên vội vàng lao tới, dùng sức ôm lấy phần cơ thể còn lộ ra bên ngoài của Chung Hạo, liều mạng kéo cậu ta ra ngoài.

Hai mắt Chung Hạo nhắm nghiền, đã lâm vào hôn mê.

Lúc sắp kéo Chung Hạo ra khỏi đóa hoa thì đám dây leo im lặng xung quanh bắt đầu động đậy, cuốn lấy chân Hứa Tuấn Thiên.

“Chết tiệt!” Hứa Tuấn Thiên không dám buông tay, nếu hắn thả ra, Chung Hạo sẽ bị nuốt vào nhụy hoa một lần nữa, đến lúc đó cho dù hối hận cũng không kịp. Một tay hắn ôm chặt Chung Hạo, một tay sờ bên hông. Nơi này có một ít bột phấn Y Âm lưu lại.

Lấy ra, sau đó vẩy vào nhụy hoa.

Bột phấn trắng tinh rớt xuống cánh hoa chậm rãi tiến đến phần nhụy hoa.

Cụ hoa phát ra tiếng kêu rống thảm thiết, tựa như tiếng móng tay cào vào mặt kính thủy tinh, đâm thẳng vào màng tai làm Hứa Tuấn Thiên có cảm giác đau đớn.

29. Chương 29: Chương 29

Đúng lúc này hắn có cảm giác sức kéo trên tay dần giảm nhẹ, phần nhụy hoa đang bám chặt lấy phần eo Chung Hạo dần thả lỏng. Hai người cùng té trên mặt đất. Mặc dù rơi vào tình huống nguy cấp nhưng Hứa Tuấn Thiên vẫn không quên để thân thể mình phía dưới Chung Hạo. Bên trong phần bụng đang nhô cao kia, có một sinh mạng đang hình thành.

Đối với những người đang có thai, Hứa Tuấn Thiên rất thận trọng.

Thừa dịp hoa ăn thịt kia đang bị thương phải nhanh chóng đưa Chung Hạo rời khỏi đây. Trọng lượng Chung Hạo cũng không nhẹ, bởi vì phần bụng nhô to nên cũng không thể vác lên, chỉ có thể vòng cánh tay cậu ta qua cổ mình, ôm lấy thắt lưng cậu ta từ từ đi tới.

Mới đi khoảng một trăm met thì đường đi đã bị chặn. Đám dây leo trườn trên mặt đất, kết thành một bức tường kiên cố trước mặt bọn họ.

Hứa Tuấn Thiên hừ lạnh, đặt Chung Hạo nằm xuống mặt đất, tay nắm chặt chủy thủ.

Dây leo công kích rất nhanh nhẹn, nhưng mặc kệ nó nhanh lẹ đến mức nào cũng không thể thoát khỏi cơ thể mẹ. Chỉ cần giải quyết bông hoa kia thì xong hết. Hứa Tuấn Thiên chặt đứt một nhánh dây keo, thu hút sự chú ý. Hắn nhìn thấy phần đáy của hoa ăn thịt giống hệt đài hoa.

Tay trái chém mạnh xuống, đem đài hoa thô to cắm sâu vào mặt đất, gọng gàng xoay tròn cán dao, đi vào tận đáy hoa ăn thịt.

Bị đẩy vào góc chết, bông hoa khổng lồ không dễ dàng gì để đánh được hắn. Nghe thấy tiếng gió vù vù bên tay, Hứa Tuấn Thiên cười lạnh một tiếng, đâm thẳng về hướng nhụy hoa.

Hoa ăn thịt phát ra tiếng kêu thảm thiết, bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Nhụy hoa thô to sần sùi, Hứa Tuấn Thiên đâm xuống một dao nhưng vẫn không thể chặt đứt nó.

Đúng lúc này, một sợi dây leo cuốn lấy Chung Hạo đang nằm trên mặt đất. Hứa Tuấn Thiên cơ hồ ngay cả thở cũng quên mất, độ cao này, nếu rơi xuống đất, đừng nói là đứa nhỏ, ngay cả tính mạng Chung Hạo cũng khó mà giữ được.

Do dự trong chốc lát nên Hứa Tuấn Thiên không dám đâm xuống nữa.

Một luồng ánh sáng bất ngờ lóe lên, tiếp theo đó là một ngọn lửa bùng lên mãnh liệt. Cơ thể Hứa Tuấn Thiên lập tức phản ứng trước cả suy nghĩ, né tránh sang một bên. Hoa ăn thịt trong nháy mắt bị đốt thành tro, ngọn lửa màu lam vẫn không ngừng cắn nuốt, tất cả sinh vật trong phạm vi 100 met đều bị thiêu đốt cháy sạch.

Chuyện gì xảy ra vậy!

Thực nóng, hơi nước thoát ra từ cơ thể có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Không thể nhìn thấy gì, ngay cả không khí hít vào cũng nóng rực. Hứa Tuấn Thiên có cảm giác chính mình muốn chết ngay lập tức.

Ngay lúc này có một đôi tay ôm hắn vào trong ngực. Nóng bức, thống khổ đều bị ngăn chặn bên ngoài vòng tay này.

Có gì đó đang hôn hắn. Rất ôn nhu, còn mang theo hơi thở mát rượi.

Hắn biết, Y Ân đã trở lại.

“Đã lâu không gặp, Lưu Sa.” Y Ân cười nói, con người xanh biếc cơ hồ có một đám kim quang đang nhảy nhút bên trong.

“Đã lâu không gặp.” Nam nhân ôm lấy Chung Hạo vô cùng tuần tú, anh ta đứng giữa không trung, mái tóc trắng tinh phát phơ phiêu động theo gió.

“Gọi cả hỏa ngục, xem ra người rất tức giận.” Một đám bông tuyết trắng xóa từ không trung rớt xuống, chạm vào ngọn lửa, chậm rãi tan biến.

Chung Hạo nằm trong ngực Lưu Sa, hai mắt nhắm nghiền. “Tình trạng cậu ta không tốt.”

Y Ân nhanh chóng phát hiện chỉ cần nhắc tới Chung Hạo ánh mắt của Lưu Sa lập tức thay đổi. “Không cần lo lắng, trên người cậu ta có mùi của người, ta đối xử rất lễ phép a.” Miệng nói ra toàn những từ ngữ khiêm tốn nhưng về mặt hoàn toàn không có chút bóng dáng nào gọi là khiêm tốn. Y tựa tiểu phi tiểu, bộ dáng ung dung.

Mặt đất sau khi trải qua một trận cháy liền biến thành một mảnh khô cằn, chung quanh không ngừng truyền ra tiếng ma vật rên rỉ đau đớn. Thật sự không phải là nơi thích hợp để trò chuyện.

Lưu Sa liếc mắt nhìn nam nhân trong ngực mình. Nhẹ giọng nói: “Ta cần sức mạnh của ngươi.”

Y Ân mỉm cười, đây là chuyện y đã suy đoán từ trước. Cố ý lưu lại manh mối, cố ý đem Chung Hạo vào rừng rậm nguy hiểm chính vì chờ thời khắc này. Xà tộc không am hiểu về chữa trị, hơn nữa trong lúc người yêu thương lâm vào tình trạng nguy hiểm, lại càng không dám sơ sẩy một chút nào.

Hai vị thủ lĩnh cường đại của Đại Tân Sinh, dùng tốc độ không thể tưởng tượng lao về thủ phủ của xà quốc. Lúc này, ngay cả tiếng gió Hứa Tuấn Thiên cũng không thể nghe thấy.

Cung điện xà quốc vô cùng tráng lệ, những cây cột thật lớn, rất giống phong cách của đế chế Hy Lạp cổ. Hứa Tuấn Thiên chú ý tới những đường vân trên thân cột, giống như tự nhiên mà có. Đến gần nhìn thì thấy hệt như xương thật. “Là tổ tiên của xà tộc, mặc dù đã chết đi nhưng cũng muốn dùng xương cốt mình để bảo vệ cho con cháu.”

Y Ân khẽ nói, nắm chặt lấy tay hắn.

Hứa Tuấn Thiên khẽ run một chút, da thịt đụng chạm trong nháy mắt liền có cảm giác một luồng hơi ấm từ trên người Y Ân tràn qua cơ thể. Bởi vì chiến đấu kịch liệt làm thân thể có chút mệt mỏi lập tức thả lỏng, cơn đau đớn âm ỉ dưới bụng cũng dần dần tan biến giống như được ngâm mình trong nước ấm.

“Sức mạnh của ngươi....” Hắn liếc mắt nhìn Y Ân. Bởi vì Lưu Sa đi ngay phía trước nên hắn nói rất nhỏ. Âm thanh khe khẽ từ cánh môi hồng nhạt phun ra, cho dù đang nói chuyện đứng đắn cũng trở nên mờ ám.

Năm ngón tay của Y Ân nhẹ nhàng vuốt ve làn da non mịn trong lòng bàn tay hắn.

Hắn trừng mắt cảnh cáo Y Ân. Tên hỗn đản này, không để ý đây là chỗ nào hay sao.

“Sức mạnh đã khôi phục, không cần lo lắng.” Y Ân tiến tới gần, không để ý tới ánh nhìn xung quanh khẽ hôn lên môi hắn. Đây là nụ hôn đầu tiên không hề chất chứa tình dục làm người ta có cảm giác vô cùng ấm áp.

Hứa Tuấn Thiên sững sốt một chút nhưng cũng không né tránh.

Không chỉ khôi phục, còn mạnh mẽ hơn xưa.

Hành lang rất dài, mái nhà cong cong được tạo thành bởi băng tuyết ngưng đọng. Hứa Tuấn Thiên không hề có cảm giác rét lạnh, năng lượng của Y Ân đã vây lấy thân thể hắn, ngăn chặn tất cả thương tổn, vừa vụn vụn sát lấy người hắn.

Hắn không biết Y Ân đã xảy ra chuyện gì trong khu rừng kia, chỉ biết hình dáng của y đã hoàn toàn trưởng thành, không, so với trước kia còn cao cấp hơn. Trong lòng chợt dâng lên một ngọn lửa, thực mỏng manh nhưng không thể bỏ mặt. Hắn muốn nhìn thấy hình dạng của Y Ân lúc biến thành hình thú.

Hai bên không ngừng có người cúi đầu hành lễ, nhắc lên tấm màn che thật dày, cuối cùng cũng đi tới căn phòng cuối hành lang được bảo vệ rất nghiêm ngặt.

Hứa Tuấn Thiên nhìn xung quanh, nơi này, tràn ngập hơi thở của Lưu Sa và Chung Hạo.

Chung Hạo vẫn chưa tỉnh lại, nằm trên giường lớn mềm mại, trên ngực chỉ còn lại hơi thở mong manh.

“Chữa cho cậu ta.” Lưu Sa nhìn về phía Y Ân.

“Hảo.”

Chỉ ngắn gọn hai câu nói, hai bên đã thành giao ước.

Bởi vì sợ quấy rầy Y Ân, Hứa Tuấn Thiên và Lưu Sa đi ra phòng ngoài. Hai người im lặng không hề nói chuyện. Hứa Tuấn Thiên đứng một bên, Lưu Sa một bên.

Không khí im lặng làm người ta hít thở không thông. Ánh mắt Hứa Tuấn Thiên chuyển qua gương mặt Lưu Sa, nam nhân lạnh lùng, giống như một bức tượng điêu khắc từ băng tuyết. Bất quá trên gương mặt xinh đẹp của bức tượng này lại xuất hiện một cái khe.

Có lẽ vì Chung Hạo a!

Trong phòng cuối cùng cũng có tiếng động truyền ra, Hứa Tuấn Thiên chỉ nhìn thấy một bóng trắng lóa lên, góc áo bị trận gió cuốn qua nhẹ nhàng bay lên.

“Sao rồi?” Kỳ thật cũng không cần hỏi nữa, nam nhân nằm trên giường đã mở mắt ra, đang bị Lưu Sa ôm vào lòng. Hứa Tuấn Thiên cũng không rảnh mà ngồi nhìn bọn họ, hẳn muốn xem Y Ân trước. Ân, ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có, cả người rất ung dung.

Chỉ là một cái nhấc tay! Lại làm Lưu Sa phải nợ một ân tình.

Oán thâm trong lòng, nhưng vẫn còn lo lắng. Đến khi nghe Y Ân trả lời mới nhẹ nhàng thở ra.

Buổi tối vẫn ở tại nơi này. Phong cảnh xa quốc hoàn toàn bất đồng với những nơi khác, ngay cả thị nữ cũng có gì đó dịu dàng đáng yêu hơn hẳn. Lưu Sa cùng tình nhân lâu ngày gặp lại, đương nhiên phải khinh khảnh ta ta. Một vị chủ nhân khác ở đây, mẫu thân của Lưu Sa vì muốn cảm ơn bọn họ mà làm một buổi yến tiệc linh đình.

30. Chương 30

Tất cả đều mặc y phục theo phong cách cổ điển, váy áo tung bay, thắt lưng trắng nõn, Hứa Tuấn Thiên có cảm giác chính mình đi lạc vào chốn tiên cảnh. Chủ nhân tiếp đãi không thể từ chối, bất giác Hứa Tuấn Thiên đã uống hơn hai chén. Hứa Tuấn Thiên uống rượu, đôi mắt đã bắt đầu mơ màng, hai má ửng đỏ. Bàn tay đặt lên trán, mỗi lời nói ra đều mang theo hơi rượu nồng đậm.

Y Ân chỉ mỉm cười lười biếng ngồi một bên, ngẫu nhiên gấp cho Hứa Tuấn Thiên một ít đồ ăn, cũng không ngăn cản.

“Những nữ nhân đó thật đẹp mắt.” Uống rượu vào, lá gan cũng to hơn bình thường, Hứa Tuấn Thiên dựa vào người Y Ân, kề tai nói nhỏ, sớm đã quên bèn đi Y Ân ghen tỵ kinh khủng cỡ nào. “Chúng ta đem hai người về được không, để ngắm nhìn cũng thực vui mắt.”

Y Ân lột một trái quýt đặt vào trong tay hắn: “Người không sợ các nàng ăn luôn người sao. Ta nói cho người biết, sau khi lột quần áo các nàng sẽ lộ ra đuôi rắn thật dài.”

“Người gạt ta.” Đầu óc Hứa Tuấn Thiên có chút trì độn, một lát sau mới phản ứng lại. “Đừng xem ta như con nít, ta không có say.” Hắn nắm chặt nắm tay, đưa về phía Y Ân ra oai. Đột nhiên phát hiện ra trong tay có gì đó, nhìn thoáng qua mới biết là quả quýt.

“Không phải đang mùa đông sao, sao lại có quýt.” Hắn cắn một ngụm, thật ngọt, hương vị thơm ngon ngọt ngào làm hắn thích thú nheo mắt lại.

“Đêm cũng khuya rồi, chúng ta nên cáo từ, đa tạ đã tiếp đãi.” Hướng về phía chủ nhân cảm ơn, Y Ân nâng Hứa Tuấn Thiên dậy, rời khỏi đại sảnh.

Giữa buổi tiệc lại rời đi, có chút thất lễ. Bất quá khí độ Y Ân bất phàm, động tác lại vô cùng tao nhã, hết như một quý tộc. Những người trong buổi tiệc đều ước gì y có thể làm lại vài lần. Hướng hồ y cũng là dị tộc, có y ngồi đây liền có một luồng áp lực, các vị đang ngồi ở đây cũng không dám thả lỏng mà hướng lạc.

Tuy dáng người Hứa Tuấn Thiên rất cường tráng nhưng nam nhân ôm hắn vào lòng không có chút nào vất vả. Phòng ngủ đã được chuẩn bị từ sớm, để thị nữ lui ra, Y Ân ngồi bên giường, tỉ mỉ đánh giá Hứa Tuấn Thiên.

Nam nhân uống rượu say rất đáng yêu, giống như đứa nhỏ cọ qua cọ lại trên giường, thỉnh thoảng còn lầm bầm vài câu.

Y Ân mỉm cười, gạt mớ tóc lòa xòa trước trán hắn: “Thực sự là tiểu gia khóa thích tra tấn người khác.” Ngón tay khẽ chạm vào cánh môi, sau đó chạm rài cởi bỏ cúc áo.

Làn da mặt ông khỏe mạnh dần dần lộ ra, cơ thể rắn chắc, eo thon gọn, ngay cả tiểu huyết nhỏ nhỏ giấu giữa hai chân cũng vô cùng đáng yêu. Mỗi một tác trên cơ thể nam nhân dường như được thần ưu ái mà tạo thành.

“Hỗn đản, Y Ân.”

Ngay cả lúc ngủ cũng không quên mắng người. Y Ân thở dài một hơi, trong mắt tràn ngập ý cười. Cúi đầu cắn một ngụm lên cổ nam nhân. Không dùng sức, răng nanh khẽ gặm cắn phần da thịt trong miệng..

Nam nhân nhú mày, vung tay đánh người.

Dễ dàng bắt lấy cổ tay hắn, kéo tới bên môi hôn một chút.

Nam nhân say rượu vô cùng thơm ngon, ngay cả hơi thở cũng tỏa ra hương vị ngọt ngào. Y Ân hôn một chút, lại nhịn không được hôn thêm một lần, cuối cùng lại dán sát vào đôi môi của hắn, đầu lưỡi tiến vào khoang miệng, tựa như muốn đoạt hết tất cả.

Nam nhân có chút không thoải mái, chân mày cau lại thật chặt.

Y Ân vuốt ve thân thể nam nhân, thuận theo đường cong thắt lưng tiến tới phần bụng. Lòng bàn tay xuất hiện một đạo ánh sáng ấm áp, nhẹ nhàng mát xa.

Chân mày nam nhân chậm rãi dần ra, có lẽ vì cảm thấy lạnh nên tay chân khẽ co lại, vô thức cuộn lấy cơ thể Y Ân.

Cười khổ, quả là sự tra tấn ngọt ngào nhất a! Không thể một ngụm cắn nuốt quả thực bức bối. Cắn một cắn lên môi nam nhân, nhìn dấu răng dần xuất hiện trên cánh môi hồng nhạt, trong lòng cũng cảm thấy thoải mái hơn.

Kéo chân lên, che phủ bờ vai trần trụi của nam nhân.

Nam nhân động đậy, có lẽ vì nóng nên đá văng lớp chăn trên người.

Y Ân ôm nam nhân vào lòng, không cho hắn lộn xộn. “Không làm người ta yên tâm được chút nào.” Giống như nghĩ tới chuyện gì, khóe miệng cong lên lộ ra nụ cười xảo quyệt: “Chờ đến khi người biết, chắc chắn sẽ tức giận! Bất quá ta sẽ không nói cho người biết.”

Ở xà quốc quả thật rất thích thú, hằng ngày nhắm nháp mỹ thực, tham quan nhiều nơi, Hứa Tuấn Thiên cảm thấy Y Ân nuôi mình như dưỡng heo, cơ thể đều béo lên một vòng.

“Tâm trạng không tốt sao?” Chung Hạo nằm trên ghế dài, trên người đắp một tấm chăn mỏng.

“Có chút bức bối.” Hứa Tuấn Thiên rầu rĩ nói. Gần đây rất dễ bức bối, hôm qua còn cãi nhau một trận với Y Ân. Nói là cãi nhau chứ sự thật chỉ có hắn đơn phương tức giận, Y Ân ngay cả một câu nặng lời cũng không nói, quả thật rất ôn nhu. “Đạo này ít khi thấy Lưu Sa với Y Ân nhỉ.” Hắn rót một chén nước cho Chung Hạo: “Đi sớm về muộn, Lưu Sa là vương nơi này, bận rộn cũng bình thường. Bất quá Y Ân đang làm gì nhỉ?”

“Này.... chắc không có việc gì đâu.” Chung Hạo nhấp một chút trà: “Ta không hỏi anh ta mấy chuyện này.”

Hứa Tuấn Thiên cười cười, vấn đề này không nên nói tiếp. Ở đây mấy ngày, cho dù là tên gốc cũng nhìn ra Chung Hạo và Lưu Sa có vấn đề.

Đang nói chuyện thì Y Ân đã trở lại. Trên quần áo có mùi máu tươi nhàn nhạt.

Hứa Tuấn Thiên cảnh giác đứng lên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Có lẽ vì chú ý đến Chung Hạo, Y Ân cũng không bước đến gần. “Có chút rắc rối nhỏ. Ta và Lưu Sa lập tức phải quay lại lang quốc.”

Hứa Tuấn Thiên suy nghĩ một chút: “Là người kia.”

Lúc này Chung Hạo cũng ngồi thẳng dậy, ánh mắt hướng về phía cửa.

Hứa Tuấn Thiên nhìn theo ánh mắt Chung Hạo, Lưu Sa đang đi tới, trên người cũng dính đầy máu tươi.

“Sự việc rất quan trọng phải giải quyết ngay. Nếu không cũng sẽ uy hiếp tới xà quốc.” Lưu Sa chậm rãi nói, suốt từ lúc đến đây tới giờ anh vẫn nhìn chăm chăm vào Chung Hạo.

“Nếu có một nguồn sức mạnh cường đại hơn...”

Y Ân nói một nửa đã bị Lưu Sa cắt ngang: “Hai người chúng ta, thêm huyết tộc là đủ rồi.”

Y Ân cũng không tức giận, khóe môi khê cong lên nhìn về phía Chung Hạo: “Lời hứa của huyết tộc không thể tin tưởng được. Lưu Sa, trong lúc này người lại thiếu quyết đoán hay sao? Chỉ cần cởi bỏ phong ấn, hoàn toàn sẽ không ảnh hưởng tới...”

Một đạo bạch quang đánh về phía Y Ân.

Y Ân không thèm nhìn tới, đưa tay cản lại. “Được rồi, ta không nói nữa. Đừng quên chúng ta hiện tại là liên minh.”

Lưu Sa mím môi, bước lên vài bước ôm lấy Chung Hạo rời khỏi phòng.

“Người cố tình trêu chọc anh ta làm gì?” Hứa Tuấn Thiên có chút đau đầu.

“Như vậy mới thú vị.” Y Ân đem ý cười thu về, nghiêm túc nhìn Hứa Tuấn Thiên: “Chờ ta trở lại.”

Hứa Tuấn Thiên nhìn Y Ân, kiên quyết nói: “Hảo.”

Trong lúc Y Ân và Lưu Sa cấp tốc lên đường về lang quốc, Duẫn Tư La cũng đạp gió bay tới. Bị phong ấn một khoảng thời gian dài, trí nhớ đã trở nên rối loạn. Gặp người, nhìn thấy cảnh vật xung quanh làm Duẫn Tư La có cảm giác quen thuộc, nhưng lại vô cùng mơ hồ, duỗi tay ra, nó sẽ như ngọn gió nhanh chóng lụi tắt. Ông truy đuổi Y Ân, vì y cho ông một cảm giác rất quen thuộc. Ông nhận ra Y Ân, nhớ được cả cha của y, bất quá, những điều đó đều không quan trọng.

Vì thế, ông không truy đuổi nữa.

Duẫn Tư La đi tới thủ phủ lang quốc, Phong đô.

Ánh mắt khê nheo lại, nhìn thành trì nổi tiếng thiên hạ trước mắt.

Giống như muốn đáp lại ánh nhìn chăm chú của ông, cả tòa thành lộ ra hào quang rực rỡ, vờn quanh tường thành biên giới, giống như một dòng chảy ánh sáng kì lạ bao trùm cả tòa thành to lớn.

Là vũ khí không thể phá vỡ của thủ phủ lang quốc.

Bất luận là chiến sĩ cường đại thế nào, pháp sư inh tới đâu, hay hoàng tộc cao quý, hay dân thường thấp kém, đứng trước hàng rào bạch quang này đều trở nên trống rỗng.

Đúng vậy, trống rỗng.

Bị luồng sáng này lướt qua, tất cả sinh mệnh đều tan biến vào hư không.

Phía sau là một mảnh tuyết trắng tinh, Duẫn Tư La đứng bên ngoài thành, nhìn quần sáng phòng ngự xung quanh, không hề có chút kinh ngạc, chỉ im lặng chờ đợi.

Thành chủ đương nhiệm của Phong đô, phụ thân của Y Ân Ái Đức Hoam đang chờ ở bên trong.

Nhưng mọi việc không như dự đoán của Ái Đức Hoa, cột ánh sáng có dâng lên cao nhưng không hề giống như năm xưa bắt đầu càn quét, ngược lại cả tòa thành phát ra tiếng ca như hoan hô.

Tiếp theo, luồng ánh sáng ở phía cửa chính Phong đô dần thay đổi, ánh sáng rực rỡ, màn hào quang dần dần tách ra, giống như tình nhân mở rộng vòng tay, một con đường ánh sáng đỏ rực xuất hiện, giống như thảm đỏ được trải trong các sự kiện kéo dài đến bên chân Duẫn Tư La.

Duẫn Tư La mỉm cười.

Mọi người làm sao có thể quên, ông ta Duẫn Tư La, là đệ nhất thành chủ của Phong đô.

Dựa vào trí nhớ, ông đi tới quảng trường trung tâm.

Duẩn Tư La chậm rãi ngẩng đầu, nơi này, vốn có một bức tượng. Vươn tay, giống như đang miêu tả lại hình dáng tình nhân, từng chút từng chút tạc ra bức tượng.

Da thịt trắng như tuyết, mái tóc dài đỏ rực.

31. Chương 31: Chương 31

Còn nhớ rõ, mỗi khi người đó mỉm cười khóe môi sẽ nhẹ nhàng nhếch lên.

Còn nhớ rõ mỗi khi hôn nhau, cánh môi mềm mại vô cùng ngọt ngào.

Chính là, dù cố thế nào cũng không thể nhớ nổi tên người nọ.

Oán hận, phần nộ, yêu say đắm.... đủ loại cảm xúc đan xen vào một chỗ, trái tim đau đớn như bị ai đó siết chặt.

Ánh mắt hướng về phía quảng trường, nơi đó đang tụ tập hơn một trăm tên pháp sư. Có đủ tinh anh của các chủng tộc, tất cả đều tập trung ở đây.

“Duẩn Tư La.” Một người trong số đó bước tới, bộ dạng rất giống Y Ân, tóc vàng, mắt xanh biếc. “Trả sinh mệnh lại cho ta.”

Vì muốn có sức mạnh cường đại, gã đã lập khế ước với Duẩn Tư La, cái giá phải trả chính là sinh mệnh của chính mình.

Bây giờ, gã hối hận.

Trả lại sinh mệnh cho gã, tất cả đều phải trả lại cho gã.

Duẩn Tư La mỉm cười, thích thú trả lời: “Thật ngại, đã dùng hết rồi.” Tuy rằng sức mạnh anh rất lớn, nhưng cũng không phải vô cơ mà có. Lúc trước vì muốn kéo dài sinh mệnh cho người kia, anh không thể không lấy đi sinh mạng của các chủng tộc khác. Người nọ là hỗn huyết giữa huyết tộc và lang tộc.

Dùng hết rồi?

Ái Đức Hoa nghiêng răng nghiêng lợi, gã nghĩ rằng Duẩn Tư La đang gạt mình. Đó là sinh mệnh, là thứ quý giá nhất trên đời, anh ta tưởng đó là gì. Tiền bạc hay sao?

Gã không chút do dự rút trường cung trên lưng, hóa ra một ngọn tiễn, bắn mạnh về phía Duẩn Tư La.

Hào quang trắng toát bất ngờ nổ tung, tỏa sáng khắp quảng trường, thậm chí một vài tia sáng còn chiếu xuyên qua kết giới rọi sáng cả Phong đô.

Duẩn Tư La vươn tay, nhẹ nhàng tiếp lấy ngọn tiễn, bàn tay siết chặt, ngọn tiễn ánh sáng lập tức hóa thành vô số chấm sáng li ti, phiêu tán trong không khí.

Sắc mặt Ái Đức Hoa tối sầm, cũng không nói thêm gì. Chính là cánh tay lại nâng lên, bàn tay trống rỗng dần dần xuất hiện một ngọn tiễn. Lần này, ánh sáng yếu ớt hơn nhiều, ánh sáng không còn phát quang bốn phía, mà là một màu trắng nhợt nhạt gần như trong suốt.

Thấy cây tiễn này, Duẩn Tư La khẽ “A” một tiếng, lập tức mỉm cười.

Tiễn đầu tiên của Ái Đức Hoa là quang minh kinh điển trong hệ ma pháp, tuy rằng sức lực so với các ma pháp sư khác mạnh hơn một chút, nhưng bản chất không hề khác nhau. Chính là tiễn thứ hai, gã mở ra quang minh ma pháp vượt khỏi quy tắc, bộc phát luồng sức mạnh của riêng mình.

Tuy rằng vượt qua quy tắc có thể nâng cao sức mạnh của mình nhưng muốn thực hiện cũng không phải chuyện dễ.

Ánh mắt Duẩn Tư La chuyển đến thanh niên đứng phía sau Ái Đức Hoa: “Là người dạy gã?”

Đó là vương của huyết tộc. Dung mạo xinh đẹp cùng một đầu tóc dài đỏ rực như lửa. Nghe thấy câu hỏi của Duẫn Tư La, đuôi chân mày thanh niên khẽ nhếch lên “Không sai!”

Huyết tộc rất sợ Duẫn Tư La, so với Lang tộc càng dữ dội hơn. Từ khi biết Duẫn Tư La lần thứ hai xuất hiện, gã lập tức chọn lựa liên thủ cùng Ái Đức Hoa.

Duẫn Tư La ngẫm nghĩ một chút, khõe môi khẽ tươi cười.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Ái Đức Hoa lần thứ hai giương cung, trong khoảnh khắc vô thanh vô tiếng bay về phía Duẫn Tư La.

Duẫn Tư La vẫn như cũ vươn tay bắt lấy tiễn, khẽ siết, tiếp theo ngọn tiễn tan biến vào hư không.

Cho dù Ái Đức Hoa được huyết tộc trợ giúp, trình độ đã nâng cao lên một bậc, nhưng mà đối với anh ta mà nói, vẫn như trước không có khác biệt gì. Ái Đức Hoa chỉ mới bay lên khỏi mặt đất một chút, mà anh ta đã muốn bay tới tận bầu trời.

Ái Đức Hoa đã ra hết sức, nhưng anh ta lại chỉ nhàn nhã phất tay.

Lang tộc, xà tộc, người khổng lồ, thậm chí là tinh linh tộc, bốn phía vây chặt công kích.

Duẫn Tư La vẫn đứng ở trung tâm quảng trường như trước, tùy ý vung tay, tất cả những lực lượng đang công kích đều có cảm giác sức mạnh mình đang bị một thứ vô hình ngăn cản, không tới nửa phút tất cả đều tan biến như bị thủy triều ập tới cuốn trôi.

Ái Đức Hoa còn chưa kịp chuẩn bị biện pháp đối phó, Duẫn Tư La đã thông thả tiến về cánh cổng quảng trường.

Cùng lúc đó, những người xung quanh cũng có cảm giác cảnh vật đang thay đổi.

Ở lối vào có một thanh niên đang im lặng đứng đó, tóc dài túy ý rối tung trên bờ vai, y đứng thẳng chăm chú nhìn đối phương, giống như trở thành trung tâm của thế giới, mà bọn hắn, ở trước mặt người thanh niên này lại không dám phản kháng một chút nào.

Ánh mắt thanh niên trong suốt, thanh niên nhìn Duẫn Tư La: “Chuẩn bị xong chưa?”

Duẫn Tư La mỉm cười, hỏi một câu giống hệt: “Chuẩn bị xong chưa?”

Tốc độ cực nhanh, không thể nhìn thấy động tác của hai người. Tiến một bước lùi một bước, luồng áp lực mãnh mẽ toát ra muốn xé rách hết mọi thứ xung quanh.

Không khí trở nên nặng nề như bị kéo lên cao, áp lực dần nặng nề, mọi người ở trong vòng kết giới đã muốn không đứng lên nổi, một số người đã bất tỉnh, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng.

Bọn họ có thể cảm nhận được, trong luồng không khí trong suốt đang dần dần có sự biến đổi.

Mà bọn họ không có cách nào chống đỡ được.

Duẫn Tư La cảm thấy suy nghĩ của mình bị phân làm hai, một bên cùng Y Ân tranh đấu, một bên đang dần nhớ lại.

Thanh niên này làm anh ta rất ngạc nhiên. Khi tỉnh lại người đầu tiên thấy cũng là thanh niên này, rõ ràng với thực lực của mình có thể dễ dàng chống lại y. Nhưng hiện tại không giống như vậy, trong một thời gian ngắn cơ thể thiếu niên đã có thay đổi rất lớn. Không, không chỉ có cơ thể, ngay cả linh hồn cũng biến đổi.

Này đã vượt xa quy tắc.

Bởi vì gặp được đối thủ ngang tài mà máu trong người bắt đầu sôi sục.

Tình cảm xa lạ làm anh ta có chút sửng sốt, trong nháy mắt chần chờ, cánh tay đã bị đâm một kiếm.

Nhớ lại, nhiều năm trước anh ta là một kiếm sĩ.

Nhớ lại, nhiều năm về trước, anh ta yêu một huyết tộc.

Tên của cậu ta là..... An Hi Nhĩ.

Máu từ miệng vết thương chảy ra, nhuộm đỏ quần áo. Cổ tay vừa lật, lòng bàn tay liền xuất hiện một thanh kiếm trắng như tuyết.

Chém xuống, rạch nát không khí, ma lực sấm sét đen tối, bắn Y Ân ra ngoài.

Mặt đất nứt toát, dung nham sôi sục từ lòng đất mãnh liệt phun trào. Duẫn Tư La lẳng lặng đứng trên bia đá, ánh mắt anh ta biến thành màu đen, sức mạnh của ma tộc bắt đầu thức tỉnh.

Sức mạnh cường đại bao bọc xung quanh cơ thể, không ai dám tới gần.

Bánh xe thời gian dường như ngừng lại, mặt trời đang chậm chạp đi về phía chân trời, ban ngày dần chuyển sang đêm tối, những ngôi sao bắt đầu xuất hiện trên bầu trời đen kịt. Đột nhiên, hàng ngàn vì sao như được dẫn dắt đồng loạt hướng về một phía lao tới.

Cơ thể Duẫn Tư La gần như trong suốt đến mức không thể thấy rõ, mập mờ khi ẩn khi hiện chìm lắng vào màn đêm. Anh ta nhìn lên bầu trời, như đang tự hỏi gì đó.

Đây là thời điểm quan trọng nhất, buông tha tất cả để hồi phục lại nguyên dạng, tiếp theo sẽ không bao giờ có thể thay đổi được nữa.

Lúc này Duẫn Tư La mới hiểu được, muốn có một thế giới mới cần phải lật đổ cái cũ, không phải chỉ đơn giản vẽ loạn trên mặt đất, mà phải đập nát hoàn toàn sau đó xây dựng lại.

Đúng vậy, đầu tiên là đập nát toàn bộ. Mà trong quá trình phá hủy này, núi non, sông ngòi, cây cối, dã thú, nhân loại, tất cả đều phải diệt vong.

Không một ai có thể may mắn thoát khỏi.

Duẫn Tư La giẫm lên đường ranh giới, trầm ngâm.

Rất nhiều năm trước, anh ta và An Hi Nhĩ đã cãi nhau rất nhiều về vấn đề này.

Phong đô giống như một tòa thành chết, không ai nói chuyện, chỉ có tiếng gió thoang thoảng gào thét, trống rỗng, tịch lịch len vào các tòa kiến trúc.

Không còn hi vọng nữa sao?

Trên đời này sao lại xuất hiện loại quái vật này?

Đột nhiên, Duẫn Tư La quay đầu nhìn về sườn núi phía trước. Kiểm không được, đám người còn lại cũng ngẩng đầu nhìn theo.

Duẫn Tư La nhìn về phía chân trời đang bị bóng đêm che dấu.

Mặt trời đã sắp lặn mất, rất nhanh ánh sáng sẽ biến mất hoàn toàn.

Đột ngột, quang sáng dần dần lan tỏa, phạm vi nhanh chóng mở rộng, vàng sáng trắng tuyết diễm lệ, lưu động bao phủ toàn bộ bầu trời.

Đến lúc quang sáng tới gần mọi người mới phát hiện ra nó là một dòng nước lũ.

Là xà tộc.

Đem năng lực tăng lên cực hạn, thoát ly khỏi kiềm chế của cơ thể, trở về hình dạng nguyên thủy nhất.

Đây là một ván cược.

Duẫn Tư La nhìn thấy Y Ân lao về phía quang sáng, hòa thành một thể. Da thịt trắng nõn óng ánh như phát sáng, con ngươi xanh biếc hóa thành màu vàng tinh khiết.

Anh ta cũng thấy, huyết kiếm đỏ tươi dần dần hình thành trong tay Y Ân. Thanh niên nắm chặt kiếm bằng hai tay, đứng giữa trời cao, vẻ mặt rất chuyên tâm.

Cách một khoảng không chém mạnh xuống.

Phòng hộ kiên cố trong nháy mắt bị phá hủy. Duẫn Tư La không hề né tránh hay phản kháng, chỉ im lặng nhìn Y Ân.

Ánh mắt Y Ân trong suốt xuất hiện sự dứt khoát trước nay không hề có.

Lang tộc tuổi trẻ này vì sao có thể trở nên mạnh mẽ đến như vậy?

Anh ta phải tìm hiểu rất lâu mới có thể đạt tới cảnh giới này, thanh niên lại lại có thể nhanh chóng đạt tới nó.

Kỳ thật vô cùng đơn giản, bởi vì trong lòng có người muốn bảo vệ, mới có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Chân thành sẽ có kết quả, đây là đạo lý một đứa con nít cũng biết.

“Người tốt với ta, ta cũng sẽ đối tốt với người.”

Duẫn Tư La nhớ rõ ánh cười trong mắt người kia khi nói những lời này với anh. Đáng tiếc, bản thân đã hiểu ra quá muộn.

Trí nhớ dần dần khôi phục. Nhớ ra, là anh phản bội người kia. Đến khi anh chậm chạp nhận ra tình cảm của mình thì người luôn dồn hết tâm tư cho anh đã chết 500 năm.

Duẫn Tư La đột nhiên mỉm cười, đôi mắt buồn bã như đại dương mê mông hư ảo. Mở ra hai tay đón nhận mũi kiếm sắc bén chém xuống.

“....đã xong rồi sao?”

Tuy rằng tận mắt nhìn thấy Duẫn Tư La biến mất nhưng Y Ân vẫn có cảm giác rất mơ hồ.

“Ân.” Sắc mặt Lưu Sa có chút tái nhợt, vươn tay ra, làn da dường như trong suốt có thể nhìn xuyên qua.

“Trở về thôi!” Y Ân nắm lấy tay Lưu Sa, đem năng lượng truyền vào cơ thể cậu ta. “Nơi đó...” y chỉ về phía đông xa xôi: “Có người đang chờ chúng ta.”

Nhìn nhau cười, trong lòng tràn ngập ấm áp.

Nếu có lòng tin, sẽ được bền chặt.

Nếu có ái nhân, sẽ có đợi chờ.

Đây là quy tắc của bọn họ.

Hoàn Chính Văn.

32. Chương 32: Phiên Ngoại Bánh Bao – Thượng

Mấy ngày nay Hứa Tuấn Thiên cảm thấy cơ thể mình có chút khác thường, ăn cơm nhiều hơn, ngủ cũng nhiều hơn, quả thực làm người ta buồn bực. Sờ sờ bụng mình, cơ bụng vốn rắn chắc đã bắt đầu đàn ra, có xu hướng muốn béo ra. Bất quá điều làm Hứa Tuấn Thiên vui sướng nhất là hắn có thể sử dụng siêu năng lực.

Đi vào thế giới này, ai cũng mạnh hơn hắn. Cho dù chuyện này là trời định nhưng hắn vẫn không cam lòng. Y Ân thì không cần phải nói nữa, thực lực trên vạn người, chính là những người dưới chân Y Ân, ngay cả đám thị nữ cũng mạnh hơn hắn, quả thực làm người ta bực bội mà.

Bước ngoặt chính là hôm qua, sau khi ăn cơm xong, hắn đã có cảm giác lười biếng không muốn hoạt động. Bởi vì đang mùa hè, trong phòng có chút oi bức. Huống chi vừa mới ăn xong đã muốn leo lên giường ngủ thì coi sao được? Mặc dù quan hệ của hắn và Y Ân đã công khai nhưng mỗi khi nhìn thấy ánh mắt trêu đùa của đám thị nữ hắn lại không chịu nổi. Vì thế gọi người vác ghế dựa ra hoa viên, lót đệm xong xuôi,

hắn liền ra ngoài nằm phơi nắng. Gió mát thoang thoảng, đưa mắt ngắm nhìn cây cối trong vườn, tư vị này quả thực không tồi.

Một lát sau đột nhiên ngửi thấy một mùi hương làm hắn có cảm giác thèm ăn. Liền lên tiếng gọi thị nữ xuống bảo phòng bếp làm chút điểm tâm. Thị nữ đã được Y Ân căn dặn từ sớm, điểm tâm đã bị chuẩn bị xong hết. Trước kia hắn chỉ nhắc tới điểm tâm Trung Quốc một lần, thế mà không ngờ Y Ân liền nhớ đến bây giờ.

Chỉ là thèm ăn chứ không phải đói bụng, vì thế hắn bảo thị nữ đặt đĩa điểm tâm ở bên cạnh.

Bánh mân côi và bánh đậu xanh xếp ngay ngắn trên đĩa thủy tinh, màu hồng rực rỡ xen kẽ màu xanh lục nhạt, chỉ nhìn thôi đã muốn ăn rồi.

Dưới bóng cây râm mát làm Hứa Tuấn Thiên có cảm giác buồn ngủ, nửa mơ nửa tỉnh có cảm giác có người đang nhẹ nhàng hôn mình. Không cần mở mắt cũng biết là ai, liền vung tay đánh: “Không phải có nhiều công việc phải xử lý sao, rảnh rỗi chạy tới đây cẩn thận bị người ta dị nghị.” Hắn nói lời này sau chuyện xảy ra vài hôm trước. Y Ân vốn là một con lang, cho dù bề ngoài là một mỹ nam tử thì cũng không thể dứt bỏ được lang tính.

Hôm nọ, y đang trêu chọc Hứa Tuấn Thiên, không ngờ bị người khác bắt gặp. Sắc mặt hai người đều cực khó coi, Y Ân đang dục hỏa đốt người kèm thêm tức giận, người nọ thì gương mặt rất nghiêm khắc. Nếu là người khác Y Ân đã sớm đá ra ngoài, nhưng là người nọ thì y lại rất lễ phép, bởi vì người này chính là lão sư đã hướng dẫn cho y.

Trong trường hợp này Hứa Tuấn Thiên không tiện ở lâu, liền lấy cớ có hẹn bạn để đi trước. Hắn cố ý đi chậm, mơ hồ nghe thấy người nọ nói Y Ân thân là vương, phải đem quốc gia đặt lên hàng đầu.

Cười thầm, dễ dàng tưởng tượng ra bộ mặt đen như than của Y Ân lúc này. Bất quá... những lời này sao lại nghe quen tai như vậy? Rất giống lời thoại trong một vở kịch cung đình trước kia có xem qua, vị đại thần hình như cũng khuyên nhủ hoàng đế như vậy? Tưởng tượng chính mình lại hóa thân thành nhân vật Đát Kỉ, Hứa Tuấn Thiên liền nổi một đầu hắc tuyến.

Vì thế liền dùng mấy lời này để châm chọc Y Ân, quả nhiên khéo miệng Y Ân khê nhếch, không cam tâm ôm hắn dùng sức hôn mấy cái.

Giống như đang bị một con chó liếm liếm mặt, Hứa Tuấn Thiên vừa trốn vừa bật cười. Y Ân càng tức giận hơn, nhưng lại không thể ăn được hắn.

Náo loạn một trận cả hai người đều ướt mồ hôi.

Hứa Tuấn Thiên không chịu nổi cảm giác dính dính trên người liền bảo Y Ân đứng dậy.

Y Ân cười hì hì nói: “Định đi tắm sao, chúng ta tắm chung đi.”

Cùng y tắm chung thì có chuyện gì tốt cơ chứ, Hứa Tuấn Thiên nhớ tới những chuyện phát sinh trong phòng tắm lần trước, mặt liền đỏ lên. Thủ đoạn của Y Ân hẳn quả thực không thể chống đỡ nổi, những việc mình xem là xấu hổ nhất thì Y Ân lại có thể làm ra những chuyện làm mình xấu hổ hơn.

Kiên quyết lắc đầu, đẩy Y Ân ra đứng dậy.

Bởi vì thầy thuốc đã căn dặn hai tháng này Y Ân không được đụng vào Hứa Tuấn Thiên, chỉ có thể đậu hủ để chiếm chút tiện nghi thôi. Cái này giống như một người đang đi giữa sa mạc, rõ ràng khát muốn chết lại chỉ có thể uống từng giọt.

Liếm liếm môi, ánh mắt giống như ngọn lửa sáng rực nhìn Hứa Tuấn Thiên.

Mùa hè nên Hứa Tuấn Thiên ăn mặc rất phong phanh. Cử động một chút, quần áo liền dán sát vào cơ thể, quần quanh những đường cong mê người.

Bụng đã hơi nhô lên một chút. Y Ân nhìn không được mà vươn tay lên xoa nhẹ, đây là đứa con của y.

“Đừng đụng, ngứa lắm.” Hứa Tuấn Thiên chụp lấy tay y kéo ra. Ngay cả Hứa Tuấn Thiên cũng không ngờ mình lại sợ ngứa như vậy, trước đây khi làm nhiệm vụ không hề có cảm giác này.

“Ta càng muốn đụng.” Y Ân ôm lấy Hứa Tuấn Thiên, đem hắn áp lại trên ghế. Đã lâu như thế rồi hắn là cũng không sao đi! Nam nhân bị y đặt dưới thân hai gò má đỏ bừng, bởi vì bất ngờ mà ánh mắt có chút mê mang. Đáng yêu quá! Rốt cuộc không nhận được tình cảm đang cuộn cuộn trong lòng, cúi đầu hôn lên hai cánh môi mong nhớ đã lâu.

Vẫn mềm mại như thế, ngọt ngào như thế.

So với thuốc phiện càng mê người hơn. Khai mở khớp hàm, tiến quân thần tốc, quần lấy đầu lưỡi không ngừng trốn tránh.

Y biết rất rõ nhược điểm của Hứa Tuấn Thiên, một bên lồi cuốn nam nhân, một bên thăm dò trên người hắn. Quả nhiên sau vài giây, cơ thể nam nhân đã bắt đầu mềm nhũn, hai tay ôm lấy bờ vai y. Y cố ý đánh lưỡi làm phát ra tiếng nước, liếm lấy cánh môi nam nhân. Y biết rõ nam nhân này không chịu nổi trống vắng, nhất định sẽ vươn đầu lưỡi ra níu kéo so với y còn mãnh liệt hơn.

“Hỗn đản!” Hứa Tuấn Thiên trừng mắt mắng, ánh mắt phủ một lớp hơi nước. Hắn vòng tay qua cổ Y Ân, đè đầu y xuống, cường ngạnh vói đầu lưỡi vào miệng y.

Bàn tay Y Ân thuận theo vật áo tiến vào, xuôi theo thắt lưng tiến lên ngực Hứa Tuấn Thiên.

“Cởi quần áo ra...” Hứa Tuấn Thiên ra lệnh.

Bộ dạng này so với lột sạch quần áo càng xấu hổ hơn.

“Như thế này rất kích thích mà.” Y Ân nói làm mặt hắn càng đỏ hơn: “Thiên Thiên ngoan, đến đây, học theo động tác của ta, sờ ta.”

“Không được gọi ta là Thiên Thiên.” Hứa Tuấn Thiên mỗi lần nghe y gọi như vậy sẽ tức giận. Thiên Thiên, nghe như đang gọi con nít vậy.

Tay bị Y Ân nắm lấy đặt lên lưng y.

Nhìn sơ qua mà nói sẽ không thể tưởng tượng cơ thể y rắn chắc mạnh mẽ đến vậy. Bàn tay chạm vào da thịt, lòng bàn tay giống như bị hút chặt, cảm giác này thật tốt, Hứa Tuấn Thiên có cảm giác mình đang vuốt ve một khối chocolate mềm mịn, nhận không được muốn cắn một ngụm. Y Ân hít một hơi, sờ sờ vết răng: “Ác quá.” Sau đó tạm ngừng một chút, nhẹ nhàng cắn một ngụm trên cổ Hứa Tuấn Thiên “Chỉ cần người thích thì thể nào cũng được.”

Nói chuyện cứ như người vô tội ấy! Hứa Tuấn Thiên tức giận, rõ ràng y chính là một con cầm thú.

Bộ phận mẫn cảm đột ngột bị nắm lấy, làm lời nói đến bên môi Hứa Tuấn Thiên liền trở thành tiếng rên rỉ.

“Nơi này đã cứng đến như vậy, thật đáng thương a.” Y Ân thuận thực vuốt ve dục vọng của Hứa Tuấn Thiên: “Nhìn xem, chảy nước rồi này.”

“Hỗn...hỗn đản.” Hứa Tuấn Thiên mở hai chân, cách một tầng vải dẹt dễ dàng có thể nhìn thấy đầu ngón tay Y Ân đang di chuyển: “Cởi quần xuống đi.” Hoa huyệt bị bỏ lơ càng có cảm giác khó chịu hơn dục vọng đang bị trói buộc.

Hắn cọ cọ thắt lưng Y Ân, ngằm ám hiệu. Chính là Y Ân vẫn như cũ không hề quan tâm tới, thỉnh thoảng những ngón tay đang vuốt ve nam căn lại vô ý chạm vào hoa huyệt đã ướt đẫm bên dưới.

Vừa nếm được chút vị ngọt lại trống rỗng, Hứa Tuấn Thiên nhú chặt mày: “Y Ân, Y Ân, mau.”

“Người không nói sao ta biết được.” Y Ân cười tủm tỉm.

“Rõ ràng ngươi biết.” Hứa Tuấn Thiên muốn đạp chết y: “Chỗ đó...” Hắn cắn môi, do dự một hồi lâu, cuối cùng không thể chịu nổi màn tra tấn này: “Ồ... cấm vào đi.”

Hắn vươn tay nắm chặt cổ tay Y Ân: “Chỗ này.” Hứa Tuấn Thiên ngửa cổ, nhìn thẳng vào Y Ân: “Cấm vào đi.”

Cho dù trong tình huống này, vẫn luôn cường ngạnh như vậy.

33. Chương 33: Phiên Ngoại Bánh Bao – Trung

Con người Y Ân dần trở nên sâu thẳm, chậm rãi cởi quần Hứa Tuấn Thiên.

Mặc kệ đã nhìn bao nhiêu lần y vẫn cảm thấy cơ thể này vô cùng kinh diễm.

Tia nắng mặt trời chiếu xuyên qua khe hở giữa đám lá cây tạo thành những vết vàng lốm đốm trên đùi, trên người nam nhân.

Hai chân nam nhân rất thon dài, y từng nhìn thấy bộ dáng nam nhân khi chạy trốn, cũng thấy vẻ mặt lãnh khốc khi đánh nhau, cũng từng tưởng tượng vô số lần nếu nam nhân này chủ động mở hai chân quần lấy eo mình, lúc đó sẽ có cảm giác thế nào.

Đó là cảm giác vui sướng đến mức khiến người ta tiêu hồn mà bỏ mạng.

Hô hấp của Y Ân cơ hồ ngừng lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào giữa hai chân nam nhân.

Huyết khẩu nho nhỏ đã bắt đầu ảm ướt, tựa như một đóa hoa kiều diễm, hé ra rồi hợp lại.

Cẩn thận chạm vào hai cánh hoa non mềm, với đi vào, ngón tay lập tức bị một dòng nước ấm nóng vây quanh.

“Nhanh lên.” Hứa Tuấn Thiên thở dốc, không mạnh không mạnh đánh Y Ân một cái.

Y Ân toàn thân đều nóng bừng đến mức khó chịu, bộ phận phía dưới đã sưng lên, hận không thể lập tức hung hăng cắm vào nơi tiêu hồn kia, y cố gắng giữ lại một tia lý trí cuối cùng. Hứa Tuấn Thiên đang mang đứa nhỏ, không thể hấp tấp được.

Y cắn răng: “Người an phận một chút, đừng cử động.”

Hứa Tuấn Thiên hừ một tiếng, đột nhiên nâng thắt lưng, nuốt tròn ngón tay Y Ân. Hai người lập tức hút một hơi khí lạnh, hoa kính trống rỗng được an ủi, loại cảm giác thỏa mãn này không có từ ngữ nào có thể hình dung. Hứa Tuấn Thiên than nhẹ một tiếng, hoa kính bắt đầu chủ động quần lấy ngón tay Y Ân.

Non mềm ướt át, say mê đến mức khiến người ta không rời di chuyển.

Cảm giác chinh phục bị gọi lên mãnh liệt: “Dám hấp dẫn ta sao, ân?” Ba ngón tay với vào bên trong, hoa kính chặt chẽ nhanh chóng bị nói lỏng, nước mắt từ khóe mắt Hứa Tuấn Thiên chảy xuống.

“Ô, ô, đúng rồi, cứ như vậy.”

Cơ thể hoàn toàn thả lỏng, lồng ngực rắn chắc theo từng hơi thở mà phập phồng.

Nam nhân cường tráng này đang bị mình đặt dưới thân. Loại vị thái này chỉ có mình có thể nhìn thấy.

Ba ngón tay cắm vào bên trong hoa huyết xoa nắn, Hứa Tuấn Thiên cảm thấy vui sướng đến toàn thân mềm nhũn, mỗi động tác của Y Ân đều làm hắn có cảm giác đạt tới cao trào.

Bị tra tấn vô cùng khó chịu, dục hỏa dần dần biến thành lửa giận, Hứa Tuấn Thiên cắn răng trừng mắt nhìn Y Ân: “Rốt cuộc người có muốn vào hay không?”

Y Ân thật ra nhẫn nhịn cũng vô cùng vất vả, mồ hôi nhỏ giọt từ trán xuống, nhiều lên người Hứa Tuấn Thiên: “Chờ... chờ thêm một chút nữa.”

“Hỗn đản.” Hứa Tuấn Thiên nắm lấy áo Y Ân, không biết lấy khí lực từ đâu lật người lại đặt y dưới thân.

“Thiên Thiên....” Loại cảm giác này đối với Y Ân mà nói là hoàn toàn mới mẻ, một người mạnh mẽ như y chưa bao giờ nghĩ tới ngày mình bị người khác đặt dưới thân. Chăm chú nhìn Hứa Tuấn Thiên, ánh mắt có chút mơ hồ. Lúc Hứa Tuấn Thiên tức giận lại có một hương vị khác. Y Ân liếm liếm môi, ôm lấy cổ Hứa Tuấn Thiên, chậm rãi vuốt ve da thịt mẫn cảm sau gáy hắn.

Hứa Tuấn Thiên run rẩy, dường như đang cố gắng chịu đựng: “Người đã không được, thì ta tự mình đến.”

Mặc kệ là người nam nhân nào khi nghe tới hai từ “không được” liền không thể chịu nổi.

Y Ân chậm rãi nhếch khóe môi, tựa tiểu phi tiểu: “Ta không được, vậy người tự mình tới xem.”

Y nắm lấy thắt lưng Hứa Tuấn Thiên, dùng sức nhấn xuống. Nam vật đang chờ ngay cửa hoa huyết lập tức xuyên thấu vào trong.

“A!” Hứa Tuấn Thiên ngửa cổ, kêu lên một tiếng. Toàn thân vì chấn động mà cảm thấy sung sướng cùng cực. Hắn run rẩy, hưởng thụ cảm giác bị xâm phạm: “Chính là như vậy, Y Ân, Y Ân.” Thân thể hắn cảm vô cùng, ánh mắt của y, bàn tay của y, nam vật của y, tất cả đều làm hắn sung sướng muốn gào khóc.

Mị thịt siết chặt, gắt gao quấn lấy côn trụ trong cơ thể. “Sâu thêm một chút, ô ô.” Giống như còn chưa cảm thấy đủ, hắn giữ lấy tay Y Ân, tự mình chuyển động.

Nhưng vẫn có một suy nghĩ luôn quanh quẩn trong đầu hắn, hắn muốn áp đảo Y Ân, làm nam nhân đáng giận này phải nếm cảm giác bị người khác xâm phạm.

Bất quá suy nghĩ này cũng giống như một giấc mơ mà thôi. Hứa Tuấn Thiên tự hiểu được, với năng lực của hắn bây giờ, muốn áp đảo được Y Ân đúng là chuyện xa vời. Cho dù có thể thành công, cái giá phải trả ngay cả hắn cũng không dám tưởng tượng. Y Ân, tên gia hỏa này thù dai....

Bất quá, dùng tư thế này tựa hồ cũng không khác biệt lắm.

Hứa Tuấn Thiên dùng sức siết chặt tay Y Ân, từ trên cao nhìn xuống nam nhân xinh đẹp.

Chân mày nhíu chặt, ánh mắt mờ lung, còn có hôn ngân hồng nhạt trên làn da trắng nõn mịn màng.

Hứa Tuấn Thiên cuối cùng cũng hiểu được vì sao Y Ân lúc làm tình lại thích tra tấn mình như vậy. Nhìn người yêu đang chìm đắm trong dục vọng đau đớn giãy dụa, nhìn y vì mình mà lộ ra mị thái mê say, loại cảm giác này, có thể gây nghiện.

Thắt lưng nâng lên, sau đó lại dùng sức áp xuống.

Nam vật nóng bỏng lại trưởng lớn thêm một vòng, phần đỉnh hướng thẳng tới nơi mẫn cảm nhất, hai người đồng thời hít mạnh. Hứa Tuấn Thiên nếm được vị ngọt, giống như một đứa trẻ phấn khích khi tìm thấy đồ chơi, dần dần động tác ngày càng mãnh liệt hơn. “Ngô, ngô, thật thoải mái.” Tự mình nắm giữ tốc độ, có thể tự điều chỉnh góc độ, mỗi lần va chạm đều có thể chạm vào nơi mẫn cảm nhất.

Dâm thủy từ nơi hai người kết hợp chậm rãi chảy ra, dính ướt đùi cả hai.

“Thiên Thiên, chậm một chút.” Y Ân siết lấy thắt lưng Hứa Tuấn Thiên, muốn khống chế tốc độ lại. Chính là nam nhân đang mang thai tính tình liên đặc biệt tùy hứng, ba một tiếng gạt tay y ra.

“Người còn động đây, ta sẽ trói ngươi lại.” Con người đen tuyền dường như có một ngọn lửa đang bùng cháy, nam nhân này, sáng chói đến mức làm y muốn đui mù.

Y Ân cười khỏ, phối hợp đặt hai tay lên hông hắn. “Mãnh liệt quá, cơ thể của ngươi sẽ không chịu nổi.” Y vì sao phải nhẫn nại cơ chứ, nếu không phải vì.... nếu không quan tâm tới thân mình của Hứa Tuấn Thiên, y đã sớm đem hắn áp xuống đất, yêu thương hắn đến ngắt đi mối thôi.

Hứa Tuấn Thiên cười lạnh: “Là ngươi không chịu nổi!” Câu nói còn chưa nói hết, hắn đột nhiên phát ra tiếng rên rỉ, qua một vài giây cơ thể mới có thể trầm tĩnh lại. Vừa rồi, hắn lại đạt tới một đỉnh điểm nhỏ.

Vẫn chưa đủ.

Hắn nheo mắt, xoay người lại ngồi xuống đùi Y Ân.

“Ngươi cảm thấy thế này.... có thoải mái hơn không?” Hứa Tuấn Thiên tựa tiểu phi tiểu.

Gia hỏa này, rõ ràng cố ý. Y Ân cảm tức giận rằng. Mị thịt gắt gao bao phủ cứ như muốn cắn chết y, dâm dịch nóng bỏng như dung nham tan chảy, mỗi khi y sắp đạt tới cao trào, Hứa Tuấn Thiên lại cố ý ngừng lại.

Điều mình không muốn dừng bắt người phải chịu. (Luận ngữ Khổng Tử)

Trong thời khắc khó chịu đến muốn chết này, y đột nhiên nhớ lại một câu tiếng Trung Hứa Tuấn Thiên từng dạy mình. Y tra tấn Hứa Tuấn Thiên thế nào, hẳn liền đối xử với y hết như vậy. Quả thực là lòng dạ hẹp hòi mà.

Bắt lấy bàn tay Hứa Tuấn Thiên đang tác quái trên người mình. “Thiên Thiên, đủ chưa, để ta tới.”

Hứa Tuấn Thiên cúi thân mình xuống, cắn một ngụm lên ngực Y Ân: “Người không chịu nổi sao?”

Y Ân bị cắn đến toàn thân mềm nhũn, cuối cùng một chút lí trí còn sót lại cũng bị chặt đứt. Y tức giận nói: “Nếu không vì người mang thai, ta làm gì phải nhẫn nhịn vất vả như vậy.”

Lời nói vừa thoát khỏi miệng làm cả hai người đều sững sờ.

34. Chương 34: Bánh Bao – Hạ

“Cái gì..... mang thai.” Thân mình Hứa Tuấn Thiên cứng ngắc, toàn thân giống như vừa bị tạt một gáo nước lạnh.

Y Ân than thầm một tiếng không ổn, không hổ là thủ lĩnh lang tộc trong chóp mắt đã lấy lại bình tĩnh, nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng Y Ân: “Người không phát hiện sao, nơi này.....” ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng hơi nhô lên của Hứa Tuấn Thiên “Có con của chúng ta.”

Ngây ngốc nhìn theo ánh mắt của Y Ân, đầu óc Hứa Tuấn Thiên hoàn toàn trống rỗng: “Con?”

Không thể để gia khóa này chạy trốn. Y Ân kiên quyết đặt Hứa Tuấn Thiên lại dưới thân, nắm giữ quyền chủ động. Nếu để gia khóa này hồi phục tinh thần thì mình sao còn đường sống sót.

Tốt nhất.....làm cho hắn không còn chút sức lực nào.

Tốt nhất..... để hắn không có một giây nào để suy nghĩ lung tung.

“Không, hỡn đản, Y Ân.....”

Hứa Tuấn Thiên muốn phản kháng, nhưng cơ hội đã mất đi. Mị thịt mềm mại bị khuếch trương vui sướng tiếp nhận xâm phạm của nam nhân. Động tác của Y Ân so với vừa nãy lại càng mãnh liệt hơn, luôn tìm tới nơi mẫn cảm nhất của hắn. Dững đạo chặt hẹp căn bản không thể ngăn chặn tiến công của nam nhân, ngược lại còn đem tới vô vàn khoái cảm cho y.

Mỗi lần tách ra, Hứa Tuấn Thiên đều có thể nghe thấy âm thanh ma sát. Chất lỏng mang theo mị hương thoang thoảng không ngừng chảy ra từ nhụy hoa, thấm ướt căn hành cực đại.

“Ngô, nơi đó, đừng.....” Chân Hứa Tuấn Thiên bị Y Ân đẩy lên cao, cơ hồ cúi đầu một chút liền có thể nhìn thấy hoa huyết đỏ rực đang bị xô xuyên.

“Người thích chỗ này sao?” Y Ân hít một hơi, chậm rãi điều chỉnh góc độ, một mực công kích vào phần mị thịt yếu ớt mẫn cảm nhất của Hứa Tuấn Thiên. “Mỗi lần ta chạm vào nơi này, người đều run rẩy mạnh hơn.” Y vuốt ve cánh móng Hứa Tuấn Thiên, tham lam vẽ loạn lên khe hở nhỏ bên trong.

“Không, không, ta chịu không nổi.” Tâm trí Hứa Tuấn Thiên dồn hết vào nơi đang bị tra tấn, ngón tay bấu chặt lên vai Y Ân. Ngọn lửa dục vọng trong cơ thể ngày càng bùng cháy dữ dội, khóe môi hắn chảy ra nước miếng, đầu liên tục lắc nguầy nguậy.

Đột nhiên, cơ thể hắn bắt ngờ cứng đờ, nước mắt bắt đầu chảy ra: “Không, phía sau, ta không thích.”

“Người thích mà.” Ngón tay Y Ân đã chui vào bên trong hậu huyết của Hứa Tuấn Thiên, cúc hoa khô khào vì bị đâm thủy chảy xuống đã bắt đầu ẩm ướt. “Nơi này, luôn làm người mất kiểm soát.” Ngón tay không tiến hẳn vào bên trong mà bắt đầu thăm dò mị thịt trên hành lang non mịn.

Vừa trướng lại vừa ngứa. Hứa Tuấn Thiên cắn môi, cúi đầu nức nở: “Y Ân, ta.... ta không cho phép. A a, người dám!”

Vì sao lại không dám. Y Ân nhếch môi, nhìn Hứa Tuấn Thiên đầy nuông chiều. Bất quả động tác trên tay không hề ngừng lại. Cuối cùng, y phát hiện Hứa Tuấn Thiên bắt ngờ run rẩy một chút.

Là nơi này.

Ngón tay bắt đầu trêu chọc, lúc thì gãi gãi lúc lại cuốn lấy, dùng hết mọi khả năng để khiêu khích nơi đó.

Phía trước bị xô xuyên, phía sau lại bị tra tấn.

Một dòng tinh dịch mãnh liệt phun ra, Hứa Tuấn Thiên không ngừng kêu khóc: “Không, không, Y Ân, nga, Y Ân.....”

Bộ dáng này, chỉ có y thấy được. Y Ân tham lam nhìn chằm chằm gương mặt Hứa Tuấn Thiên, không buông tha bất cứ biểu tình nào.

Cuối cùng, sau một trận hoa kính co rút mãnh liệt, Hứa Tuấn Thiên lại đạt tới cực điểm.

Thân mình hần run rẩy, vui sướng nghênh đón dòng tinh hoa Y Ân phun ra. Vừa mãnh liệt vừa nóng bỏng, hoa kính mềm mại run rẩy, cơ hồ không thể thừa nhận nổi. Hứa Tuấn Thiên ngứa cổ, ngón chân co rút, thời điểm nam căn bắn ra bạch trọc, nhụy hoa trong hoa huyết cũng phun ra một dòng chất lỏng ấm áp.

Đây là cực điểm của vui sướng a!

Khoái cảm của nam nhân và nữ nhân, trong một tích tắc cùng dung hòa vào nhau một cách hoàn mỹ.

Y Ân chậm rãi rời khỏi cơ thể Hứa Tuấn Thiên, hoa huyết mất đi vật ngăn chặn lập tức chảy ào ra một dòng chất lỏng trong suốt.

Thật đẹp.

Y Ân liếm môi, khắc chế cảm xúc muốn mút vào.

Y còn một trận chiến khó khăn hơn, sau khi qua cao trào chính là thời điểm tốt nhất để nói chuyện với nam nhân, y cần phải suy nghĩ thật kỹ, làm thế nào để thuyết phục Hứa Tuấn Thiên.

Hứa Tuấn Thiên thở hồn hển, cơ thể hần vẫn chưa thoát khỏi tư vị kích tình. “Đừng, đừng nhìn.” Hần run rẩy muốn khép lại hai chân, ánh mắt của Y Ân cũng giống hệt như bản chất của y, bộ vị bị nó nhìn thẳng lập tức mẫn cảm mà nóng rực lên.

Y Ân cười khê một chút, nghe lời nằm xuống, ôm Hứa Tuấn Thiên vào ngực.

Hứa Tuấn Thiên rất thích sau khi làm xong, hai người nằm sát bên nhau để da thịt kề cận.

Chung quanh thực im lặng, chỉ có tiếng lá cây bị gió thổi phát ra âm thanh sần sật.

Nhớ lại bọn họ vừa ở một nơi bất cứ lúc nào cũng có thể có người đi ngang làm chuyện hoang đường này, mặt Hứa Tuấn Thiên liền đỏ lên.

Y Ân nhẹ nhàng vuốt ve thắt lưng Hứa Tuấn Thiên, ngay lúc y nghĩ nam nhân đã bắt đầu say ngủ, đột nhiên lại nghe hần nói: “Người lại gạt ta.”

“Ân?”

Hứa Tuấn Thiên lườm y: “Người không phải đã nói, ta sẽ không.... ta sẽ không giống như Chung Hạo sao?” Bởi vì nghe thấy lời cam đoan của Y Ân, hần mới có thể yên tâm như vậy, không ngờ tên gia hỏa này lại lừa hần.

Y Ân mỉm cười một chút, chậm rãi nói: “Như vậy không phải tốt lắm sao? Nghĩ một chút đi, đó là con của chúng ta.” Y vuốt ve bụng Hứa Tuấn Thiên: “Kế thừa ưu điểm của ta và người, tương lai nó chính là một thủ lĩnh vĩ đại. Huống chi, mang thai đứa nhỏ, cơ thể người cũng rất có lợi.”

“Thật sao.” Tuy rằng hần luôn miệng nói không muốn có đứa nhỏ, nhưng bây giờ cũng đã lỡ rồi, muốn giết nó hần cũng không nỡ xuống tay. Hứa Tuấn Thiên thực rầu rĩ, cảm giác chán nản này không chỉ xuất phát từ Y Ân, mà cũng từ chính bản thân hần.

“Nó sẽ thay đổi cơ thể người từ từ, kéo dài tuổi thọ của người hơn.” Âm thanh Y Ân ôn nhu, giống như ngọn gió mùa xuân man mát thổi.

“...nghe cũng không tồi.” Hứa Tuấn Thiên là người sống rất thực tế. Suy nghĩ một chút, lại có chút nghi ngờ liếc nhìn Y Ân: “Người không lừa ta đi?”

Y Ân khẽ hôn lên môi Hứa Tuấn Thiên, con ngươi xanh biếc trong veo như thủy tinh: “Chuyện đại sự như vậy, ta sao có thể gạt người.” Nhưng mà y cũng không cần nói ra, nếu muốn thay đổi cơ thể Hứa Tuấn Thiên còn cần 1/3 lượng máu trong người y. Bất quá việc này cũng không có gì đáng ngại lắm.

Khẽ cười, hôn lên trán Hứa Tuấn Thiên: “Ngủ đi!”

Hứa Tuấn Thiên ngáp một cái, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, chậm rãi nói: “Mấy hôm trước, ta tình cờ nghe được đám thị nữ nói, các trưởng lão đang chọn một mỹ nữ lang tộc cho người.”

“Khụ.” Biểu tình Y Ân nhất thời có chút mất tự nhiên. “Chính xác thì có chuyện này, nhưng mà ta từ chối rồi.” Y cũng không nói dối, y đã có Hứa Tuấn Thiên rồi sao có thể đụng tới nữ nhân khác nữa. Bất quá việc này có liên quan tới lợi ích chính trị, muốn dàn xếp ổn thỏa cũng không phải chuyện dễ dàng. Đáng hận, rốt cuộc là người nào dám nhiều chuyện.

Hứa Tuấn Thiên nhìn nhìn Y Ân, không buông tha biểu tình nào trên mặt y, cười lạnh: “Người nên giải quyết chuyện này trước đi! Muốn gạt ta, còn chưa đủ bản lĩnh.”

Y Ân cười xòa, lấy lòng mà cọ cọ lên người Hứa Tuấn Thiên: “Ta nói thật mà, kia đều là chủ ý của các trưởng lão.”

“Cút.” Cơ thể Hứa Tuấn Thiên rất miễn cảm, sao có thể chịu được y cọ xát như vậy, giơ chân muốn đạp y, ngược lại lại bị y bắt lấy mắt cá chân.

“Thiên Thiên thực nhẫn tâm.” Ánh mắt Y Ân lưu động, khóe mắt tràn ngập xuân ý.

“Đừng đụng vào ta.” Hứa Tuấn Thiên than nhẹ một tiếng, tên gia khóa này lại liếm lên chân hắn. Cảm giác tê dại nhanh chóng từ nơi bị liếm lan khắp toàn thân, bộ vị dâm đang giữa hai chân lại bắt đầu nóng lên. “Còn nữa, không được gọi ta là Thiên Thiên.”

“Thiên Thiên nghe rất êm tai a! Lại thân thiết nữa...”

Nhược điểm của Hứa Tuấn Thiên bị Y Ân nắm được, toàn thân không thể động đậy. Trong lòng nghĩ nếu đá bay được tên gia khóa này thì tốt rồi.

Vừa mới nghĩ vậy.....

Y Ân liền bay ra ngoài.

May mắn phản ứng y linh hoạt, lộn người trên không trung, vũng vàng đáp xuống mặt đất.

Hai người đều sững sốt. Qua một lúc lâu, Y Ân mới khôi phục lại tinh thần: “Thiên Thiên, người thực nhẫn tâm mà.”

Hứa Tuấn Thiên sờ sờ bụng, vừa rồi hắn có cảm giác bụng mình khẽ giật, như có một sợi chỉ mỏng manh khẽ cọ xát. Chẳng lẽ..... hai tay hắn áp lên bụng, ánh mắt nheo lại đầy nguy hiểm nhìn về phía Y Ân: “Thực thú vị.”

Y Ân chậm chạp lui về phía sau.

Cho dù là Lưu Sa cũng chỉ có thể bất phân thắng bại với y, huống chi là thai nhi chưa thành hình trong bụng Hứa Tuấn Thiên?

Nhưng mà, y làm sao có thể động thủ với Hứa Tuấn Thiên.

Ho khan một tiếng: “Ta đột nhiên nhớ ra có vài việc cần xử lý.” Nói xong câu đó, Y Ân liền nhanh chóng biến mất.

Hứa Tuấn Thiên hừ một tiếng, nếu không giải quyết xong chuyện mỹ nữ kia, đừng hòng leo lên giường hắn.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bụng Hứa Tuấn Thiên ngày càng nhô to, tình tình cũng ngày càng khó chịu bướng bỉnh hơn, đôi lúc lại rất cấu kính, đến khi bình tĩnh lại mới tự hỏi chính mình sao lại trở nên như vậy. Cuối cùng đem hết mọi tội lỗi đổ lên đầu Y Ân.

Y Ân biết Hứa Tuấn Thiên khó chịu, vì thế ngay cả một câu nặng lời cũng không nói. Nhiều lúc kích thích đến mức không thể nhẫn nại nổi, nhưng mà cơ thể Hứa Tuấn Thiên đang mang thai vô cùng yếu ớt, không thể chịu nổi những chuyện kịch liệt. Vì thế mỗi lần như vậy, Y Ân lại bày ra bộ dạng vô cùng đáng thương, làm Hứa Tuấn Thiên phải cam tâm tình nguyện dùng tay hoặc miệng giúp y giải quyết.

Ngày nọ, Chung Hạo mang bánh bao vừa mới sinh tới lang quốc làm khách. Hứa Tuấn Thiên thèm thuồng muốn nhìn thật kỹ, đáng tiếc Lưu Sa một tắc cũng không chịu rời đi, giống như đề phòng kẻ cướp nhìn hẩn chăm chăm. Y Ân biết tâm tư của hẩn, liền tìm cơ lôi Lưu Sa ra ngoài. Hứa Tuấn thiên bắt lấy cơ hội liền đem bánh bao ôm vào lòng.

Bánh bao thực ngoạn, tuy còn nhỏ nhưng liếc mắt cũng nhận ra nó là một mỹ nhân. Hứa Tuấn Thiên chọt chọt mặt bánh bao: “Nếu tính tình giống Lưu Sa thì không xong rồi.”

Chung Hạo cười ha hả: “Sẽ không, ta đã nói chuyện với Lưu Sa, đây là con của ta, sẽ do ta nuôi dạy.”

Hứa Tuấn Thiên cảm thấy rất kỳ quái, Lưu Sa lại không phản đối chuyện này. Bất quá nhìn Chung Hạo so với trước kia tốt hơn nhiều lắm, có lẽ tìm ra phương pháp áp chế Lưu Sa rồi đi! Cái này chính là vỏ quýt dày có móng tay nhọn.

“Nghe nói xà tộc sinh trứng...” Đây cũng không phải chuyện tốt gì, Hứa Tuấn Thiên cẩn thận chọn lọc từ ngữ. “Lúc sinh, có đau không.” Quy luật trong thế gian cũng không khác biệt nhiều lắm, nếu không chuẩn bị kỹ tâm lý, đến lúc đó sẽ trở tay không kịp.

Chung Hạo suy nghĩ: “Ta không có cảm giác gì. Đến lúc phản ứng thì trứng đã ra rồi.”

“Trứng....” Hứa Tuấn Thiên ngơ ngác lập lại, ánh mắt khó tin nhìn về phía bụng Chung Hạo: “Thật là trứng sao!”

Chung Hạo có chút xấu hổ, cũng chọt má bánh bao một chút: “Ân, quả thật sinh trứng không đau chút nào. Ai nha, nếu tiểu Hứa có thể sinh trứng là tốt rồi!”

Bánh bao bị chọt tỉnh giấc, cái miệng nhỏ oa oa khóc lớn. Chung Hạo vội vàng ôm lấy bánh bao, nhẹ nhàng lắc lư vài cái. Tính tình bánh bao rất tốt, lại khanh khách cười.

Không biết làm sao trong đầu Hứa Tuấn Thiên lại xuất hiện một hình ảnh một cái trứng tròn tròn bóng loáng, đột ngột vỡ nát ra, một tiểu hài tử mập mập lắc lắc bò ra, đôi mắt đen lúng lúng nhìn hẩn, cái miệng phàn nộn khê hé mở....

Hứa Tuấn Thiên hít một hơi nhanh chóng xóa nát hình ảnh vừa hiện ra trong đầu, lẩm bẫm, ta đẻ con, ta đẻ con một trăm lần.

Chung Hạo muốn chờ đến lúc Hứa Tuấn Thiên sinh ra một tiểu sói con mới rời đi, nhưng mà Lưu Sa không đồng ý cuối cùng nửa ép nửa buộc đem Chung Hạo quay về.

Đến khi mùa hè thứ hai tới, người thừa kế cuối cùng cũng được sinh ra, cả lang tộc tràn ngập trong hạnh phúc.

Hứa Tuấn Thiên nằm trên giường, mệt đến mức không muốn cử động dù chỉ là một ngón tay.

Nghiêng đầu, bánh bao được quấn một lớp vải mềm đang ngủ bên cạnh hẩn. “Sao nhỏ như thế đã có thể hóa thành hình người?”

Hẩn cẩn thận sờ sờ mặt bánh bao. Mềm mại non mềm, giống như quả trứng vừa được lột vỏ.

“Nó là con của chúng ta mà!” Y Ân kiêu ngạo nói, khoe miệng và đuôi chân mày tràn ngập ý cười.

Đúng vậy, đây là đứa nhỏ của bọn họ. Nhớ lại một chặn đường gian khổ trước kia, nhin không được thở dài một hơi.

“Y Ân, ta yêu ngươi.” Hứa Tuấn Thiên nắm lấy gáy Y Ân, dịu dàng hôn lên môi y một nụ hôn.

35. Chương 35: Bánh Bao – Kết Thúc

Hứa Tuấn Thiên cảm thấy rất mệt mỏi, vừa mới tỉnh dậy đã mơ mơ hồ hồ thiếp đi. Hắn có cảm giác mình đã ngủ một giấc thật dài, mơ hồ nghe thấy tiếng nói chuyện bên tai, chính là hắn ngay cả một ngón tay cũng lười cử động. Cuối cùng khi hoàn toàn tỉnh táo, toàn thân liền có cảm giác rã rời.

Duỗi tay xuống thắt lưng, cánh tay mới vươn ra không trung một chút liền cứng đờ.

Có chút kỳ quái.

Xóc mạnh chân lên, bụng... bụng xẹp xuống rồi.

Đầu óc trống rỗng, qua một hồi lâu mới chậm rãi nhớ lại.

“Y Ân.” Phần nệm sát bên cạnh hơi lõm xuống, vẫn còn dư âm hơi nóng ấm áp. Quay đầu lại, bên cạnh giường là một chiếc nôi nhỏ, bên trong chần gối hỗn độn xếp chồng lên nhau. Hứa Tuấn Thiên khẽ cười tràn ngập ôn nhu, cầm lấy cái chăn bé xíu, đặt trong lòng bàn tay dịu dàng vuốt ve.

“Đã tỉnh sao?”

Ngẩng đầu, Y Ân đang đứng dựa ở cửa, phía sau là mặt trời chói chang, làm hắn không nhìn rõ mặt y.

Hứa Tuấn Thiên ngồi nhích về phía sau, dựa vào đầu giường, hơi nghiêng mặt nhìn Y Ân.

“Để ta ôm tên nhóc kia một chút.”

“Nó là con của người, gọi như vậy nó sẽ không vui.” Y Ân đến gần, đôi mắt xanh biết ôn nhu tựa mặt nước hồ thu, đặt tiểu bánh bao y đang ôm trong lòng vào ngực Hứa Tuấn Thiên.

Thật nhỏ!

Hứa Tuấn Thiên đột nhiên không biết nên làm thế nào, tay chân lóng ngóng không biết đặt ở đâu. Nó nhỏ bé như vậy, mềm mại như vậy, gương mặt bé xíu còn không to bằng bàn tay của hắn. Hứa Tuấn Thiên thật cẩn thận, sợ làm đau nó.

Bánh bao ngoan ngoãn nằm trong lòng ngực Hứa Tuấn Thiên, làn lông mi mềm mại như một làn khói nhẹ. Hiện tại còn quá bé nên không thể nhìn ra được nó giống ai. Trong khoảnh khắc, cảm giác vui sướng của người làm cha lấp đầy trái tim: “Đây là con của chúng ta.” Hắn khẽ nói: “Bé bỏng như vậy...” Hắn nheo mắt liếc Y Ân một cái: “Gây sức ép cho ta lâu như thế, phải hảo hảo đánh mông nó.”

Y Ân cười ha ha, ngồi xuống bên cạnh Hứa Tuấn Thiên, nghịch ngợm mái tóc của hắn: “Người nữ sao?”

Bởi vì mang thai, tóc của Hứa Tuấn Thiên ra rất nhanh, mới đây đã dài qua vai.

Những ngọn tóc ương bướng xoắn trong tay Y Ân, lặng lẽ trốn chạy giữa các ngón tay.

Y Ân nghe thấy hơi thở của Hứa Tuấn Thiên, trong lòng dần bốc lên một ngọn lửa.

Bồi bổ suốt một năm trời, Hứa Tuấn Thiên đã nở nang hơn nhiều. Y Ân nghiêng người sang hít lấy hơi thở trên người Hứa Tuấn Thiên, mùi hương mê người có vị sữa nhàn nhạt, ngay cả loài hoa rực rỡ nhất trên dòng sông Thánh Hà thiêng liêng cũng không sánh bằng.

“.....Thiên Thiên.” Y nhẹ nhàng gặm nhắm vành tai Hứa Tuấn Thiên.

Hứa Tuấn Thiên trừng mắt liếc y: “Đứa con còn đang ở đây!”

Y Ân cười khê: “Nó đang ngủ.” Mi mắt rũ xuống che khuất ánh mắt, bắt đầu cởi quần áo Hứa Tuấn Thiên. “Ta ôm nó đi ngủ.” Tay y vói vào bên trong, vuốt ve phần da thịt trần trụi. Thở dài một tiếng, giống như nắng hạn gặp mưa rào. “Thiên Thiên.” Y nheo hai viên thịt trước ngực nam nhân, đôi môi gập rút đặt vô số nụ hôn lên gáy cổ hắn.

“Y Ân.” Hứa Tuấn Thiên cũng bị y khơi mào dục vọng, bắt đầu thở dốc. Nhưng hắn vẫn còn một tia lí trí, đứa con vẫn đang ôm trong lòng!

“Đừng lo lắng, ta sẽ ôm nó đi, bây giờ thì...” Y Ân níu chặt người Hứa Tuấn Thiên, đặt lên môi hắn một nụ hôn sâu. Kỹ xảo hay thủ đoạn gì cũng quăng mất lên chín tầng mây, hiện tại Y Ân chính là một con lang đang chìm trong biển dục vọng. Tham lam xâm nhập vào khoang miệng bá đạo quần lấy đầu lưỡi Hứa Tuấn Thiên, quần chặt, mút vào đến mức đối phương không thể hô hấp.

“Ô ô..... aha.....”

Y Ân cuối cùng cũng buông tha hắn, liếm lên đôi môi sưng đỏ, hôn khê lên đôi mắt đã hơi ướt át.

Ý thức Hứa Tuấn Thiên mờ mịt, đột nhiên có cảm giác bàn tay nhẹ bồng, đứa con đã bị Y Ân bế đi.

Căn phòng sát bên cạnh, nhưng Y Ân sử dụng pháp lực chỉ di chuyển trong nháy mắt. Hứa Tuấn Thiên nằm trên giường không thốt nên lời.

Y Ân bước vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt bánh bao vào nôi.

Tiểu hài từ vô cùng miễn cảm, mặc dù động tác Y Ân rất ôn nhu, nhưng bánh bao vẫn phát hiện được biến hóa xảy ra. Hàng lông mi run nhẹ, mở to đôi mắt: “Nha.....”

“Suyt.” Y Ân cười tủm tỉm, xoa nhẹ hai gò má mềm mại của tiểu bánh bao: “Ngoan nào, đừng khóc nháo, ba ba phải đi hầu hạ mẹ mẹ của người.”

“Ngô a!” Tiểu bánh bao nháy mắt mấy cái, đôi mắt ập nước đen tròn như một quả nho.

Y Ân nhìn đôi mắt xinh đẹp hết như Hứa Tuấn Thiên, nghĩ đến nam nhân phòng bên đang lộ ra mị thái, phúc hạp sưng to đến phát đau.

Tiểu oa nhi thấy y muốn rời đi, không hài lòng, căng chân béo núc khê giật giật, hé miệng, oa một tiếng khóc to kinh thiên động địa.

Y Ân đỡ trán, nghiêng răng nghiêng lợi. Vừa định mở kết giới ngăn lại tiếng khóc, Hứa Tuấn Thiên đã chạy tới.

“Sao vậy, vừa nãy còn tốt mà.” Hơn baba, mẹ mẹ lúc nào cũng lo lắng cho bánh bao hơn. Hứa Tuấn Thiên nghĩ là Y Ân khi bế tiểu bánh bao, hung hăng trừng mắt liếc y một cái. “Không khóc không khóc.” Ôm lấy hài tử, nhẹ nhàng đong đưa.

Y Ân tức giận muốn mắng người, nhưng một người là bầu bạn, một người lại là đứa con chưa hiểu chuyện, y mắng ai được bây giờ.

“Thiên Thiên.....” Cọ cọ, y ôm lấy thắt lưng Hứa Tuấn Thiên làm nũng.

“Mơ tưởng.” Y Ân vênh đuôi một cái Hứa Tuấn Thiên đã biết y đang nghĩ cái gì, đập tay y một cái, thuận tiện chỉnh lại quần áo: “Tối hôm nay, ta ngủ với con.”

Y Ân thực ủy khuất, y rõ ràng có làm gì đâu. “Còn ta thì sao?”

Hứa Tuấn Thiên khó hiểu: “Phòng nhiều như vậy, người tùy tiện tìm một phòng ngủ đi!” Nói xong, liền bỏ mặt Y Ân, lo lắng kiểm tra đứa con có đói hay không, một chốc thì lại kiểm tra xem có đái dầm hay không, thật sự là toàn tâm toàn ý lo cho tiểu bánh bao.

“Thiên Thiên, đêm nay chuyển gió, trời rất lạnh a.”

Y Ân chắn trước mặt Hứa Tuấn Thiên, nhưng mà hắn cũng không thèm liếc nhìn một cái: “Lông người dày như vậy, sợ cái gì.”

Y Ân chán nản cắn răng. Hứa Tuấn Thiên, người nhớ đó, dám đối xử với ta như vậy.

Phịch một tiếng đóng sầm cửa lại, bước chân đạp mạnh xuống mặt đất, thủ lĩnh lang tộc hóa thân thành hỏa long phun lửa.

36. Chương 36: Phản Công Kí – Thượng

Đứa nhỏ này, kế thừa tướng mạo của Y Ân và Hứa Tuấn Thiên, tính tình lại ngoan ngoãn, bất luận nhìn thấy ai cũng ngây ngô cười, chỉ cần ai gặp qua nó đều hận không thể ôm vào lòng mà véo vài cái. Tuy rằng Hứa Tuấn Thiên không quen khi phải chăm sóc một đứa bé, nhưng dù sao cũng là máu thịt trên người mình nên sinh ra cảm giác thân thiết. Sau khi ở chung một thời gian, dần dần cũng bắt đầu có kinh nghiệm. Thường thì chỉ cần uy bánh bao ăn no, sau đó giữ quần áo luôn khô ráo thì nó sẽ ngoan ngoãn mở to đôi mắt ánh nước nhìn người, nếu người chơi đùa với nó, nó sẽ nha nha phát ra những âm thanh chỉ trẻ con mới hiểu. Nếu không có người chơi chung, tiểu bánh bao sẽ ngoan ngoãn tự chơi đùa với chân mình.

Tốc độ sinh trưởng của tiểu bánh bao nhanh hơn trẻ con loài người rất nhiều, mới nửa năm đã có thể chậm chạp bước đi. Lúc này cục cưng rất thích chơi đùa.

“Tường Tường, lại đây.” Hứa Tuấn Thiên ngồi xổm trên mặt đất, vỗ tay gọi đứa nhỏ.

Hứa Tuấn Thiên kiên quyết muốn đứa nhỏ mang họ mình, tên đầy đủ là Hứa Tường, nhũ danh là Tường Tường. Bất quá tên này cũng là bí mật, đứa nhỏ của Y Ân, đương nhiên sẽ trở thành người thừa kế của lang tộc, chờ đến khi bé trưởng thành, phải theo truyền thống của lang tộc mà đặt tên. Y Ân dĩ nhiên biết điều này vì thế y vui vẻ đồng ý với Hứa Tuấn Thiên.

Bất quá..... nhìn thấy Hứa Tuấn Thiên đặt hết tâm trí lên người đứa nhỏ, Y Ân đổ kỵ đến muốn phát hỏa.

Đi qua đứng phía sau Hứa Tuấn Thiên, nhìn đứa nhỏ đang lắc lắc người đi tới.

Đứa con đã lớn hơn nhiều, làn da mịn màng, cái miệng nhỏ nhắn phơn phớt hồng, khuôn mặt tròn dịa đô đô, bất quá vẫn là một mỹ nhân.

Ân, phần nhiều vẫn giống mình. Nhưng mà hơi yếu ớt đi, những đứa trẻ độ tuổi này trong tộc đã có thể vật lộn với nhau.

“Ba ba, ôm.” Tường Tường vươn bàn tay nhỏ bé về phía Hứa Tuấn Thiên, muốn hấn tới ôm nó.

Hứa Tuấn Thiên cười rạng rỡ, giang hai cánh tay ý bảo bé con tự đi tới. Hấn dạy đứa nhỏ gọi mình là ba ba, coi như cũng thỏa mãn được tự trọng của nam nhân. Hấn khẽ liếc Y Ân một cái, nếu người này nghe thấy đứa nhỏ gọi mình là mẹ mẹ không biết sẽ có phản ứng gì.

“Tự mình đi tới.” Y Ân lạnh lùng nói.

Tường Tường sợ tới mức ngừng lại, hốc mắt ẩm ướt.

“Người dọa nó sợ.” Hứa Tuấn Thiên bắt mồm.

Y Ân mím môi. Y chính là muốn nhìn đứa nhỏ bày ra bộ dạng yếu ớt này.

Tường Tường còn nhỏ, chính vì nó còn nhỏ nên càng phải làm theo bản năng. Ánh mắt nam nhân này rất đáng sợ, nó nhất định phải phục tùng y.

Đang lúc Hứa Tuấn Thiên sợ Tường Tường sẽ ngã ngồi xuống đất khóc lớn thì đứa nhỏ lại hít hít cái mũi, tiếp tục bước tới bằng hai cẳng chân ngắn ngủn. Vẫn nghiêng nghiêng lão đảo nhưng tốc độ so với vừa nãy vẫn nhanh hơn.

“Ba ba.....” âm thanh tiểu hài tử mềm mại, giống như một cây búa déo đánh vào đầu Hứa Tuấn Thiên.

Hấn vươn tay, vừa muốn ôm lấy đứa nhỏ đang chạy về phía mình. Một ngón tay đột ngột xuất hiện đặt lên trán đứa nhỏ. Chọc một phát, phịch, Tường Tường ngây ngốc ngã ngồi xuống đất.

Tuy rằng hai chân rất ngắn, bị ngã cũng không đau đớn nhiều, chính là không thể ôm được ba ba mình thích nhất. Tường Tường nhìn nam nhân có đôi người xanh biếc vừa khi đỡ mình, lại nhìn ba ba gân trong gang tấc, cuối cùng oa oa khóc lớn.

“Sao người lại khi dễ đứa nhỏ.” Hứa Tuấn Thiên hung hăng trừng mắt nhìn Y Ân, ôm lấy đứa con nhẹ nhàng dỗ dành.

“Khi dễ đâu, ta đang chơi đùa với nó!” Y Ân cười cười: “Người quá nuông chiều nó, lúc ta ở tuổi này đã bắt đầu tham gia huấn luyện.”

Như thế quá mức lãnh khốc đi. Dù thế nào đi nữa thì đứa con vẫn còn quá nhỏ. Hứa Tuấn Thiên dịu dàng vỗ về đứa con đang khóc thút thít trong ngực: “Hiếm khi mới gặp mặt Tường Tường, người lại luôn khi dễ nó, khó trách nó không thân thiết với người.”

Y Ân nhếch mi: “Ai muốn bồi nó chứ. Ta chỉ muốn bồi người, đáng tiếc người lại không cần.”

Hứa Tuấn Thiên giả vờ không hiểu ý tứ của Y Ân, xoay người đi: “Tường Tường đói bụng rồi, ta ẵm nó đi ăn.”

Y Ân chợt cười một tiếng.

Hứa Tuấn Thiên ngừng lại hỏi: “Người cười cái gì?”

Y Ân chậm rãi nói: “Ta nghĩ tới, giống cái nhân loại luôn tự mình cho đứa con bú sữa.”

Mặt Hứa Tuấn Thiên tối sầm, nếu không phải đang ôm đứa nhỏ, quả thật muốn đấm một quyền vào mặt Y Ân, cắn răng: “Người nói cái gì!”

Y Ân tiến tới gần, bàn tay đặt phía sau Hứa Tuấn Thiên, nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hứa Tuấn Thiên muốn lùi về phía sau, đáng tiếc phía sau chính là vách tường, không còn đường lui. Ôm chặt đứa nhỏ trong tay, đem nó làm lá chắn: “Người muốn làm gì?”

Y Ân liếm liếm môi, đầu lưỡi mềm mại liếm qua cánh môi hồng nhuận, kích thích sâu sắc đến thần kinh thị giác của con người.

Hứa Tuấn Thiên nuốt nước miếng, giống như bị mê hoặc để Y Ân tùy ý dựa sát vào mình.

Y Ân cơ hồ đụng tới cánh môi Hứa Tuấn Thiên, hơi thở giao hòa làm hắn tê dại đến không thể chịu nổi: “Chúng ta đã lâu rồi không làm, người muốn bồi thường ta thế nào?”

Tầm mắt Hứa Tuấn Thiên rối loạn, không dám nhìn thẳng vào Y Ân.

Y Ân hạ mi mắt, liếm lên môi Hứa Tuấn Thiên. “Đêm nay?” âm thanh y trầm thấp rất dễ nghe, giống như phát ra từ lồng ngực.

Hứa Tuấn Thiên suýt chút nữa đã gạt đầu đồng ý. Đột nhiên tỉnh táo lại, nghĩ tới hậu quả rất thê thảm liền vội vàng dùng sức lắc đầu.

“Ta.... ta còn phải chiếu cố đứa nhỏ.” Bỏ lại những lời này liền chạy trốn trốn chết.

Nếu không phải Y Ân tự nguyện buông tay, Hứa Tuấn Thiên căn bản không thể chạy thoát. Nhưng Y Ân căn bản cũng không muốn giữ hắn lại, nhìn bóng dáng Hứa Tuấn Thiên, Y Ân chậm rãi giương lên một nụ cười nguy hiểm.

Hứa Tuấn Thiên ôm đứa nhỏ vội vàng quay trở về phòng. Về mặt vô cùng kinh hoàng làm thị vệ bắt an, hắn xua tay cản lại truy vấn của bọn họ, đem đứa nhỏ đặt lên giường. Nghĩ nghĩ một chút, vội vàng khóa cửa phòng lại.

Chỉ là một biện pháp an ủi tâm lý, nhưng vẫn tốt hơn không làm gì.

May mắn tới tận tối, Y ân vẫn không trở về.

Nằm lẫn lộn trên giường, sờ sờ qua bên cạnh, có chút cảm giác chiếc giường quá lớn. Quả thật vì chiếu cố đứa nhỏ mà lạnh nhạt với Y Ân. Nguyên bản chỉ nghĩ là vài ngày thôi, không ngờ lại kéo dài như vậy, chờ đến khi hắn ý thức được, Y Ân đã bắt đầu dùng ánh mắt bất mãn nhìn hắn. Hắn biết rõ phía sau ánh mắt này có ý nghĩa gì, nếu còn tiếp tục như vậy chắc chắn sẽ bị y ăn tươi nuốt sống.

Ban đêm thực tĩnh lặng, mơ hồ còn có thể nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, hắn vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

Cửa phòng lay động, nhanh chóng có người mở ra. Quả nhiên vẫn không thể ngăn được Y Ân!

Hứa Tuấn Thiên khẩn trương muốn chết, may mắn chần mùa đông rất dày có thể che dấu được thân mình đang cứng ngắc của hắn.

Giường hơi lún xuống, Y Ân đã nằm xuống bên cạnh. Hứa Tuấn Thiên chờ thật lâu, mãi đến khi xác định Y Ân đã ngủ mới dám mở mắt ra.

Y Ân ngủ, gương mặt thanh khiết như một thiên sứ xinh đẹp.

Ánh mắt Hứa Tuấn Thiên ngừng lại trên đôi môi đỏ mọng, nhớ tới một màn hôm nay, hạ phúc liền nóng bừng bừng.

Lông mi Y Ân chợt run run, giống như sắp tỉnh lại.

Hứa Tuấn Thiên vội vàng nhắm mắt lại.

Y Ân rì rầm gì đó, sau đó nghiêng người ngủ tiếp.

Hóa ra vẫn chưa tỉnh, Hứa Tuấn Thiên thở dài một hơi.

Hắn lại vì Y Ân ở bên cạnh mà sinh ra dục vọng. Hắn cảm thấy mình quả thật hết thuốc cứu rồi, tự khinh bỉ chính mình, chậm chạp chìm vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau Y Ân nhìn thấy Hứa Tuấn Thiên mang một đôi mắt gấu trúc, kinh ngạc hỏi: “Tối hôm qua ngủ không ngon sao?” Ngón tay dịu dàng chạm vào mắt Hứa Tuấn Thiên.

Hứa Tuấn Thiên quay đầu đi: “Trời có chút lạnh, hơi khó ngủ.”

Y Ân gật đầu: “Ân, ta sẽ kêu người đắp thêm lò sưởi.” Lang tộc không sợ thời tiết giá rét, trời lạnh như vậy Y Ân cũng chỉ mặc một tấm áo mỏng. Nhìn Hứa Tuấn Thiên, y không hài lòng lắc đầu: “Người mặc ít quá.”

“Ta không ra ngoài, trong phòng cũng rất ấm áp rồi.”

Nghe hắn nói vậy, Y Ân cũng không nói thêm gì, bắt quả vẫn sai người làm thêm quần áo ấm.

Thấy Y Ân đi ra ngoài, Hứa Tuấn Thiên mới suy sụp ngã ngồi xuống giường. Trời ạ, sao hắn lại mơ như vậy chứ.

Che mặt, nhớ lại tình cảnh trong giấc mơ cho dù da mặt Hứa Tuấn Thiên có dày như tường thành cũng phải xấu hổ mà đỏ lên.

Y Ân quần áo hỗn độn nằm trên giường, trên da thịt trắng nõn là những vết hồng ngân do hắn gây ra. Hắn áp lên người Y Ân, nâng lên đôi chân thon dài, dùng sức mà xỏ xuyên qua nơi riêng tư ẩn mật của y. Y Ân khẽ mở đôi môi đỏ mọng, phun ra những tiếng rên rỉ ngọt ngào.

Chết tiệt. Hứa Tuấn Thiên đắm xuống nệm giường. Sao hắn lại mơ thấy loại mộng này, nếu Y Ân biết được chắc chắn sẽ giết chết hắn.

37. Chương 37: Phản Công Kí – Trung

Vài ngày liên tiếp sau đó, Hứa Tuấn Thiên luôn mang bộ dạng mắt hờn mắt vía. Có nhiều lúc gọi hắn, hắn lại giống như một con thỏ hoảng sợ nhảy dựng lên, hỏi hắn có tâm sự gì thì lại im thin thít không chịu nói.

Y Ân thực sự cũng không còn cách nào, nhìn hắn mỗi ngày đều mang đôi mắt gấu mèo đen thui, cả người cũng gầy đi một vòng vô cùng đáng thương, chính mình cảm thấy đau lòng muốn chết. “Người rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Y Ân nắm lấy cằm nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hứa Tuấn Thiên lắc đầu: “Ta ổn mà.”

Y Ân hừ lạnh: “Ổn, nhìn bộ dáng người xem, huyết tộc so với người còn khỏe mạnh hơn.”

Hứa Tuấn Thiên quay đầu đi, không chịu nói.

Y Ân tức giận, xoay đầu hắn qua: “Có chuyện gì không thể nói ta biết chứ?”

Hứa Tuấn Thiên né tránh ánh mắt của y.

Sắc mặt Y Ân tối sầm, lửa giận ngày càng tăng mạnh, y không cho phép Hứa Tuấn Thiên thoát ly khỏi mình. Cơ thể hay tâm linh của nam nhân này, đều là của y. “Người đang nghĩ tới ai?” Tạm ngừng một chút, giọng nói ngày càng nguy hiểm: “Chẳng lẽ đang nghĩ tới nữ nhân?”

To gan thật, đang ở trong lòng mình lại dám suy nghĩ tới người khác.

“Không phải.” Hứa Tuấn Thiên gạt tay Y Ân ra, đã liên tiếp vài ngày không thể ngủ ngon, tính tình cũng trở nên rất nóng nảy. “Buồn cười, ngay cả suy nghĩ của ta người cũng muốn quản?”

Y Ân nắm lấy cổ tay hắn: “Thế người muốn ai quản? Hứa Tuấn Thiên, đừng có làm càn. Nhẫn nại của ta có giới hạn.” Y Ân cố gắng khống chế bản thân, Hứa Tuấn Thiên tuy rằng rất giỏi, nhưng so sánh với chính mình vẫn chênh lệch rất xa. Y không muốn làm Hứa Tuấn Thiên bị thương.

“Thế người nghĩ ta chịu đựng được người sao?” Hứa Tuấn Thiên ngẩng đầu nhìn thẳng Y Ân: “Giống như đang hỏi cung tội phạm, lão tử chịu đủ rồi.” Nhìn gương mặt Y Ân, bị hơi thở y phả vào mặt, cảnh tượng trong giấc mơ mỗi đêm lại trở dậy. Hô hấp Hứa Tuấn Thiên đông cứng lại, thối lui vài bước, xoay người muốn mở cửa.

Tốc độ Y Ân cực nhanh, chặn trước mặt hắn. Hứa Tuấn Thiên không kịp dừng lại, suýt chút nữa đã lao vào lòng Y Ân. “Tránh ra.” Hứa Tuấn Thiên trợn mắt nhìn y.

Y Ân ôm chặt hắn, hôn xuống.

Hứa Tuấn Thiên trừng mắt, muốn đẩy Y Ân ra. Lúc này chênh lệch sức mạnh giữa hai người liền biểu hiện rất rõ, trừ phi Y Ân tự nguyện buông ra nếu không Hứa Tuấn Thiên không thể thoát được.

Nụ hôn của Y Ân tràn ngập hơi thở bá đạo, sức lực Hứa Tuấn Thiên gãy dựa ngày càng mong manh, thân thể do một tay Y Ân khai phá rất nhanh chìm đắm trong sung sướng mà vô thức đáp trả lại. Chịu không nổi sự trêu chọc, đầu lưỡi chủ động bò sang Y Ân, góc độ dần thay đổi, nước bọt không kịp nuốt xuống chảy dọc theo khóe miệng.

“Ngô ngô.” Hơi thở Hứa Tuấn Thiên ngọt lịm, hai tay cũng quán lấy thắt lưng Y Ân.

Không biết từ khi nào, đôi tay đang siết chặt Hứa Tuấn Thiên cũng dần thả lỏng, ôn nhu vuốt ve gáy cổ nam nhân.

Hứa Tuấn Thiên vẫn còn lưu giữ được một tia lý trí cuối cùng, đẩy mạnh Y Ân ra.

Đang thỏa mãn lại bị đánh gãy, Y Ân nhú chặt mày như có thể vắt ra nước: “Nói rõ ràng, rốt cuộc đang suy nghĩ gì?” Y không thể chịu được, ngoại trừ mình còn có việc gì có thể chiếm hết tâm tư Hứa Tuấn Thiên.

Hứa Tuấn Thiên bị ép buộc cũng không còn biện pháp nào, hung hăng chùi khóe môi: “Người rất muốn biết? Hào, ta nói. Ta không ngủ được, bởi vì đêm nào cũng nằm mơ.”

“Mơ?” Y Ân chớp mắt vài cái, đáp án có chút bất ngờ. Nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của Hứa Tuấn Thiên, suy nghĩ một chút, bưng tỉnh liền bật cười: “Vì sao không nói cho ta biết, mặc kệ là cái gì ta cũng có thể thỏa mãn người, đến khi người không thể giường được mới thôi.” Nghĩ tới việc ngay cả nằm mơ cũng mơ thấy mình, tâm tình Y Ân liền rất tốt liền tươi cười sáng lạng làm Hứa Tuấn Thiên Nhức cả mắt.

Hứa Tuấn Thiên cười lạnh: “Đừng đắc ý, trong mộng là ta áp đảo người....” Lời nói vừa thốt ra liền biết là nguy hiểm sắp ập tới, nhưng cũng đã lỡ miệng rồi.

Y Ân mỉm cười châm chọc, ánh mắt điềm tĩnh nhìn Hứa Tuấn Thiên.

38. Chương 38: Phản Công Kí – Hạ

Hứa Tuấn Thiên cảm thấy da đầu mình run lên, từ từ lui về phía sau, bàn tay đưa ra phía sau lạng lẽ mở cửa.

Y Ân đặt một tay ra phía sau đè lại, chặn đi đường lui của hắn. Cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống Hứa Tuấn Thiên: “Áp đảo ta sao?” Khóe môi y cong lên, tựa tiếu phi tiếu.

Thái độ Y Ân rất bình tĩnh, ngay cả Hứa Tuấn Thiên cũng không nhìn ra chút khác thường nào. Nuốt nước miếng: “Ta chỉ nói đùa thôi, ngươi đừng nghĩ là thật.”

Y Ân nhẹ nhàng quẹt lên má Hứa Tuấn Thiên. Móng tay là vũ khí lợi hại của lang tộc, nhưng lúc bình thường cũng vô cùng sắc bén. Làn da ấm áp tiếp xúc với vật thể bén nhọn lạnh băng, mang đến cảm nhận nhiệt độ khác biệt, hơn nữa còn có một loại khoái cảm mãnh liệt. Hứa Tuấn Thiên khẽ run, muốn nhích xa khỏi Y Ân một chút.

Muốn lui, cũng không còn đường lui nữa. Y Ân cơ hồ dán cả người y lên hắn. Hứa Tuấn Thiên cố gắng giữ bình tĩnh, mặt không đổi sắc nói: “Ngươi tin ta đi, ta thật chỉ nói đùa thôi. Ta sao có thể áp ngươi được.” Những lời này quả thực làm hắn muốn học máu, là nam nhân mà lại phải thừa nhận chính mình không được. Nhưng tạm thời phải nhẫn nhịn mới có thể giành được thắng lợi, Hứa Tuấn Thiên là một người rất hiểu chuyện.

Y Ân mỉm cười, đặt đầu gối chèn vào giữa hai chân Hứa Tuấn Thiên, như có như không khẽ đụng chạm vào cơ thể hắn.

Hứa Tuấn Thiên cắn răng, chịu đựng quấy rầy của Y Ân.

“Hứa Tuấn Thiên, không cần lừa ta.” Y Ân khẽ nói, nắm lấy tay Hứa Tuấn Thiên, chậm rãi liếm lên lòng bàn tay hắn. “Ngươi đã muốn như thế, vậy thì làm đi!”

Hứa Tuấn Thiên liều mạng lắc đầu. Từ khi đũa nhỏ sinh ra, hắn chưa làm với Y Ân lần nào. Tình dục tích tụ lâu như vậy, một khi bùng nổ, Hứa Tuấn Thiên không thể cam đoan chính mình có thể sống để nhìn thấy mặt trời sáng hôm sau hay không nữa.

“Sao lại sợ như vậy?” Y Ân đặt tay Hứa Tuấn Thiên lên ngực mình, từ từ cởi cúc áo ra.

Con người Hứa Tuấn Thiên trừng lớn, chăm chăm nhìn vào mảnh da thịt tuyết trắng đang từ từ lộ ra.

“Không phải muốn áp đảo ta sao? Vậy tới đây đi!” Y Ân rất thẳng thắn, thấy Hứa Tuấn Thiên bất động, đơn giản tự mình động thủ, quần áo rộng mở, lưng nhùng vạt trên cánh tay.

Mắt phượng ẩn tình, đôi môi đỏ mọng khẽ mở, nửa thân trần trụ đánh mạnh vào thần kinh người ta. Chính là hiện tại Hứa Tuấn Thiên không hề có tâm tình thưởng thức mỹ nhân, hắn muốn chọt mạnh vào đôi mắt mình.

“Không, không, bây giờ ta không muốn nữa.” Có trời mới biết Y Ân đang âm mưu gì, Hứa Tuấn Thiên lắc đầu điên cuồng như trống bỏi.

“Sách!” Y Ân kéo Hứa Tuấn Thiên đi về phía giường lớn trong phòng, y vừa đi vừa cởi quần áo, chờ đến lúc y ngồi trên giường đã muốn trần như nhộng.

Hứa Tuấn Thiên liều mạng giãy dụa, tay trái dùng sức nắm lấy cánh cửa. Nhưng khí lực Y Ân quá lớn, Hứa Tuấn Thiên bị y kéo mạnh liền theo lực kéo nhào vào lòng y.

Y Ân nằm trên giường, ôm lấy hắn mỉm cười nói: “Ngươi có thể làm.” Âm thanh y trầm thấp du dương, mái tóc vàng óng mềm mại chảy dài trên cơ thể tuyết trắng.

Hứa Tuấn Thiên cố gắng giãy dụa giữa tình cảm và lí trí.

Y Ân đẩy hắn ra. Lưỡi biếng nằm xuống một bên, gối tay sau đầu, thân thể thon dài trắng nõn lồ lộ dưới ánh đèn.

Hứa Tuấn Thiên không thể chịu nổi sự hấp dẫn này, bàn tay chậm rãi vuốt ve ngực Y Ân.

Nhiệt độ cơ thể Y Ân thấp hơn hẳn nhiều, làn da lại nhẵn nhụi bóng loáng, Hứa Tuấn Thiên có cảm giác mình đang chạm vào một khối ngọc bích ấm áp. Hắn liếc mắt nhìn Y Ân, thấy y không có hành động phản kháng gì, thậm chí còn có phần dung túng mình, lá gan bắt đầu phình to lên. “Người thực sự....” Hắn cẩn thận chọn lọc từ ngữ, cẩn thận không kích thích đến Y Ân: “Người thực sự nguyện ý cho ta ôm sao?”

Y Ân mỉm cười cúi đầu, chủ động cầm lấy tay Hứa Tuấn Thiên suông sã vuốt ve thân thể mình.

Hứa Tuấn Thiên có được lời cam đoan, cuối cùng mới có thể thở nhẹ một hơi.

Đều là nam nhân, hẳn đương nhiên biết phải làm thế nào.

Hắn nằm lên người Y Ân, hôn lên môi Y Ân. Y Ân ngoan ngoãn hé miệng, để hắn tiến vào. Bình thường đều là Y Ân cưỡng hôn, hiện tại hiếm có một cơ hội Hứa Tuấn Thiên chiếm được vị trí chủ đạo. Hắn quần lấy đầu lưỡi Y Ân, liếm qua răng, mút lấy môi y. Đôi môi hồng nhạt nhanh chóng bị trận hôn điên cuồng kích thích dần dần trở thành đỏ bừng, nổi bật trên da thịt trắng nõn càng hiện lên một vẻ đẹp kiêu kỳ.

Hứa Tuấn Thiên thuận theo gáy cổ Y Ân hôn xuống, hai tay ôm lấy lưng y, vuốt ve hai cánh mông.

Y Ân nhú mày một chút, cố gắng ngăn chặn lại bản năng đang muốn cuồng phát, nếu là Hứa Tuấn Thiên, những đụng chạm này y vẫn có thể chịu đựng được. Phối hợp tách hai chân lên quần quanh thắt lưng Hứa Tuấn Thiên.

Đôi chân Y Ân thon dài hữu lực, Hứa Tuấn Thiên bị y ép sát xuống, để bộ phận của hai người cùng dán sát vào nhau.

Y Ân mỉm cười một chút, thổi hơi vào bên tai Hứa Tuấn Thiên: “Đã muốn ướt rồi.”

Hứa Tuấn Thiên hung hăng trừng mắt liếc y, dứt khoát đem quần áo trên người cởi bỏ. “Cho dù ướt, cũng có thể áp đảo người.” Nghĩ nghĩ lại bổ xung thêm một câu: “Người đáp ứng rồi, đừng nghĩ phản kháng.”

Y Ân không ừ hử gì.

Hứa Tuấn Thiên cảm thấy rất bất an, kéo đám quần áo bên cạnh, cột hai tay Y Ân lại.

Y Ân để mặc hắn tùy ý, nếu y muốn phản kháng cho dù là Hứa Tuấn Thiên cũng không cản nổi.

Hứa Tuấn Thiên thử với một ngón tay vào bên trong. Hậu huyệt Y Ân rất chặt, muốn tiến vào rất khó khăn.

Y Ân thở dài một tiếng: “Người đừng nóng vội quá, nhớ lại xem lúc trước ta đã làm thế nào.”

Hứa Tuấn Thiên bắt đầu nhớ lại, trừ bỏ lần đầu tiên, Y Ân ở trên giường luôn rất ôn nhu. Nhưng mà... hắn nhìn xuống đực vụng cường tráng giữa hai chân Y Ân, vật thể trắng kiện kia làm mặt hắn trắng bệch.

“Người sờ ta. Ta thả lỏng người sẽ dễ dàng tiến vào được.”

Hứa Tuấn Thiên do dự vươn tay, bắt đầu vuốt ve nam căn của Y Ân.

Y Ân phát ra tiếng thở dài khó nhịn. Động tác của Hứa Tuấn Thiên quá mức quy củ làm y hận không thể lập tức xé bỏ trói buộc trên tay, sau đó áp nam nhân chết tiệt này dưới thân, hung hăng sáp hắn đến mức không thể xuống giường được. “Mau lên một chút.” Y ra lệnh nói.

Động tác Hứa Tuấn Thiên ngừng một chút, sau đó tăng thêm tốc độ.

Kỳ thực động tác của hắn không có chút kỹ xảo nào, nhưng cơ thể y không thể chống cự lại Hứa Tuấn Thiên, chỉ vài động tác đơn giản liền làm cự vật đang dựng thẳng lại càng trở nên nóng bỏng.

“A a.” Y Ân khép mắt lại, khê rên rĩ.

Hứa Tuấn Thiên nghe đến mặt đỏ tai hồng: “Người có thể không kêu dâm dăng như vậy được không.”

Từ đỉnh chảy xuống dòng chất lỏng thấm ướt tay hắn, nam vật Y Ân rất trắng kiện, gân xanh che kín thoát nhìn vô cùng đáng sợ. Nhưng tay Hứa Tuấn Thiên vuốt đến mỗi nhữ, y vẫn chưa tiết ra. Cùng là nam nhân, kéo dài như vậy quả thực làm người ta ghen tỵ. Quyết tâm, ngậm đồ vật kia vào trong miệng.

Vật thể cực lớn lấp đầy hết khoang miệng, còn không ngừng chọt xuống cổ họng. Hứa Tuấn Thiên dùng đầu lưỡi liếm mát, dùng yếu hầu hút lấy, thậm chí làm cho y nhanh chóng bắn ra.

Không biết qua bao lâu, Y Ân cuối cùng cũng đạt tới cao trào, chất lỏng bắn ra không kịp nuốt xuống phun trào bắn lên cả mặt hắn. Y Ân chăm chú nhìn gương mặt cương nghị của nam nhân, ngón tay chậm rãi lau đi bạch trọc: “Bởi vì ngươi làm ta cảm thấy thực thoải mái.” Y đưa ngón tay lên môi, vươn đầu lưỡi liếm.

Hứa Tuấn Thiên cảm thấy thực khát, hắn cảm thấy thứ Y Ân đang liếm không phải ngón tay, mà là thân thể của mình. Nhắm mắt lại, thô lỗ nói: “Xoay người lại.”

Y Ân cười nhạt một tiếng, lật người lại.

Phần lưng vô cùng rắn chắc, thân thể co giãn, tựa như một con mãnh thú đang săn mồi.

Nghĩ tới việc mình sắp chinh phục được mãnh thú này, Hứa Tuấn Thiên cảm thấy rất thỏa mãn. Tách móng Y Ân ra, lộ ra huyết khẩu nho nhỏ bên trong.

Nơi này..... chưa từng bị ai khai phá.

Hứa Tuấn Thiên liếm môi, ma xui quỷ khiến làm hắn liếm xuống.

Y Ân không ngờ hắn lại làm như vậy, trong nháy mắt bị đầu lưỡi mềm mại tiếp xúc nhện không được mà kêu lên. Nghiêng đầu, cơ hồ có thể nhìn thấy nam nhân đang cúi đầu, vùi vào khoảng giữa chân mình.

“Ngươi không cần phải làm như vậy.” Tuy rằng Hứa Tuấn Thiên cố sức lấy lòng làm y rất vui sướng, nhưng cảm giác bị người ta liếm vào nơi đó quả thực khó có thể kiềm chế nổi. Móng tay đã bắt đầu lạng lẽ xông ra, y lo lắng mình không kiềm chế được sẽ xé Hứa Tuấn Thiên thành từng mảnh nhỏ. Quả nhiên cơ thể được rèn luyện quá mức rắn chắc nhiều lúc cũng làm người ta đau đầu a!

Nơi đó của Y Ân rất chặt, đầu lưỡi chỉ có thể mấp máy tiến vào một chút, căn bản không thể vói vào bên trong. Chặt như vậy, nếu tùy tiện tiến vào sẽ làm Y Ân bị thương.

Y Ân kéo Hứa Tuấn Thiên, đẩy hắn ngã ra giường.

Hứa Tuấn Thiên kích động bật dậy: “Ngươi.....”

Y Ân khóa ngồi lên người hắn, đôi môi đỏ mọng phi thường yêu diễm. “Đừng lo lắng, ta sẽ không bị thương.”

Hứa Tuấn Thiên tựa như đang nhìn thấy quỷ, mắt mở trừng trừng nhìn Y Ân tự tách móng mình, chậm rãi đưa nam vật của hắn ngậm vào cơ thể.

Mắc kệ vừa nãy hắn chuẩn bị tâm lý kỹ càng thế nào, trước sự việc phát sinh đột ngột thế này, Hứa Tuấn Thiên vẫn khó có thể tiếp nhận nổi. Dục vọng bị bao bọc trong một nơi mềm mại, khô khốc, suýt chút nữa đã cắn đứt nam vật của hắn. “Không, không cần.....” Loại cảm giác này hoàn toàn không tốt đẹp như trong tưởng tượng.

Có một dòng chất lỏng chảy xuống, hắn biết Y Ân đã bị thương. “Ngươi, ngươi mau rút ra.” Hắn đẩy thất lưng Y Ân.

Y Ân trừng mắt liếc hắn, một mạch ngồi xuống, đem Hứa Tuấn Thiên hoàn toàn tiến vào bên trong.

Hô hấp Hứa Tuấn Thiên đông cứng, suýt chút nữa là nhuyễn xuống.

Hai chân Y Ân mở lớn, pháp phòng cao thấp trên người Hứa Tuấn Thiên. Không hề có khoái cảm, nhưng vì Hứa Tuấn Thiên y có thể nhẫn nại. Y dễ dàng xé bỏ ràng buộc trên tay, vươn tay, niết lấy nụ hoa Hứa Tuấn Thiên, vuốt ve khiêu khích. Hứa Tuấn Thiên nhện không nổi mà rên rỉ, nam vật bắt đầu rỉ chất lỏng.

Y Ân điều khiển cơ thể, rút ra lại đè xuống dục vọng của Hứa Tuấn Thiên.

Hai mắt Hứa Tuấn Thiên phủ mờ hơi nước, hắn xấu hổ phát hiện ra trong lúc này, nơi cảm nhận nhiều khoái cảm nhất lại là âm huyết phía dưới. Tùy theo hành động của Y Ân, cơ thể sẽ vô tình đụng chạm vào hoa huyết nho nhỏ, mỗi lần ma sát lại đẩy lên một ngọn lửa, làm hoa kính run rẩy ngày càng kịch liệt hơn.

“Đủ rồi, ngô.....”

Y Ân cúi đầu, nắm lấy tay Hứa Tuấn Thiên, hung hăng hôn lên môi hắn.

Hứa Tuấn Thiên giãy dụa không thể thoát được, chìm đắm trong nụ hôn bạo liệt của Y Ân mà đạt tới cao trào.

Y Ân nâng người đem nam vật của Hứa Tuấn Thiên rút khỏi cơ thể mình, nằm xuống bên cạnh hắn, trêu chọc nói: “Tư vị thế nào, đêm nay có thể ngủ ngon chưa?”

Hứa Tuấn Thiên vẫn còn chìm đắm trong tư vị khoái cảm, vô lực liếc mắt lườm y. So với thời gian Y Ân kéo dài, chính mình quả thực là bản rất nhanh. Mặc kệ lần hoan ái này có bao nhiêu uất ức, hắn tốt xấu gì cũng áp đảo được Y Ân một lần. “Cũng không tệ lắm.”

Hắn đưa tay sờ hông Y Ân, liếm liếm môi: “Nếu thêm một lần thì....”

Y Ân cười cười, ngồi dậy: “Được!”

Hứa Tuấn Thiên không ngờ y lại dễ dàng đồng ý như vậy, ngược lại có chút sửng sốt. Ánh mắt đảo qua hông Y Ân, vừa lúc nhìn thấy một dòng bạch trọc chảy xuống.

Nhớ lại những biểu tình của Y Ân lúc nãy, không khỏi đỏ ửng.

“Bất quá..... ta muốn chiếu cố vật nhỏ đáng thương này hơn.” Ngón tay Y Ân nhanh như chớp cắm vào hoa huyết của Hứa Tuấn Thiên.

Cơ thể Hứa Tuấn Thiên lập tức cứng đờ, muốn bật dậy bỏ chạy. Y Ân nhanh nhẹn duỗi chân ra chặn hắn lại.

Hứa Tuấn Thiên không thể động dậy, tức giận nói: “Ngươi lừa đảo.”

Y Ân chậm rãi tách đôi chân của Hứa Tuấn Thiên: “Mỗi người một lần, huề nhau.”

39. Chương 39: Phản Công Kí – Hạ 2

Hai chân bị tách ra, hai tay bị kiềm chặt, hơn nữa vừa mới phát tiết xong hiện tại Hứa Tuấn Thiên giống như một con cá ngừ tùy ý người ta làm thịt. Liễu mạng vận vẹo cổ tay: “Cái gì mà mỗi người một lần, kia chính là tự ngươi....” thật sự rất mất mặt, Hứa Tuấn Thiên cắn môi không nói lời nào.

Y Ân cười mỉm, dùng dục vọng cực nóng của mình trực tiếp vuốt ve hai cánh hoa của Hứa Tuấn Thiên.

“Đây là ngươi tự tìm tới.” Y cúi đầu hôn lên môi Hứa Tuấn Thiên, mặt khác dùng tay đùa giỡn nụ hoa đã cương cứng.

Hỗn đản! Đầu vú bị trêu chọc vừa đau lại ngứa, nụ hoa bên kia bị văng vể bắt đầu ma sát với lồng ngực rắn chắc của Y Ân, thỉnh thoảng lại chạm vào nụ hoa của y. Hắn cắn răng, muốn đá văng Y Ân ra, nhưng tình huống này mà chống lại thì khác nào tự rước họa vào thân. Thất lưng vận vẹo càng rước lấy sự trả thù của Y Ân, hoa huyết dưới thân nóng bừng, bị ma sát mà trở nên ẩm ướt. “Y Ân, dừng tay.” Toàn thân Hứa Tuấn Thiên nóng bừng đến phát đau, ngay cả hơi thở phun ra cũng hóng hổi. Y Ân biết nam nhân đã bắt đầu động tình, mỉm cười, buông cổ tay hắn ra, hai ngón tay không chút khách khí đâm thẳng vào tiểu huyết ướm ất.

“Đau!” Hứa Tuấn Thiên kêu một tiếng, đầu gối co lên muốn đá vào đầu Y Ân lại bị y thuận thế giữ chặt, khoát lên vai. Tư thế này làm hoa huyết xinh đẹp của nam nhân hoàn toàn lộ ra. Hứa Tuấn Thiên khép mắt lại, thân thể dưới kích thích của Y Ân mà run rẩy nóng bừng, hoa huyết cũng kháng cự công kích một chút nhưng rất nhanh liền thích ứng với đau đớn. Ngón tay thô to tinh tế thăm dò bên trong cơ thể hắn, uốn lượn, đùa giỡn, tìm thấy nơi mẫn cảm của hắn liền dùng sức đâm tới, xoay tròn, hai ngón tay thay phiên nhau công kích, làm hắn không ngừng thút thít rên rỉ. Đáng tiếc hắn càng cố gắng chịu đựng không đổi được sự đồng tình của Y Ân, ngược lại càng đùa giỡn hung ác hơn.

“Không..... ngô a.....” Ngón tay trong cơ thể đã tăng lên ba ngón, tiểu huyết bị nói ra thật to, chính là cơn đau này không bằng một phần của sự đau đớn khi nộn thịt bị đùa giỡn, cảm giác mạnh mẽ xông thẳng lên não. Thống khổ xen lẫn vui sướng làm ý đồ muốn khép lại hai chân của Hứa Tuấn Thiên bị đánh tan, ngược lại còn kẹp chặt lấy thắt lưng Y Ân.

Cuối cùng nam nhân cũng hảo tâm buông tha cho hắn, ngay lúc hắn sắp đến cao trào thì rút tay ra. Bất thành hình trông rõ ràng càng làm hắn khao khát muốn bị đùa giỡn hơn. Khẽ mở đôi mắt bị nước mắt bao phủ, run rẩy đưa tay lên, đang chuẩn bị tát cho Y Ân một cái. Đáng tiếc Y Ân không để hắn có cơ hội này, nam vật thô to dùng sức đâm vào tiểu huyết bị đùa giỡn mà thả lỏng, hung hăng đâm tới.

“A.....” Hứa Tuấn Thiên bất ngờ bị đâm làm hoảng loạn, vật thể trắng kiện hơn hắn các nam nhân bình thường khác mạnh mẽ xâm nhập vào tiểu huyết nho nhỏ, da thịt mỏng manh đau đớn khi bị kéo căng, đâm sâu tới tận nội tạng, ảo giác xuất hiện làm Hứa Tuấn Thiên chỉ có thể cúi đầu thở dốc, hai tay siết lấy bả vai Y Ân, run rẩy nghênh đón từng đợt tấn công mãnh liệt.

Không kiên nhẫn chờ đợi tiểu huyết từng chút thích ứng, Y Ân nắm lấy thắt lưng Hứa Tuấn Thiên dễ dàng nhắc cả người hắn lên, để hắn ngồi lên chân y, vì thể trọng biến hóa làm y cuối cùng cũng thuận lợi hoàn toàn tiến vào, dục vọng bị bao phủ hoàn toàn, thậm chí còn có thể cảm nhận được những mạch máu đang nảy lên: “Không được, ta sẽ chết.” Hứa Tuấn Thiên ngẩng cổ, tạo thành một đường cong duyên dáng. Cơ thể bị kéo dẫn làm Hứa Tuấn Thiên vô cùng hoảng sợ, liên tục lắc đầu, làn da màu đồng bị mồ hôi thấm ướt, sáng bóng mê người. Nam nhân mạnh mẽ này đang bị hà hiếp, bày ra tư thái của vật hiến tế. Không ai có thể chống cự được vẻ đẹp này! Y Ân chăm chú nhìn vào đôi mắt đang bị dục vọng phủ mờ, không biết khi tỉnh táo lại nam nhân này có tức giận hay không, hiện tại y chỉ muốn hung hăng chiếm giữ lấy người nam nhân làm y điên cuồng này.

Nộn thịt mềm mại, giống như một bàn tay nhỏ bé không ngừng siết chặt cự vật của Y Ân. Y Ân tăng nhanh tốc độ, mỗi lần đều hung hãn va chạm, cuối cùng bắn ra một lượng lớn tinh dịch. Tiểu huyết tiếp nhận luồng tinh dịch nóng bỏng không ngừng co rút lại, Y Ân cũng không muốn rời đi, thuận thế đem nam vật tiến vào càng sâu hơn, y muốn Hứa Tuấn Thiên lấp đầy hơi thở của mình, từ bên ngoài đến tận cùng không trừ nơi nào.

Toàn thân Hứa Tuấn Thiên xụi lơ, duy trì tư thế mở rộng hai chân, tựa vào trên người Y Ân không hề nhúc nhích. Đột nhiên hắn bắt đầu hoảng hốt giãy dụa: “Ra... đi ra.” Hắn dùng chút khí lực còn sót lại, cố gắng thoát khỏi Y Ân. Nhưng thân thể vừa nhắc lên một chút lại ngã xuống. Thiết trụ chôn sâu trong cơ thể vừa phát tiết ra lại bắt đầu gồng gượng đứng lên. “Người rõ ràng đã nói mỗi người một lần!” Hứa Tuấn Thiên phần nộ chỉ trích, Y Ân đứng vững vươn ngón tay, kéo theo mật dịch từ hoa huyết bôi lên đóa hoa cúc ngược ngừng giữa hai cánh mỏng của nam nhân. Hậu huyết nhanh chóng bị chất lỏng thấm ướt, một ngón tay vuốt ve những nếp nhăn đang bị kéo căng, những ngón khác bắt đầu cố gắng tiến vào bên trong.

“Đúng là mỗi người một lần. Bất quá.... ta phải uy hết tất cả các miệng của ngươi mới có thể an tâm a!” Y Ân cười mỉm nói. Đầu lưỡi nóng bỏng liếm lên vành tai Hứa Tuấn Thiên, tỉ mỉ liếm mát, bên dưới chất lỏng cũng ngày càng nhiều hơn giúp một ngón tay Y Ân bắt đầu dễ dàng tiến vào bên trong. Kẹp thật chặt! Tưởng tưởng tới nam căn mình cũng sẽ bị siết chặt như vậy, hạ phúc liền nhịn không nổi mà run rẩy vài cái, ngày càng trương to hơn. Vì chuẩn bị cho chuyện sau đó, Y Ân lưu luyến rời khỏi hoa kính ấm áp. Lúc đỉnh nam vật được rút ra phát ra một âm thanh vang dội. Hứa Tuấn Thiên mặt đỏ như gấc, dứt khoát nhắm mắt lại làm như không nghe không thấy gì hết. Y Ân tách hai cánh mỏng của Hứa Tuấn Thiên ra, nhìn mị thịt đỏ ửng đang cắn chặt ngón tay mình, nhịn không được cúi đầu xuống, một bên tiếp tục dùng ngón tay kích thích tường thịt mẫn cảm, một bên dùng đầu lưỡi liếm mát những nếp nhăn bên ngoài đang không ngừng co rút, làm hắn cảm thấy vừa khó chịu vừa ngứa ngáy, ngón tay xâm nhập bên trong cũng không ngừng đùa giỡn.

“Không!” Thân thể Hứa Tuấn Thiên nảy lên, giống như một chú cá bị hất lên bờ. Y đang liếm mình! Cảm giác nhục nhã dâng lên mạnh mẽ làm Hứa Tuấn Thiên bất lực giãy dụa, trốn không khỏi đầu lưỡi của nam nhân, cúc huyết dường như lại không cảm thấy xấu hổ, nếp nhăn mấp máy càng lợi hại hơn, kẹp chặt lấy đầu lưỡi và ngón tay bên trong giống như không muốn buông ra.

“Không, a.....a.....” Hứa Tuấn Thiên nhịn không được, nức nở khóc.

“Gia khóa không thành thật!” Dường như muốn trừng phạt hẳn không thành thật, Y Ân cúi xuống cắn lên hoa huyết đậm đặng một ngụm, chấn kinh làm hậu huyết càng run rẩy kịch liệt, gất gao cắn chặt ngón tay nam nhân.

“Muốn cắn đứt ta sao? Ân?” Y Ân rút ngón tay đã ướt sũng, cầm lấy bình bôi trơn đứt thẳng vào huyết khẩu, hơn phân nửa liền trút vào bên trong tiểu huyết.

40. Chương 40: Phản Công Kí – Hạ 3

Ách.....Hứa Tuấn Thiên run rẩy mở mắt ra.

Y Ân đè áp hai chân hẳn lên cao, làm hoa huyết và hậu huyết đều bại lộ thật rõ ràng trước mặt nam nhân. Loại tư thế này! Hứa Tuấn Thiên cắn chặt môi.

Chất bôi trơn làm hai ngón tay Y Ân dễ dàng cắm vào cục huyết non mềm, dầu bôi trơn dường như hòa tan vào bức tường mị thịt mềm mại.

Hai mắt Hứa Tuấn Thiên mở to chăm chăm nhìn nam nhân không hề che dấu nhìn thẳng vào địa phương xấu hổ nhất của mình, cục huyết bị chăm chú quan sát, xấu hổ càng run rẩy lợi hại hơn.

Hé ra hợp lại, cục huyết đậm đặng cắn chặt ngón tay mình không ngừng hấp dẫn y! Y Ân rút ngón tay ra, đem cự vật trứng to đến phát đau cắm vào cục huyết, để mị thịt đậm đặng kia cắn chặt lấy mình.

Cự vật thô to đã tiến vào phân nửa, nga..... chết tiệt! Y Ân không dám dùng sức, sợ làm tổn thương cục huyết non mềm của nam nhân, chính là dục vọng cắn xé sắp bức y đến phát điên. “Thả lỏng.... hảo hảo ngậm lấy ta.....” Cúi người hôn lên môi Hứa Tuấn Thiên, một bàn tay tiến về phía trước nhẹ nhàng dao động trong hoa huyết, một bàn tay dụi dằng vuốt ve những nếp nhăn bị kéo căng đến cơ hồ không thể nhìn thấy.

“Đúng rồi, chính là như vậy. Thả lỏng một chút.... Ân... từ từ...” Ôn nhu thì thầm bên tai nam nhân, một bên không ngừng thúc mạnh. Dù sao cũng đã như vậy thì tội tình gì không để bản thân thoải mái một chút. Hứa Tuấn Thiên tự nói với mình, sau đó nhắm mắt lại. Phối hợp động tác của Y Ân mà thả lỏng hậu huyết.

“Ân a.....chính là như vậy, thật thoải mái...” hậu huyết của nam nhân so với hoa huyết càng siết chặt hơn, mị thịt mềm mại có chút thả lỏng sau đó lại càng siết chặt nam vật hơn. Y Ân nhíu mày nhin xuống xúc động muốn điên cuồng tiến nhập, chờ Hứa Tuấn Thiên từng chút nuốt hết chính mình.

Thuốc bôi trơn đã sớm hòa tan, bị nam vật nóng rực quá nhiều phát ra âm thanh dâm mỹ “phốc xích phốc xích” kết hợp với tiếng thở hổn hển của nam nhân, phá tan không gian yên tĩnh. Hứa Tuấn Thiên nhíu mày chịu đựng thống khổ cùng khoái cảm kỳ lạ, bên tai phủ đầy hơi thở của Y Ân, nghe thấy tiếng vang đậm đặng phát ra từ hậu huyết, nam vật mềm yếu cũng bắt đầu kích thích ngấn dẫy, tùy ý bị bàn tay Y Ân đùa giỡn, cơ thể nương theo hướng dẫn của y làm côn thịt ngày càng cắm sâu vào bên trong hơn.

“Ân a..... a..... a..... không, không được..... nha.....” Hứa Tuấn Thiên bị cắm xuyên vào cơ thể chỉ có thể phát ra những âm thanh nức nở, nước mắt cũng chảy ra.

“Chịu đựng một chút..... kẹp chặt lấy ta, hừ a.....” Y Ân cắn môi nâng người hẳn dậy, ấn xuống, làm hậu huyết đang run rẩy vì bị kéo căng càng ngậm chặt lấy côn thịt thô to, hai cánh mông va chạm vào túi da đến đỏ bầm, chất lỏng không ngừng chảy xuống làm hai cánh mông ẩm ướt bóng loáng.

Giống như không bao giờ đủ, Y Ân căn bản không thể ngừng được, hậu huyết siết chặt mang đến cho y vô vàng khoái cảm, dục vọng trứng to kêu gào muốn giải thoát, chính là trong cơ thể Hứa Tuấn Thiên cho y một cảm giác thật sung sướng, toàn thân kéo căng muốn ở bên trong hẳn thêm một chút.

“A a.....” Tiếp tục cắm xuyên vào thêm mười phút, nam nhân cuối cùng cũng không thể giữ được rống một tiếng phóng ra, khoái lạc cực điểm làm đại não trống rỗng, chưa có ai có thể cho y cảm giác sung sướng đến mức muốn chết đi thể này.

“Ân a..... a.....” Hứa Tuấn Thiên bị y gây sức ép đến nửa mê nửa tỉnh, giống một chú mèo con cúi đầu rên rỉ.

Chất lỏng trắng đục theo khe hở giữa hậu huyết và nam vật chậm chậm chảy ra, Y Ân nhẹ nhàng ôm lấy Hứa Tuấn Thiên, đem cơn thịnh nộ rút khỏi người hắn làm phát ra âm thanh “ba” một tiếng, Y Ân nghe thấy, gương mặt có chút đỏ hồng, lại có chút lo lắng chính mình có làm quá mức hay không, vội vàng đặt Hứa Tuấn Thiên xuống giường, kiểm tra hai tiểu huyết xem có bị xé rách hay không hoàn hảo, ngoại trừ một chút sưng đỏ cũng không có vết thương gì. Thu thập qua loa một chút, Y Ân đi vào phòng tắm vùi vùi nước, định tắm cùng Hứa Tuấn Thiên.

Ấm áp thật, giống như đang bồng bênh giữa bầu trời, Hứa Tuấn Thiên nhắm chặt mắt cảm nhận sự ấm áp đang vây quanh, có một bàn tay đang lướt trên người mình, lực đạo không mạnh không nhẹ vừa phải mát xa nơi đau nhức, đem tất cả mệt mỏi đuổi đi thật xa. Thoải mái thở dài một tiếng, Hứa Tuấn Thiên chậm rãi mở mắt ra. Vừa mở ra đã nhìn thấy Y Ân, đối phương đang nịnh nọt xoa bóp thắt lưng mình: “Lực đạo được không, hay muốn mạnh thêm một chút?”

Hứa Tuấn Thiên tức giận hừ một tiếng, kiên cường gật đầu: “Ân, được rồi.” Y Ân ôm hắn đặt lên đùi, thay hắn xoa bóp phần thắt lưng bủn rủn. “Mệt sao? Thế ngủ thêm một chút đi.” Ngậm lấy vành tai Hứa Tuấn Thiên, trầm thấp nói: “Có thể làm người ngất xỉu, quả thực rất vinh dự.” Hứa Tuấn Thiên nhớ lại cảnh phóng đăng khi nãy, hận không thể đào một cái hố chui vào.

“Không được nói nữa.”

“Thắt lưng vẫn còn run rẩy...” Y Ân tăng thêm lực đạo, vuốt ve xuống hai cánh mông.

“Ngô.” Hứa Tuấn Thiên phát ra một tiếng rên rỉ. Y Ân biết rất rõ làm thế nào để khiêu khích tình dục của hắn, hơi thở bắt đầu nóng lên kèm theo là khoái cảm quen thuộc.

“Ta tắm xong rồi.” Hứa Tuấn Thiên vịn vào thành bồn, vừa định đứng dậy thì bị hung khí phía dưới chạm vào địa phương yếu ớt, nam vật nóng bỏng, không nhanh không chậm ma sát huyết khẩu, phần đỉnh hơi hơi tiến vào lại vội vàng rút ra, giống như đang trêu chọc. “Người...” Hứa Tuấn Thiên căng thẳng dùng hai tay chống lên thành bồn muốn thoát khỏi đụng chạm của nam nhân, đáng tiếc bồn tắm không quá lớn, lại đang chứa hai người, không gian quá eo hẹp làm Hứa Tuấn Thiên mặt dù nâng người lên vẫn không thể thoát khỏi, hung khí của Y Ân vẫn dễ dàng chạm vào tiểu huyết hé mở. “Y Ân, đủ rồi.” Hứa Tuấn Thiên tức giận rống to.

“Ta cho người áp một lần.” Y Ân liếm khoe môi, lộ ra răng nanh sắc nhọn. “Thiên Thiên, người chắc chắc đã biết cái giá phải trả lớn thế nào.” Hứa Tuấn Thiên bất ngờ trượt chân, bị Y Ân thuận thế chặn lại, điều chỉnh góc độ một chút, cơn thịnh nộ trong nháy mắt cảm phập vào hoa huyết mềm mại.

“Khẩn trương như vậy sao? Cái miệng nhỏ nhắn thật tham ăn... không sao, như người muốn, ta sẽ uy người ăn thật no.” Y Ân không để ý tới lời cầu xin của Hứa Tuấn Thiên, mạnh mẽ trừu sáp. Hứa Tuấn Thiên khóc không ra nước mắt, sớm biết như thế này, lúc trước sẽ không vọng tưởng áp đảo Y Ân, đáng tiếc bây giờ có hối hận cũng muộn rồi. Thờ dài, không biết ngày mai còn leo xuống giường được không.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tu-lung>